Block Lawrence

A HALÁL VÖLGYÉBEN

Lawrence Block: In the Midst of Death Copyright © Lawrence Block
Hungarian translation © Pék Zoltán
A magyar fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Lawrence Block: In the Midst of Death
Avon Books, New York,
Fordította: Pék Zoltán
ISBN: 963 711 807 1

Agave kiadó
A szerző eddig megjelent regényei az Agave kiadásában:
Lawrence Block:
Bérgyilkos
Az apák bűnei
A pusztítás és teremtés ideje
A betörő, aki parókát viselt

Agave Könyvek
Felelős kiadó: Varga Bálint. Meznerics Gergely
A borítót és a kötetet tervezte: Kuszkó Rajmund
Felelős szerkesztő: Csurgó Csaba
Szerkesztő: Németh Attila
Tördelőszerkesztő: Téglás Zoltán
Készült a Grafika Press Rt. Nyomdában, Budapesten, 2005-ben

Egy távollévő barátnak

EGY

Az október talán a legjobb hónap a városban. A nyári hőség végleg alábbhagyott, az ősz hidege meg még nem csíp igazán. Szeptemberben esett, nem is keveset, de az már a múlté. A levegő a szokásosnál kevésbé szennyezett, és a hőmérséklettől még tisztábbnak érezni.

Megálltam egy telefonfülkénél a Harmadik sugárúton az ötvenes szám körül. A sarkon egy öregasszony galambokat etetett, még turbékolt is nekik. Ha jól emlékszem, az egyik városi rendelet tiltja a galambetetést. A rendőrségen ezzel példálóztunk az újoncoknak: van olyan törvény, amit az ember betartat, és van, amit elfelejt.

Beléptem a fülkébe. Minimum egyszer nyilvános vécének nézték, ami már meg sem lepett. De a telefon legalább működött. Manapság a legtöbb működik. Öt-hat éve még alig lehetett jó nyilvános telefont találni. Vagyis nem romlik minden a világban. Van, ami kifejezetten javul.

Portia Carr számát tárcsáztam. Az üzenetrögzítője mindig bekapcsolt a második csengetés után, úgyhogy amikor most harmadszor is kicsöngött, azt hittem, félretárcsáztam. Kezdtem természetesnek venni, hogy sosincs otthon, amikor hívom.

Aztán felvette: - Igen?

- Miss Carr?

- Igen, én vagyok. - A hangja nem volt olyan mély, mint a rögzítőn, és a brit akcentus is kevésbé érződött.

- Scudder vagyok - mondtam. - Szeretnék beszélni magával. Itt vagyok nem messze, és gondoltam...

- Borzasztóan sajnálom - szakított félbe - , de attól tartok, már nem fogadok senkit. Köszönöm.

- Én csak...

- Keressen mást - azzal letette.

Előhalásztam egy újabb tízcentest, és már be akartam dobni, hogy újra hívjam, de aztán meggondoltam magam, és visszatettem az érmét a zsebembe. Elsétáltam kétsaroknyit délnek, egyet keletnek, a Második sugárút és az 54. utca sarkára, ahol találtam egy kávézót, amiben volt fizetős telefon, és ahonnan ráláttam a háza bejáratára. Ebbe a telefonba dobtam a tízcentesemet, és megint tárcsáztam.

Amint felvette, letámadtam: - Scudder vagyok, és Jerry Broadfieldról akarok beszélni magával.

Hallgatott egy sort, és csak aztán kérdezte meg: - Kicsoda maga?

- Most mondtam. Matthew Scudder.

- Maga hívott pár perce.

- Én. Maga meg letette.

- Azt hittem...

- Tudom, mit hitt. Beszélni akarok magával.

- Borzasztóan sajnálom. Talán nem tudja, de nem adok interjút.

- Nem újságíró vagyok.
- Akkor mit akar, Mr. Scudder?
- Majd személyesen elmondom. A maga érdeke is, hogy találkozzunk, Miss Carr.
- Ezt kétlem.
- Nem hinném, hogy van választása. A környékről hívom. Öt perc múlva ott vagyok magánál.
- Ne, kérem, ne! - Elhallgatott. - Tudja, csak most keltem fel. Adjon nekem egy órát! Tud adni egy órát?
- Ha nagyon muszáj.
- Akkor egy óra múlva jöjjön! Gondolom, a címet tudja.

Mondtam, hogy tudom. Letettem, és egy csésze kávéval meg egy zsemlével leültem az ablakhoz, hogy szemmel tarthassam a házat. Épp akkor pillantottam meg, amikor a kávé ihatóvá hűlt. A bájcsevejünk közben öltözhetett fel, mert nem egész hét perc alatt leért az utcára.

Nem volt nagy kunszt felismerni. A személyleírás pontos volt: sötétvörös, sörényszerű haj és szokatlan magasság. Ehhez jött még a nőstényoroszlán méltóságteljes testtartása.

Felálltam, és az ajtóhoz mentem, hogy utána eredjek, amint meglátom, merre indul. Csakhogy ő egyenesen a kávézó felé tartott. Mire belépett, én már visszatértem a kávémhoz.

Egyenesen a telefonhoz sietett.

Nem kellett volna meglepődnöm. Épp elég telefont hallgatnak le ahhoz, hogy az aktív bűnözők vagy politikusok *minden* telefonkészüléket gyanúsnak találjanak, és ennek megfelelően beszéljenek. Az ember a saját telefonjáról nem intéz fontos vagy bizalmas hívásokat. A nő lakásához pedig ez volt a legközelebbi nyilvános készülék. Én is ezért választottam, és ő is ezért használta most.

Kicsit közelebb helyezkedtem a fülkéhez, de rögtön láttam, hogy semmit nem érek vele. Nem láttam, milyen számot tárcsázott, és nem hallottam egy szót sem. Mást nem tudtam tenni, így fizettem és távoztam.

Átmentem az utcán az épülethez.

Kockáztattam. Ha a telefonálást befejezve taxiba ugrik, akkor biztosan meglép, márpedig most nagyon nem akartam elveszíteni. Ahhoz túlságosan sok időm ment rá, hogy megint keresgéljem. Tudni akartam, kit hív, és ha elmegy, akkor hová és miért.

De arra tippeltem, hogy nem int le egy taxit. Még retikül sem volt nála, ha meg el akar tűnni, előtte csak visszajön, hogy elpakoljon pár ruhát. És úgy állapodott meg velem, hogy egy órát nyerjen.

Úgyhogy odamentem az épülethez. Egy apró, szőke fickót találtam a portán. Jámbor, kék szeme volt, az arca meg tele pörsenéssel. Látszott, hogy nagyra tartja az egyenruháját.

- Carr - mondtam.
- Egy perce ment el. Éppen elszalasztotta. Egy perc, nem több.
- Aha. - Előhúztam a tárcámat, és gyorsan felütöttem. Nem volt ott semmi látnivaló, még egy tiszteletbeli rendőrjelvény sem, de nem ez az érdekes. A mozdulat a lényeg, meg hogy valaki eleve zsarunak *nézzen* ki. Látta a kivillanó fekete bőrt, és kellőképpen megilletődött.

Nem illett volna a pozíciójához, hogy kekeckedni kezdjen.

- Hányas lakás? - kérdeztem.

- Ugye nem akar bajba keverni?

- Nem, ha nem csinál hülyeséget. Melyik lakás az övé?

- 4-G.

- Kérem a pótkulcsát.

- Azt nem adhatom oda senkinek.

- Aha. Azt szeretné, hogy menjünk be az őrsre, és ott beszéljük meg?

Ezt az egyet biztosan nem. Azt szerette volna, ha elhúzom az irhámat, és valahol jó messze feldobom a bakancsot, de nem mondta ki. Odaadta a kulcsot.

- Pár perc múlva visszajön - mondtam neki. - Ne árulja el, hogy fent vagyok!

- Nem tetszik ez nekem.

- Nem is kell, hogy tessen.

- Kedves hölgy, mindig rendes hozzám.

- Karácsonykor bőkezű, mi?

- Nagyon kellemes hölgy.

- Biztosan pompásan kijönnek. De ha eljár a szája, úgyis megtudom, és nem fogok örülni. Érti?

- Nem szólok semmit.

- A kulcsát meg visszakapja, ne aggódjon.

- Az a minimum.

Lifttel felmentem a negyedikre. A G lakás az utcára nézett, így leültem az ablaknál, és figyeltem a kávézó bejáratát. Abból a szögből nem tudtam megállapítani, van-e valaki a telefonfülkében. Lehet, hogy már el is ment, és taxiba szállt, de nemigen hittem. Ültem a széken, vártam, és tíz perc múlva tényleg kilépett a kávézóból, megállt a sarkon, karcsún, sudáran, a maga teljes szépségében.

És láthatóan bizonytalanul. Egy hosszú percig csak állt ott, szinte lerítt róla a határozatlanság. Bármerre mehetett volna. De aztán hirtelen elfordult, és felém indult. Kiengedtem a levegőt - észre sem vettem, hogy visszatartom -, és a székben hátradőlve vártam.

Amikor megcsörrent a kulcs a zárban, felpattantam az ablaktól, és a fal mellé álltam. Kinyitotta az ajtót, majd betette maga mögött, kulcsra zárta, és rátolta a reteszt. Nagyon körültekintően ráfordított minden zárat, csakhogy én már bent voltam.

Levette halványkék ballonkabátját, és beakasztotta a szekrénybe. Alatta térdig érő kockás szoknyát és legombolt nyakú, angol szabású, sárga blúzt viselt. Nagyon hosszú lába volt és erőteljes, atletikus teste.

Megfordult, de tekintete nem ért el oda, ahol álltam.

- Hello, Portia - szólaltam meg.

A sikoly bennszakadt. Időben a szája elé kapta a kezét. Egy pillanatig teljesen mozdulatlanul, lábujjhegyen egyensúlyozva állt, majd jókora akaraterővel elvette a kezét szája elől, és visszaereszkedett a talpára. Mély lélegzetet vett, bent tartotta. Eleve világos bőrét most mintha kilúgozták volna. Kezét a szívére tette. Színpadias, őszintétlen gesztus volt. Aztán mintha látta volna magát kívülről, leeresztette a kezét, és jó nagyokat lélegzett, be-ki, be-ki.

- Maga...
- Scudder.
- Maga hívott.
- Én.
- Azt ígérte, ad egy órát.
- Újabban siet az órám.
- Nem is keveset. - Megint nagy levegőt vett, és ezúttal lassan engedte ki. Lehunyta a szemét. Elléptem a fal mellől, és megálltam a szoba közepén, pár lépésnyire tőle. Nem olyannak tűnt, mint aki egykönnyen elájul, de mivel még mindig nagyon fehér volt, azt akartam, hogy legyen esélyem elkapni, ha netán elvágódik. A szín azonban kezdett visszatérni az arcába, és kinyitotta a szemét.
- Erre muszáj innom - közölte. - Kér valamit?
- Nem, kösz.
- Akkor egyedül iszom. - Bement a konyhába. Követtem, hogy ne veszítsem szem elől. A hűtőből kivett egy háromdecis whiskysüveget meg egy fél üveg szódat, és mindkettőből öntött egy pohárba.
- Jég nélkül - mondta. - Nem bírom, ha a jég a fogamnak koccan. De rászoktam, hogy hidegen igyam. Tudja, itt elég melegek a szobák, így a whisky jég nélkül nem ér semmit. Biztos, hogy nem tart velem?
- Most nem.
- Akkor egészségére. - Egy mozdulattal eltüntette az italt. Figyeltem, ahogy az izmok dolgoznak a torkában, a szép, hosszú nyaka mentén. Tökéletes, angol típusú sápadt bőre volt, és abból is jó sok, hogy jusson mindenhová. Én úgy száznyolcvan magas vagyok, ő azonban még egy kicsit magasabb is volt nálam. Elképzeltem, hogy a fél fejjel fölé tornyosuló Jerry Broadfielddal milyen emlékezetes párt alkothattak.
Újabb mély lélegzetet vett, megborzongott, és letette az üres poharat a mosogatóba. Megkérdeztem, jól van-e.
- Ó, pazarul. - Egészen halványkék, szinte szürkébe hajló szeme volt, a szája telt, de vértelen. Félreálltam, ő pedig elment mellettem, vissza a nappaliba. Csípője épp csak súrolta az enyémet. Ennyi bőven elég volt. Nem is kellett volna több, nála nem.
Leült a palakék kanapéra, és kis szivart vett elő egy tikfa dobozból, ami a műanyagtetejű asztalon hevert. Gyufával meggyújtotta a szivart, majd a doboz felé intett, hogy szolgáljam ki magam. Mondtam, hogy nem dohányzom.
- Azért váltottam át erre, mert ezt nem szokás letüdőzni - magyarázta. - Én viszont ugyanúgy letüdőzöm, mint a cigarettát, csakhogy ez még annál is erősebb. Hogy jutott be?
Felmutattam a kulcsot.
- Timmie-től kapta?
- Nem szívesen adta, de nem hagytam neki választást. Azt mondja, maga mindig kedves volt *hozzá.*
- Elég borravalót kap tőlem a hülye kis pöcs. Rám hozta a szívbajt, tudja? Fogalmam sincs, hogy mit akar, miért van itt. Vagy hogy kicsoda maga egyáltalán. Már a nevét is elfelejtettem. - Megmondtam. - Matthew - ízlelgette. - Fogalmam sincs, miért van itt, Matthew.
- Kinek telefonált a kávézóból?

- Ott volt? Észre sem vettem.
- Kit hívott?
Szívott egyet a szivarból, hogy *húzza* az időt. A szemén látszott, hogy gondolkodik. - Azt hiszem, ezt nem mondom meg.
- Miért jelentette fel Jerry Broadfieldot?
- Zsarolásért.
- De miért, Miss Carr?
- Az előbb Portiának szólított. Vagy azt csak a sokk ellensúlyozására tette? A zsaruk mindig keresztnéven szólítják az embert. Ezzel mutatják ki a lenézésüket, így nyernek pszichológiai fölényt, nemde? - Rám bökött a szivarral. - Maga nem rendőr, ugye?
- Nem.
- Pedig van magában valami.
- Zsaru voltam.
- Aha - bólintott elégedetten. - És Jerryt még onnan ismeri?
- Akkor még nem ismertem.
- De most igen.
- Úgy van.
- A barátja? Nem, az nem lehet. Jerrynek nincsenek barátai, nem?
- Nincsenek?
- Nemigen. Ha jól ismerné őt, ezt tudná.
- Nem ismerem olyan jól.
- Nem hiszem, hogy bárki is ismeri. - Megint szippantott, majd a hamut gondosan egy üveghamutartóba verte. - Jerry Broadfield-nak csak ismerősei vannak. Abból viszont töméntelen sok. De kétlem, hogy akár egy barátja is lenne ezen a világon.
- Maga biztosan nem az.
- Soha nem is állítottam.
- Miért jelentette fel zsarolásért?
- Mert igaz. - Kipréselt egy apró mosolyt. - Követelte, hogy adjak neki pénzt. Hetente száz dollárt, vagy megnehezíti az életemet. A prostituáltak sebezhető teremtmények, ha nem tudná. Heti száz dollár nem is olyan rengeteg, ha azt a tömérdek pénzt vesszük, amit bizonyos pasasok fizetnek azért, hogy lefeküdjenek velünk – mutatott hanyagul a testére. - Úgyhogy fizettem neki, amennyit kért. Plusz engem is megkaphatott.
- Mennyi ideig?
- Általában egy órára. Miért?
- Úgy értem, mennyi ideig fizetett neki?
- Ja. Hát nem is tudom. Egy évig, azt hiszem.
- És mióta is van az országban?
- Kicsivel több mint három éve.
- És nem akar visszamenni, igaz? - Felálltam, odasétáltam a kanapéhoz. - Valószínűleg ezzel tartották sakkban. Vagy csinálja, amit mondanak, vagy kitoloncolják mint nemkívánatos idegent, így vették rá?
- Micsoda kifejezés: “nemkívánatos idegen".
- Így vették rá?

- A legtöbb embernek igenis kívánatos idegen vagyok - szegezte rám kihívón hideg szemét. - Magának mi a véleménye erről?

Valamit megmozgatott bennem ez a nő, és ez pokolian zavart. Igazából nem tetszett, de akkor meg miért? Eszembe jutott, amit Elaine Mardell mondott, miszerint Portia Carr kliensei főleg mazochisták. Én sose értettem, mire indulnak be a mazochisták, de pár perc ezzel a nővel elég volt arra, hogy megérezzem, miért passzol tökéletesen egy mazochista fantáziájához. Kissé más módon ugyan, de még az enyémbe is szépen beleillett.

Egy darabig keringőztünk. Nem engedett abból, hogy Broadfield készpénzt zsarolt ki tőle, én meg próbáltam ezen túllépve eljutni ahhoz, hogy kinek a hatására vallott Broadfield ellen. Nem jutottunk sehova, pontosabban én nem jutottam sehova, neki nem is kellett.

- Nézze - mondtam végül - , ha belegondol, egyáltalán nem számít. Nem számít, kapott-e magától pénzt, és nem számít, magát ki vette rá erre.

- Akkor miért van itt, Matthew? Merő felebaráti szeretetből?

- Az számít csupán, hogy mit akar cserébe a feljelentés visszavonásáért.

- Mi ez a nagy sietség? - mosolyodott el. - Még le se tartóztatták Jerryt, nem igaz?

- A tárgyalásig úgysem jut el az ügy - folytattam. - A vádemeléshez bizonyíték kell, és ha lenne magának, már előrukkolt volna vele. Ez csak sárdobálás, ami neki elég kínos, és szeretné minél hamarabb letörölni magáról. Mit akar cserébe?

- Ezt Jerrynek tudnia kell.

- Igen?

- Csak hagyja abba, amit csinál.

- Úgy érti, Prejaniannal?

- Nem is tudom, így értem? - Közben elszívta a szivart, úgyhogy most másikat vett elő, de nem gyújtotta meg, csak játszott vele. - Talán nem értem sehogy. De nézzük az előéletét! Jerry egész eddig jó rendőr volt. Van egy bájos háza a Forest Hillsen, bájos felesége és bájos gyerekei. Találkozott már velük?

- Nem.

- Én sem, de láttam képeket. Az amerikai férfiak elképesztőek. Először fényképeket mutatnak a feleségükről meg a gyerekeikről, aztán ágyba bújnak egy idegennel. Maga nős?

- Már nem.

- Amikor az volt, félrelépett?

- Néha.

- De maga nem mutogatta a fényképüket, ugye? - Megráztam a fejem. - Nem is hittem magáról. - A szivart visszatette a dobozba. Kiegyenesedett és ásított. - Na mindegy. Jerrynek megvolt mindene, de egyszer csak felkereste a különleges ügyészt azzal a hosszú mesével a rendőrségi korrupcióról, aztán elkezdett interjúkat adni az újságoknak, végül szabadságot vett ki. Most meg hirtelen bajban van, azzal vádolják, hogy egy szegény kurvától hetente legombolt egy százast. Elgondolkodtató, nem?

- Ezt kell tennie? Elfelejti Prejaniant, és maga visszavonja a feljelentést?

- Ezt így nem mondtam, ugye? Különben ezt amúgy is tudhatta, ehhez nem kell maga. Mármint elég nyilvánvaló, nem?

Egy kicsit még keringőztünk, de nem értünk el semmit. Fogalmam sincs, mit akartam elérni, vagy hogy egyáltalán eleve minek fogadtam el ötszáz dollárt Broadfieldtól. Valaki sokkal jobban ráijesztett Portia Carr-ra, mint az nekem sikerült, hiába osontam be olyan dörzsölten a lakásába. A levegőbe beszéltünk, és ezt mind a ketten pontosan tudtuk.

- Ennek semmi értelme - mondta aztán. - Iszom még egyet. Csatlakozik?

Piszkosul ittam volna. - Nem.

A konyhába menet megint hozzám ért. Megcsapott parfümjének erős illata, de nem ismertem fel. Ha legközelebb érzem, úgyis eszembe jut. Visszajött egy pohárral a kezében, és leült a kanapéra. - Semmi értelme - ismételte. - Üljön ide mellém, és beszélgessünk másról!

Vagy semmiről.

- Bajba kerülhet, Portia.

Az arcára ijedtség szökött. - Ezt ne mondja!

- Mintha keresné a bajt. Maga nagyon erős lány, de kiderülhet, hogy mégse erős annyira, mint hiszi.

- Maga fenyeget engem? Nem, ez nem fenyegetés, ugye?

Megráztam a fejem. - Miattam nem kell aggódnia. Nélkülem is van elég baja.

Lesütötte a szemét. - Annyira belefáradtam abba, hogy erős legyek. Pedig jól csinálom.

- Ebben biztos vagyok.

- Csak fárasztó.

- Talán én segíthetnék magának.

- Rajtam senki se segíthet.

- Tényleg?

Rám pillantott, majd megint lesütötte a szemét. Felállt, és odament az ablakhoz. Odamehettem volna mögé. Valami a tartásában azt sugallta, hogy ezt várja tőlem. De maradtam ülve.

- Van itt valami köztünk, ugye? - kérdezte.

- Van.

- De nem a legjobbkor. Rossz az időzítés. - Egyre csak nézett ki az ablakon. - Most éppen egyikünk se tud segíteni a másikon.

Nem mondtam semmit.

- Jobb, ha megy.

- Rendben.

- Olyan szép most odakint. A napfény, a friss levegő. - Megfordult, és rám nézett. - Szereti az évnek ezt a szakát?

- Igen. Nagyon is.

- Azt hiszem, nekem ez a kedvencem. Október, november, az év legszebb része. De egyben a legszomorúbb is, nem gondolja?

- Szomorú? Hogyhogy?

- Ó, nagyon szomorú. Mert jön a tél.

KETTŐ

Kifele menet a portásnál hagytam a pótkulcsot. Most sem látszott boldogabbnak, pedig már elmenőben voltam. Elsétáltam a Második sugarúira a Johnny Joyce-hoz, és beültem egy bokszba. A déli tömeg jó része már felszívódott. Akik maradtak, már egy-két martinivel túllépték a határt, és valószínűleg egyáltalán vissza se mennek az irodájukba. Ettem egy hamburgert, ittam egy üveg Harpot, aztán kávét egy löket bourbonnel.

Tárcsáztam Broadfield számát. Egy darabig kicsengett, de nem vette fel senki. Visszaültem a bokszba, ittam még egy bourbont, és töprengtem kicsit. Néhány kérdésre nem találtam a választ. Miért nem fogadtam el Portia Carr-tól az italt, amikor annyira kívántam? És miért (már ha ez nem ugyannak a kérdésnek a másik verziója) nem fogadtam el magát Portia Carrt?

A Nyugati 49. utcában gondolkodtam tovább, a színészek kápolnájában, a St. Malachynál. A kápolna az utcaszint alatt van, és nem becsülik eléggé, pedig megadja azt a békét és nyugalmat, amit amúgy elég nehéz meglelni a Broadway színházi környezetében. Beültem az egyik padba, és hagytam, hadd kalandozzanak a gondolataim.

Egy színésznő, akit réges-rég ismertem, azt mondta, amikor nem dolgozik, minden nap eljár ide. “Nem is tudom, számít-e, hogy nem vagyok katolikus, Matt. Nem hinném. Elmondom az imámat, meggyújtok egy gyertyát. Munkáért imádkozom. Nem tudom, használ-e. Szerinted frankó dolog Istentől egy tisztességes szerepet kérni?"

Jó egy órát üldögélhettem ott, közben mindenféle dolgok megfordultak a fejemben. Kifelé menet dobtam néhány dollárt a perselybe, és meggyújtottam pár gyertyát. Nem imádkoztam.

Az estét a Polly's Cage-ben ütöttem agyon, a hotelommal szemben. Chuck ügyködött a pult mögött, és olyan beszédes kedvében volt, hogy a ház állt minden második kört. Késő délután értem el az ügyfelemet, és röviden beszámoltam neki a beszélgetésről Carr-ral. Megkérdezte, most hogyan tovább, én meg azt feleltem, ezt még ki kell gondolnom, és majd keresem, ha lesz valamim a számára. Aznap este semmi ilyesmi nem történt, úgyhogy nem kellett hívnom. Meg mást se. A hotelban átvettem az üzeneteket: Anita keresett, hogy hívjam vissza, de ez nem az az este volt, amikor kedvem lett volna az ex-feleségemmel csevegni. Ültem a Pollyban, és kiittam a poharat, ahányszor csak Chuck teletöltötte.

Fél tizenkettő körül két srác jött be, és nekiálltak countryt hallgatni a zenegépen. Általában nincs is ezzel bajom, de valami oknál fogva akkor éppen nem esett jól. Fizettem, és átmentem a sarkon túl az Armstrongba, ahol Don rádiója általában a WNCN-en állt. Mozart szólt, és olyan kevesen lézengtek, hogy még hallani is lehetett.

- Eladták az adót - mesélte Don. - Az új tulajok meg pop-rockra váltanak. Pont ez kell a városnak, még egy rock-adó.

- Mindig minden csak romlik.

- Ezzel nem tudok vitatkozni. Állítólag néhányan tiltakozni akarnak, hogy rávegyék őket, folytassák a klasszikus zenét. Nem hinném, hogy sokra mennek vele. Te igen?

A fejemet ráztam. - Soha semmi nem megy semmire.

- Csodás hangulatban vagy ma este, hallod. Örülök, hogy úgy döntöttél, nem gubbasztasz a szobádban, hanem itt sugárzod magadból az örömöt és a derűt.

Bourbont öntöttem a kávémba, és megkevertem. Tényleg pocsék hangulatban voltam, csak épp fogalmam sem volt, mitől. Az is elég pocsék, ha az ember tudja, mi bántja. De ha láthatatlan démonok kísértik, azokkal sokkal nehezebb megküzdeni.

Fura egy álom volt.

Nem nagyon álmodom. Az alkoholnak megvan az a hatása, hogy mélyebben alszik tőle az ember, és nem azon a szinten, ahol az álmok jönnek. Azt hallottam, a *delirius tremens* azt jelképezi, hogy a psziché mennyire ragaszkodik az álmokhoz: az ember alvás közben nem tud álmodni, hát álmodik ébren. Nekem még nem volt DT-m, és hálás vagyok az álomtalan alvásért. Régebben ez egymagában elég indokot adott az ivásra.

Aznap éjjel viszont álmodtam, mégpedig fura egy álmot. Ő is benne volt. Portia, a magas szépség. A mély hangja, a kellemes angol kiejtése. Üldögéltünk és beszélgettünk, ő meg én, de nem a lakásában. Egy rendőrőrsön. Sejtelmem sincs, melyik körzet lehetett, de emlékszem, hogy otthon éreztem magam, szóval lehet, hogy valamikor dolgoztam ott. Egyenruhás rendőrök járkáltak körülöttünk, emberek nyomtatványokat töltöttek ki: ott volt az összes ilyenkor szükséges statiszta azokban a szerepekben, amiket a zsarus filmekben is látni.

És ennek az egésznek a közepén ott voltunk mi, Portia és én, meztelenül. Szeretkezni készültünk, de előtte meg kellett beszélnünk valamit. Már nem emlékszem, mit, de egyre csak beszélgettünk, mind elvontabb dolgokról, és az istennek nem jutottunk közelebb a hálószobához, aztán meg csöngött a telefon, Portia felvette és beleszólt, azon a hangon, amin az üzenetrögzítőjén beszélt.

Csak éppen a csöngés nem hallgatott el.

Az én telefonom volt, persze, hogy az. A csöngést beleszőttem az álomba. Ha nem ébreszt fel, biztosan elfelejtem az egészet, így viszont megráztam magam, hogy felébredjek, és ezzel ledobtam magamról az álom maradványait is. Kitapogattam a telefont, és a kagylót a fülemhez tettem.

- Halló?

- Matt, baromira sajnálom, ha felébresztettem. Én...

- Ki az?

- Jerry. Jerry Broadfield.

Amikor lefekszem, általában az ágy melletti asztalra teszem az órám. Most viszont hiába kerestem. - Broadfield?

- Gondolom, aludt. Nézze, Matt...

- Hány óra?

- Pár perccel múlt hat. Én csak...

- Az istenit!

- Ébren van, Matt?

- A fenébe, már ébren. Az istenit. Mondtam, hogy hívjon nyugodtan, de nem úgy értettem, hogy az éjszaka közepén.

- Nézze, ez sürgős. Meghallgatna? - Most éreztem meg hangjában a feszültséget, ami a kezdettől fogva ott vibrált, de nem figyeltem rá. - Sajnálom, hogy felkeltettem, de most engedtek csak telefonálni, és nem tudom, meddig hagynak. Hadd beszéljek!

- Hol a francban van?

- Előzetesben.

- A Siralomházban?

- Ja, a Siralomházban. - Gyorsan beszélt, hogy elmondhassa, mielőtt közbevágok. - Vártak rám. A lakásomban, a Barrow utcában. Vártak. Fél három körül értem haza, és már vártak. Csak most engedtek telefonálni. Amint magával beszéltem, hívom az ügyvédemet. De egy ügyvédnél sokkal többre van szükségem, Matt. Annyira megcinkelték a paklit, hogy ezt már nem lehet a tárgyaláson rendbe hozni. Elkapták a tőkeimet.

- Miről beszél?

- Portiáról.

- Mi van vele?

- Valaki megölte az éjjel. Megfojtotta vagy mi, otthagyta a lakásomban, aztán szólt a zsaruknak. A részleteket nem tudom. Engem varrtak be érte. Matt... nem én voltam.

Nem mondtam semmit.

- Nem én tettem - szökött fel a hangja, már-már hisztérikusan. - Minek ölném meg azt a picsát? És aztán a lakásomban hagynám? Semmi értelme, Matt, de nem is kell, hogy értelme legyen, mert az egész csak csapda. Rám verik, Matt.

- Nyugalom, Broadfield.

Elhallgatott. Elképzeltem, ahogy fogait csikorgatva igyekszik erőt venni magán, mint az idomár, aki egy ketrecnyi tigris és oroszlán előtt csattogtatja az ostorát.

- Rendben van - szólalt meg újra feszes hangon. - Kimerültem, és kezd felőrölni ez az egész. Szükségem van segítségre, Matt. A magáéra, Matt. Megfizetem, bármit kér.

Mondtam neki, tartsa egy pillanatra. Talán három órát aludtam, és végre kezdtem eléggé felébredni ahhoz, hogy átérezzem, milyen rohadtul is vagyok. Letettem a telefont, bementem a fürdőbe, és vizet locsoltam az arcomba. Gondosan kerültem a tükröt, mert nagyon is sejtettem, milyen arc meredne vissza rám. Az öltözőasztalon az üvegben maradt még egy kis bourbon. Meghúztam, összerázkódtam, aztán visszaültem az ágyra, és felemeltem a kagylót. Megkérdeztem letartóztatták-e.

- Az imént. Gyilkosságért. Ezért nem halogathatták tovább a telefont. Tudja, mit csináltak? Amikor letartóztattak, felolvasták a jogaimat. Az egész mindenséget. *Miranda-Escobedo.* Mit gondol, hányszor daráltam el ezt a rohadt listát ilyen-olyan faszkalapoknak? És szóról szóra elmondták nekem.

- Van ügyvédje?

- Van. Állítólag jó, de akkor is egyedül kevés ahhoz, hogy segíthessen.

- Nem tudom, mit tehetnék magáért.

- Lejönne ide? Nem most, mert még nem látogathat senki. Várjon egy pillanatot. - Eltartotta a kagylót magától, de így is hallottam, hogy megkérdezi valakitől, mikor fogadhat látogatót. - Tíz órától - mondta be. - Be tudna jönni tíz és dél között?

- Azt hiszem.

- Sok mindent kell elmesélnem, Matt, de nem telefonon.

Mondtam neki, hogy tíz után megyek. Aztán csak dédelgettem a kagylót, és megint meghúztam az üveget. A fejem tompán sajgott, és sejtettem, hogy a bourbon most éppen nem a legjobb neki, de jobb nem jutott eszembe. Visszadőltem az ágyba, magamra húztam a takarót. Kellett az alvás, bár tudtam, úgyse fog menni, de legalább vízszintesen voltam pár óráig, és kicsit pihentem.

Aztán eszembe jutott az álom, amiből a hívás kirángatott. Eszembe jutott, teljesen tisztán, élénken láttam magam előtt, és elfogott a reszketés.

HÁROM

Az egész két nappal korábban kezdődött, egy fagyos keddi délutánon. Az Armstrongban kezdtem, szokás szerint kávéval és bourbon-nel egyensúlyoztam: kávé, hogy felpörgessen, bourbon, hogy lelazítson. Éppen a *Postot* olvastam, és annyira belemerültem, hogy észre sem vettem, mikor húzta ki a széket, és ült le velem szemben. Aztán megköszörülte a torkát, és akkor végre felnéztem.

Apró fickó volt, jó adag göndör, fekete hajjal. Az arca beesett, a homloka magas. Kecskeszakállat viselt, bajuszt nem. Szeme, amit felnagyított a vastag szemüveg, sötétbarna volt, és igen élénk.

- Zavarok, Matt?

- Dehogy.

- Beszélgethetnénk kicsit?

- Persze.

Ismertem, de csak úgy futólag. Douglas Fuhrmann-nek hívták, törzsvendég volt az Armstrongban. Nem ivott hordószámra, de hetente négyszer-ötször azért beesett, néha nővel, néha magában. Általában egy sör fölött elvolt, beszélt sportról, politikáról vagy arról, ami éppen napirenden volt. Azt tudtam, hogy író, de az nem rémlett, hogy beszélt volna a munkájáról. Nyilván elég jól ment neki ahhoz, hogy ne kelljen rendes állást vállalnia.

Megkérdeztem, mi a gond.

- Egy ismerősöm szeretne beszélni veled, Matt.

- Igen?

- Azt hiszem, szeretne felbérelni.

- Hozd el!

- Azt nem lehet.

- Nem?

Nekiállt volna mondani, de akkor odajött Trina, és megkérdezte, mit kér. Sört rendelt, aztán ültünk kínos csendben, amíg Trina elment, meghozta a sört, majd megint elment.

- Bonyolult a dolog - szólalt meg akkor. - Nem mutatkozhat nyilvánosan... Szóval bujkál, na.

- Ki az?

- Ez bizalmas. - Ránéztem. - Jó, rendben. Ha az a mai *Post,* talán olvastál is róla. Meg amúgy is, mert pár hete tele van vele az összes lap.

- Hogy hívják?

- Jerry Broadfield.

- Nocsak.

- Most nagyon menő téma. Amióta az angol csaj feljelentette, bujkál. De nem rejtőzködhet örökké.

- Hol bujkál?

- Van egy lakása. Szeretné, ha odamennél.

- Hova?

- A Village-be.

Felvettem a kávéscsészét, és belenéztem, mintha attól várnék választ.

- Miért én? Mit tehetek én érte? Nem értem.

- Azt kérte tőlem, hogy vigyelek oda - vont vállat Fuhrmann. - Kereshetsz egy kis pénzt, Matt. Na, mit mondasz?

Taxival mentünk a Kilencedik sugárútig, aztán a Barrow utcán kötöttünk ki Bedford sarkához közel. Hagytam, hogy Fuhrmann fizesse a taxit. Egy ötemeletes, lift nélküli ház előcsarnokába léptünk be. A csengőknek legalább a felén nem volt név. Az épületet vagy lebontják és félig már kiürítették, vagy Broadfield lakótársai osztoztak az anonimitás iránti vágyán. Fuhrmann megnyomta az egyik jeltelen csengőt háromszor, várt, majd még egyszer, majd megint háromszor.

- Ez a kód - közölte.

A kapunyitó zümmögött, Fuhrmann belökte az ajtót. - Menj csak fel! Harmadik emelet, D lakás.

- Te nem jössz?

- Négyszemközt akar veled beszélni.

Már félúton jutott eszembe, hogy ez remek csapda. Fuhrmann kivonta magát a képből, és ki tudja, mit találok a 3D-ben. Viszont senki nem jutott eszembe, akinek jó oka lett volna rá, hogy el akarjon intézni. Megálltam átgondolni a dolgot, míg végül a kíváncsiságom sikeresen legyőzte a logikus késztetést, hogy sarkon forduljak és hazamenjek. Felballagtam a harmadikra, és a megfelelő ajtón kopogtam három-egy-hármat. Szinte be sem fejeztem, már nyílt is.

Pont úgy nézett ki, mint a fényképeken. Az elmúlt hetekben tele voltak vele a lapok, amióta csak beszállt Abner Prejanian nyomozásába a New York-i rendőrségi korrupció körül. Viszont a fényképek nem érzékeltették a magasságát. Simán volt százkilencven centi, és jó felépítésű: széles váll, masszív mellkas. Kezdett már kerekedni is; a harmincas évei elején járt, még tíz év, és jó húsz kilóval nehezebb lesz, akkor mind a százkilencven centijére szüksége lesz, hogy jól bírja.

Már ha él még tíz évet.

- Hol van Doug? - szegezte nekem a kérdést.

- Lent elváltunk. Azt mondta, négyszemközt akar velem beszélni.

- Így is van, de a kopogás... Azt hittem, ő az.

- Feltörtem a kódot.

- Hogy? Ja - vigyorodott el hirtelen, és felragyogott tőle a szoba. Rengeteg foga volt, meg is nézhettem mindet, mert a mosolyától az egész arca felderült. - Szóval maga Matt Scudder. Jöjjön be, Matt! Nem nagy szám, de jobb, mint a börtönben.

- Börtönbe akarják juttatni?

- Próbálkoznak. Rohadt keményen próbálkoznak.

- Mijük van maga ellen?

- Egy őrült angol picsa, akit valaki a markában tart. Mennyit tud az ügyről?

- Csak amit a lapokban olvastam.

És arra se nagyon figyeltem. Annyit tudtam, hogy Jerome Broadfieldnak hívják, és zsaru. Tíz-tizenkét éve volt a testületnél. Hat-hét éve lett civil ruhás nyomozó, majd pár évre rá harmadosztályú detektív. Aztán néhány hete fiókba dobta a jelvényét, és

Prejanianhoz csapódott, hogy segítsen neki leültetni az egész New York-i rendőrséget.

Megvártam, amíg bezárta az ajtót, közben felmértem a helyet. Úgy tűnt, bútorozottan adták ki, mert semmi személyes tárgy nem utalt lakója kilétére.

- A lapok - legyintett. - Bár sok mindenben az igazság közelében járnak. Azt írják, Portia Carr prostituált. Hát igazuk van. Azt írják, ismertem. Ez is igaz.

- És azt is írják, hogy maga levette őt.

- Téves. Azt írják: ő *állítja,* hogy levettem.

- És igaz?

- Nem. Üljön le, Matt! Helyezze magát kényelembe! Egy italt?

- Kérek.

- Van whisky, van vodka, van bourbon. Ja, meg egy kis brandy is.

- A bourbon jó lesz.

- Jég? Szóda?

- Tisztán.

Töltött. Nekem bourbont, magának whiskyt szódával. Egy díszes, zöld kanapéra ültem, ő meg a hasonló színű fotelba. Belekortyoltam a bourbonbe. Zakója mellényzsebéből előhúzott egy csomag Winstont, és megkínált. A fejemet ráztam, ő rágyújtott. Az öngyújtója Dunhill volt, aranyozott vagy tömör arany. Az öltönyt varratottnak néztem; az ing kétségtelenül méretre készült, a zsebére rávarrták a monogramját.

Egymást méregettük az ital fölött. Nagy, szögletes álla volt, kék szeme, és az egyik dús szemöldökét régi sebhely osztotta ketté. Homokszín haja épp egy árnyalattal tűnt hosszabbnak a divatosnál. Nyílt, őszinte arca volt, de miután egy darabig vizsgáltam, arra jutottam, hogy ez csak póz. Tudta, hogyan használja arcát a megfelelő célra.

Úgy nézte a cigarettájából göndörödő füstöt, mintha mondhatna neki valamit. - Az újságok jól bemocskoltak, mi? - kérdezte. - A nagyokos zsaru bemártja az egész osztályt, aztán lenyúl egy szegény, csóró kurvát. A rohadt életbe, maga is zsaru volt. Hány évig is?

- Úgy tizenöt.

- Akkor ismeri a sajtót. A lapok nem feltétlen tudnak mindent jól. Csak a példányszám a fontos.

- Vagyis?

- Az újságoknak kétféle véleménye lehet rólam. Vagy sáros vagyok, és hagytam, hogy a különleges ügyész valamivel a markában tartson, vagy nem vagyok normális.

- És melyik a helyes?

Rám villantott egy vigyort. - Egyik se. Az istenit, tizenhárom évig voltam zsaru. Nem csak tegnap jöttem rá, hogy pár srác időnként zsebre rak pár dolcsit. Viszont senkinek sincs ellenem semmije. Prejanian irodájából tagadnak is mindent. Azt mondták, önként működöm együtt velük, meg hogy nyílt sisakkal mentem be hozzájuk, és a többi. Nézze, Matt, ők is emberek. Ha tényleg elkaptak, és úgy vettek volna rá az együttműködésre, nem tagadnák, hanem dicsekednének vele. De csak annyit mondanak, hogy bementem hozzájuk, és tálcán adtam át az egészet.

- És?

- És így igaz. Ennyi.

Papnak hisz? Engem nem érdekel, hogy sáros vagy idióta, vagy mindkettő, vagy egyik se. Nem gyónást akarok. Ő hívott ide, biztos meg is volt rá az oka, de most csak védekezik. Nekem senki se védekezzen! Elég nekem magamat védenem magam ellen.

- Van egy problémám, Matt.

- Azt mondta, semmijük nincs maga ellen.

- Itt van Portia Carr. Aki azt állítja, hogy hétről hétre levettem. Heti százast követeltem tőle, hogy ne mártsam be.

- De nem igaz?

- Nem.

- A nő nem tudja bizonyítani?

- Szart se tud bizonyítani.

- Akkor hol a gond?

- Azt is állítja, hogy rendszeresen dugtam.

- Aha.

- Aha. Nem tudom, ezt tudja-e bizonyítani, de a rohadt életbe, ez legalább igaz. Nem nagy dolog. Sose voltam szent. Csak most tele vannak vele a lapok, meg itt ez a zsarolás, és hirtelenjében azt se tudom, jövök vagy megyek. A házasságom amúgy se áll túl jól, a felségemnek már csak az hiányzik, hogy a barátai meg a családja arról olvassanak, hogy ezt az angol kurvát dugtam. Maga nős, Matt?

- Voltam.

- Elvált? Gyerek?

- Két fiú.

- Nekem két lányom meg egy fiam van. - Belekortyolt az italába, majd leverte a hamut a cigarettájáról. - Nem tudom, de maga talán örül, hogy elvált. Nekem viszont eszemben sincs. És ez a zsarolás, ez kikészít. Félek kimenni még a lakásból is.

- Kié ez a hely? Azt hittem, Fuhrmann az én környékemen lakik.

- A Nyugati 50. utcában. Maga is? - Bólintottam. - Hát, ez a lakás az enyém, Matt. Jó egy éve. Megvolt a ház a Forest Hillsen, és úgy gondoltam, jó lenne egy zug a városban, ha rászorulok.

- Ki tud róla?

- Senki. - Közelebb hajolt, és elnyomta a cigit. - Van egy sztori, amit politikusokról mesélnek. Adott egy fickó, aki a közvélemény-kutatások szerint bajban van, az ellenfele szabályosan feltörli vele a padlót minden áldott nap. Szóval a kampánymenedzsere a következőkkel áll elő: “Jól van, azt csináljuk, hogy elterjesztünk róla valami pletykát. Azt mondjuk mindenkinek, hogy disznókat dug."
A jelölt megkérdezi, igaz-e, mire a kampányfőnök azt feleli, nem. “Úgyhogy csak hagyjuk, hogy tagadja. Hagyjuk, hogy tagadja."

- Eddig értem.

- Ha elég sarat dobálnak valakire, az megragad. Valami szemét zsaru ráijesztett Portiára, ez az igazság. Azt akarja, hogy ne segítsek Prejaniannak, és akkor Portia visszavonja a feljelentést. Erről szól a dolog.

- Sejti, ki lehet az?

- Nem. De nem fordíthatok hátat a kerületi ügyésznek. Azt akarom, hogy ejtsék a vádat. A bíróságon nem tudnak velem mit csinálni, de nem ez a lényeg. Anélkül is

kapnak egy belső vizsgálatot. Csak éppen nem fognak kivizsgálni semmit, mert már most tudják, mire jutnak. Engem azonnali hatállyal felfüggesztenek, és nagy ívben kirúgnak.

- Azt hittem, kilépett.

- Az isten szerelmére, miért lépnék ki? Jó tizenkét év van mögöttem, majdnem tizenhárom. Miért dobbantanék most? Amikor eldöntöttem, hogy kapcsolatba lépek Prejaniannal, szabadságot vettem ki. Az ember nem lehet egyszerre aktív szolgálatban és munkakapcsolatban a különleges ügyésszel. Ott szúrnának ki velem, ahol csak akarnak. De a kilépés eszembe se jutott. Úgy gondoltam, ha az egésznek vége, visszamegyek.

Ránéztem. Ha ezt komolyan gondolja, akkor sokkal de sokkal hülyébb annál, mint amilyennek látszik vagy teszi magát. Nem tudtam, miért segít Prejaniannak, de hogy rendőrként egy életre elintézte magát, az fix. Belépett az érinthetetlenek közé, és ezt a kasztjelet egész életében viselni fogja. Nem számít, hogy a vizsgálat felforgatja-e az osztályt. Nem számít, hogy kit küldenek korengedménnyel nyugdíjba, vagy a dutyiba. Semmi sem számít. A testületben minden zsaru, akár tiszta, akár sáros, akár rendes, akár nem, egész életében tetűnek fogja tartani Jerome Broadfieldot. És ezt tudnia kell. Tizenkét éve hordja a jelvényt.

- Nem értem, hol jövök én a képbe.

- Töltsék még, Matt?

- Nem, kösz. Szóval hol jövök én a képbe, Broadfield?

Oldalt billentette a fejét, és összehúzta a szemét. - Egyszerű. Maga zsaru volt, ismeri a dörgést. És most magánkopó, úgyhogy szabadon mozoghat. És...

- Nem vagyok magánkopó.

- Nekem ezt mondták.

- A magánnyomozónak mindenféle vizsgát kell letenni, hogy megkapja az engedélyt. Díjszabással dolgozik, könyvel, adó-visszatérítést igényel. Én nem foglalkozom ilyesmivel. Néha megteszek bizonyos dolgokat bizonyos barátaimnak. Szívességből. Ők meg olykor pénzt adnak nekem. Szívességből.

Megint oldalt döntötte a fejét, majd elgondolkodva biccentett, mintha azt mondta volna, tudta ő, hogy van itt valami stikli, és örül, hogy végre kiderült, mi az. Mert senki nem csinál önzetlenül semmit, most pedig megtudta, nekem mi ebben a jó, és ezt méltányolta.

De ha így van, mi a fenét akart Abner Prejaniantól?

- Hát, magánnyomozó vagy sem, tehet nekem egy szívességet. Elmehetne Portiához megtudni, mennyire akar belekeveredni ebbe. Kideríthetné, mivel tartják a markukban, és hogyan tudjuk kiszabadítani onnan. Az igazán nagy dolog az lenne, ha kiderítené, ki vette rá a feljelentésre. Ha tudnám a rohadék nevét, kitalálhatnánk, hogyan bánjunk el vele.

Ezt a vonalat erőltette, de én nem figyeltem oda. Amikor lelassított, hogy levegőt vegyen, közbeszóltam: - Szóval maga szerint azt akarják, hogy hagyja ott Prejaniant. Hogy eltűnjön a városból, vagy ilyesmi.

- Mi mást akarhatnának?

- Akkor miért nem teszi? Rám meredt. - Most viccel.

- Egyáltalán minek kezdett Prejaniannal?

- Az az én dolgom, Matt, nem gondolja? Én azért bérelem fel magát, hogy megtegyen nekem valamit. - Kicsit talán élesnek találta ezt, mert egy mosollyal igyekezett tompítani. - A fenébe is, Matt, ahhoz, hogy segítsen, nem kell tudnia a születésnapomat, vagy hogy mennyi apró van a zsebemben, nem igaz?

- Prejaniannak nincs semmije maga ellen. A saját jószántából ment *hozzá,* és mondta neki, hogy olyan információi vannak, amiktől összedől a rendőrség.

- Úgy van.

- De azért maga sem töltötte az elmúlt tizenkét évet bekötött szemmel. Maga sem kóristafiú.

- Nem-e? - vigyorodott el, kivillantva az összes fogát. - Hát nem nagyon, Matt.

- Akkor nem értem. Miért jó ez magának?

- Muszáj, hogy legyen indokom?

- Az ember enélkül ki se lép az utcára.

Elgondolkodott, és úgy döntött, nem ellenkezik. Inkább kuncogott. - És muszáj tudnia, Matt?

- Muszáj.

Az italát kortyolva átgondolta. Szinte reméltem, hogy elküld a jó fenébe. A legszívesebben otthagytam volna, és elfelejtem az égészét. Az a típus volt, akivel sose szerettem belekeveredni olyasmibe, amit nem értek. Nem akartam belemászni a problémáiba.

- Ha valakinek, akkor magának meg kell értenie - jelentette ki végül.

Nem szóltam.

- Tizenöt évig volt rendőr, Matt, igaz? Lépegetett előre, jól megvolt, úgyhogy tudnia kell a dörgést. Biztos maga is játszotta a játékot. Nincs igazam?

- Folytassa!

- Szóval van tizenöt éve, még öt kéne az örökös ebédjegyig, de maga inkább csomagol. Egy csónakban evezünk, nem? Az ember elér egy pontot, ahol nem bírja tovább. A korrupciót, a lenyúlást, a tejelést. Felőrli az embert. Maga pakolt és lelépett. Én ezt tisztelem. Higgye el, tisztelem. Én is elgondolkodtam rajta, de nekem nem ment. Nem hagyhattam ott azt, amibe tizenkét évet öltem.

- Majdnem tizenhármat.

- Hogy?

- Semmi. Ott tartott, hogy...

- Ott tartottam, hogy nem fordíthattam csak úgy hátat. Valamit tennem kellett, hogy javítsak a helyzeten. Na nem túl sokat, de valamit, és ha ez azt jelenti, hogy néhány fejnek hullnia kell, hát nagyon sajnálom, de ez nem megy másképp. - Szélesen elvigyorodott, ami váratlan és ijesztő volt azon az arcon, ami az előbb még annyira azzal volt elfoglalva, hogy őszintének látsszon. - Nézze, Matt, nem vagyok én egy szamaritánus, a rohadt életbe. Önző vagyok, ha akarja, nevezhet annak. Olyasmiket tudok, amiket Abner el se akar hinni. Ha valaki világéletében becsületes, nem is fog róluk hallani, mert az okosok befogják a pofájukat, amint belép a szobába. De egy magamfajta tag mindent meghall. - Előrehajolt. - Mondok én valamit. Talán maga nem is tud róla, talán amikor még jelvényes volt, nem volt ilyen szar a helyzet. De ez az egész kibaszott város eladó. Az egész rendőrséget meg lehet venni, tokkal-vonóval, egészen fel a gyilkossági osztályig.

- Ezt sose hallottam - mondtam, ami nem volt igaz. Hallottam. Csak nem hittem el.

- Nem minden zsarut, Matt. Közel sem. De tudok két esetet, kettőt tényszerűen, amikor a fickókat elkapták gyilkosságért, és kiváltották magukat. A kábszeresek meg, a rohadt életbe, hát azokról nem is kell beszélni. Nyílt titok. Minden nagyobb dílernek van egy külön zsebe, benne az előkészített ezres. Ki se lépnek éneikül az utcára. Ezt hívják sétapénznek: odaadja a zsarunak, aki elkapja, és az engedi elsétálni.

Ez mindig így volt? Nekem úgy rémlett, nem. Mindig volt, aki elfogadott pénzt, az egyik keveset, a másik sokat. Volt, aki nem mondott nemet a könnyű pénznek, mások meg egyenesen vadásztak rá. De azért voltak dolgok, amiket soha senki nem csinált. Senki nem fogadott el gyilkossági pénzt, és senki nem fogadott el drogpénzt.

Persze a dolgok változnak.

- Szóval belecsömörlött - mondtam.

- Úgy van. És magának aztán nem kéne magyaráznom.

- Én nem a rendőri korrupció miatt léptem le.

- Nem? Akkor én tippeltem rosszul.

Felálltam, és a bourbonös üveghez mentem. Töltöttem, és a felét fel is hajtottam. Le se ülve mondtam: - A korrupció engem sose zavart nagyon. Abból volt étel az asztalon. - Legalább annyira magamnak mondtam, mint neki. Éppen annyira nem érdekelte, én miért léptem le, mint engem, hogy ő tudja-e. - Elfogadtam, amit adtak. De nem jártam kinyújtott tenyérrel, és sose engedtem, hogy egy komoly bűncselekményből valaki kivásárolja magát. Viszont olyan hét se volt, hogy csak abból éltünk, amit a város fizetett nekem. - Kiürítettem a poharam. - Maga sokat zsebre vágott. Ezt az öltönyt például nem a város pénzén vette.

- Az biztos. - Megint az a vigyor. Nem tetszett. - Sokat tettem zsebre, Matt. Az biztos. De valahol mind meghúzzuk a határt, nem? Tényleg, akkor miért ment el?

- Nem tetszett az időbeosztás.

- Komolyan.

- Ez elég komoly indok.

Ennél többet eszem ágában sem volt mondani neki. Talán amúgy is tudta az egészet, vagy azt a változatát, ami éppen akkor kerengett.

Amúgy elég egyszerű. Pár éve éppen a Washington Heightson ittam. Nem voltam szolgálatban, úgy gondoltam, megérdemlek egy kis piát, ez meg történetesen egy olyan hely volt, ahol a zsaruk a ház vendégei, ami persze a rendőri korrupció egyik formája, de emiatt soha nem forgolódtam álmatlanul éjjelente.

Aztán bejött két fiatal srác, kirabolta a helyet, és kifelé menet lelőtték a csapost. Én utánuk futottam az utcára, és beléjük eresztettem párat a szolgálati revolveremből. Az egyik mocskot meg is öltem, a másikat megnyomorítottam, de az egyik golyó oda ment, ahová nem kellett volna. Valahogy gellert kapott, és egy Estrellita Rivera nevű hétéves kislány szemébe csapódott, a szemén keresztül meg az agyába. Estrellita Rivera meghalt, és vele együtt bennem is meghalt valami.

A belső vizsgálat minden felelősség alól felmentett, sőt hivatalos elismerést kaptam, aztán nem sokkal később kiléptem a testülettől, különváltam Anitától, és egy hotelba költöztem az 57. utcában. Nem tudom, hogy passzol össze ez az egész, vagy hogy összepasszol-e egyáltalán, de valahogy az jött ki belőle, hogy már nem volt jó

zsarunak lenni. Jerry Broadfieldnak azonban ehhez semmi köze, és tőlem nem is fogja hallani.

- Komolyan nem tudom, mit tehetnék magáért - mondtam neki.

- Hát biztos többet, mint én. Maga nem dekkol ebben a rohadt lakásban.

- Ki hoz magának enni?

- Enni? Ja. Időnként kiugrom harapni valamit. De nem sokat és nem gyakran. És vigyázok, hogy senki ne figyeljen jövet-menet.

- Valaki úgyis kiszúrja előbb-utóbb.

- Tudom, a rohadt életbe. - Megint rágyújtott. Az arany Dunhill csak egy lapos fémszilánk volt, valósággal elveszett a tenyerében. - Csak próbálok nyerni pár napot. Ennyi. Portia tegnap minden lapban benne volt. Azóta itt szívok. Ha szerencsém van, egy ilyen csendes környéken kihúzom a hetet. Addigra talán maga el tudja vágni a gyújtózsinórt.

- De lehet, hogy nem tudok tenni semmit.

- Azért megpróbálja, Matt?

Nem igazán fűlött hozzá a fogam. Kezdett apadni a pénzem, de ez nem túlzottan zavart. Hó eleje volt, a szobát hó végéig kifizettem, annyi készpénzem meg maradt, hogy fussa bourbonre és kávéra, meg némi föllel olyan luxusra, mint kaja.

Nem bírtam ezt a nagyképű szemétládát. De ez mellékes. Sőt általában szeretek olyanoknak dolgozni, akiket nem kedvelek vagy tisztelek. Nem fáj annyira, ha nem adok bele mindent.

Szóval az nem számított, hogy nem bírtam Broadfieldot. Vagy hogy annak, amit mondott, nagyjából húsz százaléka lehetett igaz. És még azt se tudtam, melyik húsz.

Végül is ez dönthetett. Meg akartam tudni, mi igaz és mi nem Jerome Broadfield körül. Hogy miért feküdt Abner Prejanian ágyába, és hogy illik a képbe Portia Carr. És ki ültette fel Broadfieldot, meg hogyan és miért. Fogalmam sincs, miért akartam tudni, de egyértelműen akartam.

- Jó - mondtam.

- Megpróbálja? Bólintottam.

- Pénz? Bólintottam.

- Mennyi?

Sose tudom, hogyan állapítsam meg a díjszabásomat. Nem úgy hangzott, hogy sokáig fog tartani: vagy tudok segíteni rajta, vagy nem, de ez elég hamar kiderül. Viszont olcsón sem akartam adni magam. Mert nem bírtam a pofáját. Mert dörzsölt volt, drága ruhát viselt, és arany Dunhill öngyújtót használt.

- Ötszáz dollár.

Azt mondta, ez azért meredek. Mondtam neki, akkor keressen mást. Gyorsan megnyugtatott, hogy nem így értette. A mellényzsebéből elővette a tárcáját, és a pénzt leszámolta húszasokban meg ötvenesekben. Még azután is maradt jócskán a tárcájában, hogy az ötszáz dollárt maga elé tornyozta az asztalra.

- Remélem, jó a készpénz.

Mondtam, hogy jó.

- Majdnem mindenkinek jó - vigyorgott rám megint. Pár pillanatig csak ültem és néztem rá. Aztán előrehajoltam, és felmarkoltam a pénzt.

NÉGY

Hivatalosan Manhattani Férfifogháznak hívják, de nem hiszem, hogy ezt valaha is hallottam volna bárki szájából. Mindenki csak úgy emlegeti: Siralomház. Fogalmam sincs, miért, de tény, hogy illik ahhoz a lerobbant, megroggyant, kiégett érzéshez, ami az épületből és a lakóiból sugárzik.

A White utcában van a Centre utcánál, kényelmes közelségben a rendőrkapitánysághoz és a büntetőbírósághoz. Néha-néha bekerül a lapokba és a tévébe, amikor valami rablázadás tör ki. Ilyenkor a polgárok tudomást szereznek a szörnyű állapotokról, sok jó ember petíciót ír alá, kijelölnek egy vizsgálóbizottságot, mindenféle politikusok sajtótájékoztatókat tartanak, az őrök fizetésemelést követelnek. … aztán pár hét alatt az egész elcsitul.

Gondolom, a legtöbb nagyvárosi börtönben ez van. Az öngyilkossági ráta magas, de ez annak köszönhető, hogy a tizennyolc és huszonöt év közötti Puerto Ricó-i férfiak előszeretettel kötik fel magukat a cellájukban minden különösebb ok nélkül - hacsak az, hogy az ember Puerto Ricó-i és egy cellában csücsül, önmagában nem elégséges ok. A hasonló korú és körülmények közt élő feketék és fehérek is lesznek öngyilkosok, de a Puerto Ricó-iak sokkal gyakrabban, márpedig belőlük New Yorkban több van, mint a legtöbb nagyvárosban.

A rátát erősíti az is, hogy a Siralomházban az őröknek az sem okozna álmatlan éjszakát, ha Amerika összes Puerto Ricó-i egyede a lámpán lógva végezné.

Fél tizenegy körül értem a Siralomházba, miután pár óráig csak feküdtem, mert se visszaaludni nem tudtam, se rendesen felébredni. Haraptam valamit reggelire, kiolvastam a *Timest* és a *Newst,* de nem tudtam meg semmit se Broadfieldről, se a lányról, akit állítólag megölt. A Newsban legalább benne volt a sztori; persze a címlapra is kirakták, és nagy palávert csaptak belőle a harmadik oldalon. Ha az újságnak hinni lehet, Portia Carrt nem megfojtották: valaki szétverte a fejét egy nehéz, majd szíven szúrta egy éles tárggyal.

A telefonban Broadfield azt mondta, megfojtották. Ami vagy azt jelenti, hogy nagyon ravasz, vagy hogy rosszul hallotta, vagy hogy a *News* egy rakás szar.

A *News* ennyit tudott, akár jól, akár rosszul. A többi csak háttér-információ volt, de még így is a *Times* előtt jártak, mert a városi kiadásban egy árva sor sem szólt a gyilkosságról.

Megengedték, hogy a cellájában látogassam meg. Világos- és sötétkék kockás öltöny volt rajta, alatta egy újabb varratott ing. Ha az ember tárgyalásra vár, megtarthatja a ruháit. Ha lecsukják, a Siralomház börtönruháját kell viselnie. Ez Broadfielddal nem fog megtörténni, mert ha elítélik, megy a Sing-Singbe, Dannemorába vagy Atticába. A gyilkosok nem maradnak a Siralomházban.

Az őr kinyitotta, majd mögöttem bezárta az ajtót. Broadfielddal csak néztük egymást, és nem szóltunk egy szót sem, míg a smasszer remélhetőleg hallótávon kívül nem ért. Aztán megszólalt: - Az istenit, hát eljött.

- Megmondtam.

- Ja, csak nem tudtam, elhiggyem-e. Ha hirtelen egy cellában ébred, és megérti, hogy rab, hogy megtörtént valami, amiről sosem képzelte, hogy megtörténhet, Matt, hát akkor már nem nagyon tudja, mit hihet el. - A zsebéből elővett egy csomag cigit, és megkínált. Megráztam a fejem. Ő rágyújtott az arany öngyújtóval, majd a tenyerén méregette. - Ezt meghagyták. Ami meglepett. Nem gondoltam, hogy szabad gyufát vagy öngyújtót hagyni a rabnál.

- Talán bíznak magában.

- Na persze. - Az ágy felé intett. - Mondanám, hogy foglaljon helyet, de széket nem adtak. Ülhet az ágyra. Ne legyen meglepve, ha apró élőlényekkel találkozik.

- Semmi gond, állok.

- Ja, én is. Igazi piknik lesz abban az ágyban aludni. Mi a faszért nem tudnak legalább egy széket adni? A nyakkendőmet is elvették.

- Ez a rutineljárás.

- Az biztos. Tudja, túljártam ám az eszükön. Abban a pillanatban, hogy besétáltam az ajtómon, tudtam, hogy börtönben kötök ki. Akkor még nem tudtam Portiáról, hogy ott van, hogy halott, semmit. De amint megláttam őket, tudtam, hogy letartóztatnak a feljelentése miatt. Érti? Szóval miközben kérdezgettek, én levettem a kabátomat, a nadrágomat, lerúgtam a cipőmet. Tudja, miért?

- Miért?

- Mert muszáj megengedniük, hogy az ember felöltözzön. Ha már eleve fel van öltözve, vihetik úgy, de ha nem, engedniük kell, hogy felvegyen valamit, nem ráncigálhatják el csak úgy, alsóban. És ők engedtek is felöltözni, én meg olyan öltönyt vettem fel, aminek a nadrágja öv nélküli. - Szétnyitotta a zakót, hogy megmutassa. - És papucscipőt. - Felhúzta a nadrág szárát, és kivillantotta a sötétkék cipőt. Gyíkbőrnek néztem. - Tudtam, hogy elvennék az övet és a cipőfűzőt. Úgyhogy olyat húztam fel, amit nem tudnak elvenni.

- De nyakkendője volt.

Megint jött azzal a vigyorral. Ma először. - Rohadtul igaza van. Tudja, miért?

- Na miért?

- Mert ki fogok jutni innen. És maga segíteni fog benne, Matt. Nem én tettem, maga pedig bebizonyítja, akármennyire is nem akarnak ezek kiengedni. És akkor majd visszaadják az órámat, amit felteszek a csuklómra, és visszaadják a tárcámat, amit a zsebembe dugok. És visszaadják a nyakkendőmet, én meg odaállok egy tükör elé, és megkötöm. Talán háromszor-négyszer is egymás után, hogy nagyon-nagyon szép legyen a csomó. Aztán kisétálok az ajtón, és lemegyek a kőlépcsőn, akár egy király. Ezért vettem fel azt a kurva nyakkendőt.

Ez a kis monológ láthatóan jót tett neki. Ha másra nem volt jó, legalább eszébe juttatta, hogy ő egy kemény fickó, egy stílusos tag, ami egy börtöncellában igencsak hasznos. Kihúzta a vállát, és hangjából eltűnt az önsajnálat. Elővettem a noteszomat, és feltettem neki pár kérdést. Válaszolt ugyan, de nem sokat ért, amit mondott.

Nem sokkal azután, hogy ott jártam nála, úgy fél hét körül kiment enni. Vett egy szendvicset és pár üveg sört egy csemegeüzletben a Grove utcában, és hazavitte. Aztán leült, hallgatta a rádiót, iszogatott, mígnem éjfél előtt csengett a telefon.

- Azt hittem, maga az - mesélte. - Ott soha senki nem hív. A szám nincs a telefonkönyvben. Csak maga lehetett.

Csakhogy egy ismeretlen hang szólt bele. Egy férfi, aki mintha direkt eltorzította volna a hangját. Azt mondta, rá tudja venni Portia Cant, hogy meggondolja magát, és visszavonja a feljelentést. Broadfield menjen azonnal Brooklynba, egy bárba az Ovington sugárúton, a Bay Ridge-körzetben. Üljön le a pultnál, és sörözzön. Majd ő keresi.

- Így csalták el a lakásból - mondtam. - De lehet, hogy elszámították magukat. Ha be tudja bizonyítani, hogy a bárban volt az adott időben...

- Nem volt semmilyen bár, Matt.

- Hogy?

- Lehetett volna több eszem is. De gondoltam, mit veszíthetek, nem igaz? Ha le akarnak tartóztatni, és már tudnak a lakásról, minek okoskodnának, nem? Úgyhogy a földalattival elmentem Bay Ridgebe, és megkerestem az Ovington sugárutat. Ismeri valamennyire Brooklynt?

- Nem igazán.

- Hát én se. Az Ovingtont megtaláltam, de a bár nem volt ott, ahol a fazon mondta, én meg gondoltam, biztos eltévedtem. Megnéztem a Brooklyn Yellow Pagesben, és abban se volt. De én azért tovább kerestem. Aztán végre feladtam, és hazamentem. Ekkor már gondoltam, hogy valami készül, de még mindig nem sejtettem, micsoda. Aztán beléptem a lakásba. Tele volt zsaruval. Ekkor derült ki, hogy a sarokban a lepedő alatt Portia fekszik. Ezért kergettem én a saját farkamat Bay Ridge-ben. A szemét. És nincs csapos, aki igazolja, hogy ott voltam, mert nincs semmiféle High Pocket Lounge nevű bár. Beugrottam ugyan pár csehóba a környéken, de meg nem tudnám mondani a nevüket. És amúgy se bizonyítana semmit.

- Az egyik csapos talán felismerné.

- És emlékezne az időpontra? És még így se bizonyítana semmit, Matt. Oda-vissza földalattival mentem, ami jó lassú. Mondhatják, hogy igazából taxit fogtam, és a metrót csak azért találtam ki, hogy alibim legyen. A fenébe, még ha földalattival megyek, akkor is megölhettem volna Portiát a lakásomon fél tizenkettő körül, mielőtt elindultam Bay Ridge-be. Csak persze nem volt a lakásomban. Nem én öltem meg.

- Akkor ki?

- Elég egyértelmű, nem? Valaki, aki gyilkosságért rács mögé akar juttatni, ahonnan nem tudok keresztbe tenni a New York-i rendőrségnek. Na már most ki akarná ezt? Kinek lenne rá oka?

Egy pillanatig farkasszemet néztünk, majd tekintetem félresiklott. Megkérdeztem, ki tudhatott a lakásról.

- Senki.

- Baromság. Doug Fuhrmann is tudta. Ő vitt engem oda. Én is tudtam. A telefonszámot is megadta nekem. Fuhrmann is tudta a számot?

- Azt hiszem. Igen, biztosan tudta.

- Hogy lettek ilyen jó haverok Douggal?

- Egyszer interjút csinált velem egy könyvhöz, amit írt. Aztán utána rendszeresen együtt piáltunk. Miért?

- Csak érdekel. Ki tudhatott még a lakásról? A felesége?

- Diana? Isten őrizz. Azt tudta, hogy időnként a városban kell éjszakáznom, de azt mondtam neki, egy hotelban szállok meg. Neki mondanám el utoljára. Ha egy férfi

elmondja a feleségének, hogy van egy másik lakása, az csak egy dolgot jelenthet. - Megint a vigyor, megint váratlanul. - A vicces az egészben az, hogy eredetileg azért vettem azt a lakást, hogy legyen hol hunynom egyet, ha akarok. Ott tartani egy váltás ruhát, ilyenek. Nőket ritkán vittem fel. Nekik általában volt saját kéglijük.

- De néhányat azért felvitt.

- Hébe-hóba. Ha találkoztam egy házas nővel egy bárban, ilyesmi. Többnyire a nevemet se tudták.

- Mást nem vitt oda? Olyat, aki ismerte? Például Portia Carrt?

Habozott, ami elég is volt válasznak. - Neki volt sajátja – bökte ki végül.

- De elvitte a Barrow utcába?

- Egyszer-kétszer. De ő csak nem csalt el, aztán lopózott be és csinálta ki magát, nem?

Hagytam, hadd kínlódjon. Próbált emlékezni másra, aki tudhatott a lakásról, de nem jutott eszébe senki. Szerinte csak Fuhrmann meg én tudtuk, hogy ott bujkál.

- Viszont aki tudott a lakásról, az sejthette, hogy ott dekkolok, Matt. Csak fel kellett hívnia. Bárki tudomást szerezhetett a lakásról, aki esetleg beszélt egy nővel valami bárban. “A, lefogadom, az a strici a lakásában bujkál." Egy másik meg akár ismerhette a címet is.

- Prejanian irodájában tudtak róla?

- Mi a fenéért tudtak volna?

- Beszélt velük azután, hogy Carr feljelentette?

- Minek? - rázta a fejét. - Ahogy a sztori nyilvánosságra került, mintha megszűntem volna létezni a számára. Semmi értelme Prejaniantól várnom segítséget. Mr. Tisztakéz előtt csak az lebeg, hogy megválasszák New York állam első örmény származású kormányzójának. Nem ő lenne az első, akit a bűnözés elleni harc repít fel a Hudsonon.

- Igen, én is ismerek egy ilyen embert.

- Nem vagyok meglepve. Nem, ha rá tudtam volna venni Portiát, hogy hagyja a dolgot, Prejanian boldogan visszafogadott volna. De Portia sztorija most már örökre így marad, Prejanian pedig hanyagol.Talán jobban jártam volna Hardestyvel.

- Hardesty?

- Knox Hardesty, kerületi ügyész. Ő legalább szövetségi. Ambiciózus egy pofa, de talán most több hasznomra lenne, mint Prejanian.

- Hogy jön Hardesty a képbe?

- Sehogy. - Odament a keskeny ágyhoz, leült. Megint rágyújtott, és füstfelhőt fújt ki. - Beengedtek egy karton cigit. Lehetne rosszabb is.

- Miért hozta elő Hardestyt?

- Mert gondolkodtam rajta, hogy hozzá fordulok. Tulajdonképpen meg is kerestem, csak nem érdekelte a dolog. A vállalati korrupció érdekli, de annak is csak a politikai része. A rendőrségi korrupció nem.

- Ő küldte tovább Prejanianhoz?

- Viccel? - Láthatóan elképedt a felvetéstől. - Prejanian republikánus. Hardesty demokrata. Mindketten kormányzók akarnak lenni, a végén még talán egymás ellen indulnak. Ezek után gondolja, hogy Hardesty bármit továbbpasszolna Prejaniannak?

Nagyjából azt mondta, hogy menjek haza, és hűtsem le magam. Abner Prejanian a saját ötletem volt.

- És azért ment el hozzá, mert már nem bírta tovább elviselni a korrupciót.

Rám nézett. - Egy indoknak ez is jó - felelte nyugodtan.

- Ha maga mondja.

- Én mondom. - Az orrlyuka kitágult. - Mit számít, miért mentem Prejanianhoz? Végzett velem. Aki rászedett, elérte, amit akart. Hacsak maga nem talál valamit. - Felállt, a cigarettával gesztikulált. - Ki kell derítenie, ki csalt csapdába, és hogyan, mert most már semmi más nem húz ki a szarból. Bíróságon meg tudom védeni magam, de attól még rajtam marad a sár. Az emberek azt hinnék, csak szerencsém volt a tárgyaláson. Hány olyan ember jut eszébe, aki főbenjáró bűncselekményért került bíróság elé, egy olyan ügyben, ami nagy port kavart? És amikor megúszta, maga és mindenki más is biztos volt benne, hogy bűnös? Azt mondják, gyilkosságot nem lehet megúszni, Matt, de hány nevet tud, akiről megesküdne, hogy mégis megúszta?

Elgondolkodtam. - Legalább egy tucatot. És nem is agyaltam sokáig.

- Hát ez az. És ha hozzáveszi azokat is, akikről csak sejti, hogy valószínűleg bűnösök, már vagy száznál járunk. Például akiket Lee Bailey véd, azokról mindig mindenki tudja, hogy bűnösök. Hányszor hallottam, hogy zsaruk azt mondják: a tag csakis bűnös lehet, különben miért kéne neki Bailey?

- Én is hallottam.

- Hát persze. Az ügyvédem állítólag jó, de nekem több kell egy ügyvédnél. Mert nem csak felmentést akarok. A zsarukból meg semmit nem szedhetek ki. Akik megkapták az ügyemet, hozzá se nyúlnak. Mi sem tenné őket boldogabbá, mint hogy engem a sitten látnak. Minek nyomoznának tovább? Legfeljebb csak azért, hogy még jobban a falhoz szögezzenek. És ha véletlen találnak valamit, ami nem illik a képbe, gondolhatja, mit csinálnak vele. Olyan mélyre dugják, hogy könnyebb megtalálni, ha Kína felől kezd el ásni az ember.

Átvettünk még néhány dolgot, *ezt-azt* leírtam a noteszomba. Megadta a Forest Hills-i címet, a felesége és az ügyvédje nevét, meg még pár dolgot. A noteszomból kért egy üres lapot, meg a tollamat, és írt a feleségének, hogy adjon nekem kétezer-ötszáz dollárt.

- Készpénzben, Matt. És ha ez nem elég, van még. Költsön, amennyit kell. A pénz nem akadály. Csak hozza rendbe a dolgot, hogy felköthessem a nyakkendőmet, és elhúzhassak innen.

- Honnan van ez a sok pénz?

Rám nézett. - Számít?

- Nem tudom.

- Erre most mit mondjak? Hogy a fizetésemből tettem félre? Maga okosabb ennél. Már mondtam, hogy nem vagyok becsületes kiscserkész.

- Mondta.

- Számít, hogy honnan szereztem?

Elgondolkodtam. - Nem. Nem hinném.

Ahogy mentünk kifelé, egyszer csak megszólalt az őr: - Maga zsaru volt, igaz?

- Egy darabig.

- És most neki dolgozik.
- Úgy van.
- Hát, nem mindig mi választjuk meg, kinek dolgozunk - jelentette ki megfontoltan. - Az embernek meg kell élnie valamiből.
- Nagy igazság.
Halkan füttyentett. Az ötvenes évei végén járhatott, nagy feje volt és gömbölyű válla, a keze fején májfoltok. Hangját az évek whiskyvel és dohánnyal érdesítettek.
- Ki akarja vinni?
- Nem vagyok ügyvéd. Ha találok bizonyítékot, az ügyvédje talán kiviszi. Miért?
- Csak gondolkodom. Ha nem jut ki, azt kívánja majd, bárcsak lenne még halálbüntetés.
- Hogy érti?
- Zsaru, nem?
- És?
- Gondoljon bele. Most még külön cellába tettük. A tárgyalást még ki sem tűzték, a saját ruháját viseli, meg minden. De mondjuk elítélik, és megy Atticába. Az tele van olyanokkal, akiket nem érdekel a rendőrség, ráadásul a fele banda fekete, akik meg eleve úgy születnek, hogy utálják a zsarukat. Sokféleképpen lehet letölteni az időt, de tud keményebbet, mint amit ez a szerencsétlen ott kapni fog?
- Ez eszembe se jutott.
Az őr csettintett a nyelvével. - Minden percben azon fog aggódni, nem ólálkodik-e mögötte egy fekete dög, aki a saját készítésű késével akar nekimenni. Az ebédlőből ellopják a kanalat, aztán a műhelyben lecsiszolják. Dolgoztam Atticában pár éve, tudom, hogy mennek ott a dolgok. Emlékszik a nagy lázadásra? Amikor túszokat ejtettek? Na, akkor már rég nem voltam ott, de ismertem két őrt, azok közül, akiket túszul ejtettek, aztán megöltek. Attica maga a pokol. Ha Broadfield barátját odaküldik, nagy mázlija lesz, ha két évig bírja.
Ezután csendben ballagtunk tovább. Amikor elváltunk, még azt mondta: - Az a legkeményebb, amikor egy zsaru megy börtönbe. De megmondom magának, hogy ha valaki, hát ez a szemét megérdemli.
- Talán nem ő ölte meg a lányt.
- Affenét. Különben is, kit érdekel? A saját fajtája ellen fordult, nem? Elárulta a jelvényt, nem? Szarok én le egy mocskos kurvát, meg hogy kinyírta vagy nem nyírta ki. Ez a patkány megérdemli, amit kap.

ÖT

Először a kerületi ügyész irodájához mentem, mert az volt közelebb. A Siralomház a White és a Centre sarkán állt, Abner Prejanian és buzgómócsingjainak irodája pedig négyutcányira a Worth-ön, a Church és a Broadway között. A keskeny, sárga téglaépületet Prejanian megosztotta néhány könyvelővel, egy fénymásolóssal, export-importosokkal és a földszinten egy üzlettel, ahol cipőt javítottak és kalapot igazítottak. Felmásztam a lépcsőn; nyikorogtak a fokok, túl sok volt belőlük, és ha még egy emeletet kellett volna menni, fel is adom. De csak felértem. Az ajtó nyitva állt. Beléptem.

Kedden, miután találkoztam Jerry Broadfielddal, majdnem kétdollárnyi aprót beletömtem a telefonokba, hogy elérjem Portia Cant. Na persze nem egyszerre. Üzenetrögzítője volt, és ha az ember nyilvános telefonról kap el egy rögzítőt, általában elveszti a pénzét. Ha elég gyorsan leteszi, ha szerencsés, és ha elég jók a reflexei, esetleg megmentheti az érmét. De minél közelebb az este és minél messzebb a reggel, erre egyre kevesebb az esélye.

Amikor nem pénzt pocsékoltam, más megközelítéssel próbálkoztam, például egy Elaine Mardell nevű nővel. Ugyanabban a szakmában dolgozott, mint Portia Carr, még ugyanazon a környéken is lakott. Elmentem hozzá, és mesélt is egy-két dolgot Portiáról. Első kézből ugyan semmit - személyesen nem ismerte - , csak itt-ott hallott pletykákat. Például hogy Portia a szado-mazo fantáziákra szakosodott; hogy újabban rendre lemondta az időpontokat; és hogy volt egy “különleges barátja", aki egy fontos, hírhedt vagy befolyásos személyiség volt.

A lány Prejanian irodájában elsőre annyira hasonlított Elaine-re, mintha a nővére lett volna. Homlokát ráncolva nézett rám, amiből megértettem, hogy túlságosan megbámultam. Újra ránézve aztán kiderült, hogy a hasonlóság egyáltalán nem olyan szoros. Leginkább a szeme. Ugyanolyan sötét, mélyen ülő szeme volt, ami ugyanúgy uralta az arcát.

Megkérdezte, miben segíthet. Mondtam neki, hogy Mr. Prejaniannal szeretnék beszélni, mire megkérdezte, bejelentkeztem-e. Beismertem, hogy nem, mire azt felelte, Mr. Prejanian ebédelni van, és a személyzet zöme is. Arra jutottam, hogy nem kezelem titkárnőként csak azért, mert nő, és elkezdtem mondani, milyen ügyben járok.

- Én csak a titkárnő vagyok - állított le. - Meg akarja várni Mr. Prejaniant? Vagy bent van Mr. Lorbeer. Azt hiszem, most épp az irodájában tartózkodik.

- Ő kicsoda?

- Mr. Prejanian asszisztense.

Ebből nem tudtam meg sok mindent, de azért mondtam, hogy jó lesz. A lány megkért, hogy foglaljak helyet. Egy összecsukható székre mutatott, ami nagyjából annyira volt vonzó, mint az ágy Broadfield cellájában. Maradtam állva.

Pár perc múlva egy öreg, tölgyfa borítású asztal előtt ültem, szemben Claude Lorbeerrel. Kölyökkoromban minden osztályteremben ilyen asztala volt a tanároknak. A testnevelést kivéve minden tanárom nő volt, de ha lett volna köztük

férfi, biztos Lorbeerre hasonlít, aki igencsak otthon érezte magát az asztal mögött. Rövid, sötétbarna haja volt és keskeny szája, kétoldalt mély árokkal, akár két zárójel. A keze puffadt volt, az ujjai tömpék és vastagok. Bőre sápadt, puha. Fehér inget viselt és vastag, gesztenyebarna nyakkendőt. Az ingujját feltűrte. Olyan érzésem támadt tőle, mintha valami rosszat tettem volna, és az, hogy nem tudom, mit, egyáltalán nem mentség.

- Mr. Scudder - kezdte. - Felteszem, magával beszéltem telefonon ma reggel. Csak azt tudom megismételni, amit már elmondtam. Mr. Prejaniannak nincs olyan információja, amelyet megosztana a rendőrséggel. Bármilyen bűncselekmény, amit Mr. Broadfield netán elkövetett, kívül esik a jelen nyomozás hatáskörén, és irodánk semmit nem tud róla. A sajtóval még nem beszéltünk, de természetesen velük is ezt fogjuk közölni. Mr. Broadfield önként felajánlotta, hogy a rendelkezésünkre bocsát bizonyos adatokat, azonban egyelőre nem tettünk lépéseket az így kapott információk ügyében, és nem is szándékozunk, amíg Mr. Broadfield törvényi státusa bizonytalan.

Úgy sorolta mindezt, mintha előre megírt szöveget olvasna. A legtöbb ember mondatokban is nehezen tud beszélni, de Lorbeer egész bekezdésekben szónokolt, szerkezetileg bonyolult bekezdésekben, és miközben előadta, savószín szemét bal vállamra szegezte.

- Azt hiszem, félreérti a helyzetet - vágtam közbe. - Nem vagyok zsaru.

- A sajtótól van? Azt hittem...

- Zsaru voltam. Pár éve otthagytam őket.

Erre a hírre az arca érdekes változáson ment át. Láttam, ahogy matekol. Erős déjá vu érzés fogott el, és beletelt pár pillanatba, mire el tudtam helyezni. Broadfield nézett így rám, amikor először találkoztunk, oldalra billentett fejjel, a koncentrálástól eltorzult arccal. Hozzá hasonlóan Lorbeer is azt akarta tudni, hogy miért szálltam be a dologba. Talán reformer volt, és magának Mr. Tisztakéznek dolgozott, de a maga módján ő is épp annyira megvehető, mint a pénzért koslató zsaru.

- Most jártam Broadfieldnél - magyaráztam. - Neki dolgozom. Azt mondja, nem ő ölte meg Portia Cant.

- Természetes, hogy ezt mondja, nem? Úgy tudom, a nő holttestét a lakásában találták meg.

- Valaki rá akarja verni. Azt várja tőlem, hogy derítsem ki, kicsoda.

- Értem. - így, hogy csak egy gyilkosságot próbáltam megoldani, már nem érdekeltem annyira. Abban bízott, hogy segítek neki tetvetleníteni egy egész rendőrségi osztályt. - Nos, akkor nem nagyon tudom, a mi irodánkat ez mennyiben érinti.

- Talán nem is. Csak szeretnék teljesebb képet kapni. Nem igazán ismerem Broadfieldot, kedden találkoztam vele először. Ravasz ügyfél. Nem tudom, mikor hazudik.

Claude Lorbeer ajkán halovány mosoly jelent meg, ami nagyon nem illett oda. - Ezt szépen fogalmazta. Árnyaltan tud hazudni, nemde?

- Ez az, amit nehéz megmondani. Hogy mennyire árnyal, és mennyire hazudik. Azt állítja, hogy idejött, és felajánlotta maguknak a szolgálatait. Nem maguk kényszerítették.

- Ez így igaz.

- Nehéz elhinni.

Lorbeer sátorként érintette össze az ujjbegyeit. - Mi sem egykönnyen hittük el. Broadfield csak úgy besétált az utcáról. Ide sem szólt előtte. Nem is hallottunk róla, egyszerűen bejött, felajánlotta a világot, és nem kért cserébe semmit.

- Ennek nincs sok értelme.

- Nincs bizony. - Előrehajolt. Az arcán látszott, hogy borzasztóan koncentrál. Talán huszonnyolc lehetett. A modorossága pár évvel öregítette, de amikor összpontosított, ezek az évek eltűntek, és látszott, valójában mennyire fiatal. - Ezért is olyan nehéz hitelt adni bárminek, amit mond, Mr. Scudder. Nem látni, mi oka lehet rá. Persze vádalkut kért, ha esetleg olyasmit derítene ki, amihez neki is köze van, de ezt automatikusan megadjuk. Ezen túl viszont nem kért semmit.

- Akkor minek jött ide?

- Fogalmam sincs. Mondok én magának valamit. Én az első pillanattól bizalmatlan voltam vele. Nem azért, mert simlis. Mi állandóan simlisekkel dolgozunk. Kénytelenek vagyunk. De ők legalább a megszokott simlisek, Broadfield viselkedése azonban irracionális. Mondtam is Mr. Prejaniannak, hogy nem bízom Broadfieldban. Nem akarom, hogy bármi közöm legyen hozzá.

- Ezt így megmondta Prejaniannak?

- Meg én. Boldogan elhittem volna, hogy Broadfieldnak valamiféle vallásos élményben volt része, ami teljesen megváltoztatta. Állítólag történt már ilyesmi. Habár nem túl gyakran.

- Én sem hiszem.

- De még csak nem is tettette, hogy erről van szó. Maradt, aki volt: cinikus, lezser nehézfiú. - Sóhajtott. - Már Mr. Prejanian is egyetért velem. Sajnálja, hogy egyáltalán szóba álltunk Broadfield-dal, aki ráadásul gyilkosságot követett el. Erre még rátett egy lapáttal a sajtóvisszhang, amikor az a nő feljelentette. Minden újság erről cikkezett. Ez mindannyiunkat kényes helyzetbe hozhat. Nem tettünk semmit, érti, de az efféle nyilvánosság aligha dolgozik nekünk.

Bólintottam. - Térjünk vissza Broadfieldra! Gyakran találkozott vele?

- Nem túl gyakran. Közvetlen Mr. Prejaniannal dolgozott.

- Hozott valaha valakit ide? Egy nőt?

- Nem, mindig egyedül jött.

- Találkozott vele Prejanian vagy valaki más maguk közül az irodán kívül is?

- Nem, mindig ide jött.

- Tudja, hogy hol lakott?

- A Barrow utcában, nem? - Erre kihúztam magam, majd folytatta: - Nem is tudtam, hogy van lakása New Yorkban, de olvastam valamit a lapokban. Azt hiszem, valahol Greeenwich Village-ben lakott.

- Portia Carr neve soha nem merült fel?

- Az a nő, akit megölt, ugye?

- A nő, akit megöltek.

- Értem - mosolyodott el nagy nehezen. - Felteszem, jobb, ha az ember nem von le elhamarkodott következtetést, bármilyen kézenfekvő is. Nem, biztos vagyok benne, hogy nem hallottam a nő nevét, csak amikor a hétfői lapok lehozták.

Megmutattam neki Portia Carr fényképét, amit a *Newsból* téptem ki. Nagyjából le is írtam neki. De nem volt neki ismerős.

- Lássuk csak, jól értem-e - összegezte. - Broadfield pénzt zsarolt a nőtől. Heti száz dollárt, igaz? A nő hétfőn feljelentette, és múlt éjjel megölték Broadfield lakásán.

- A nő állította, hogy zsarolta. Én is beszéltem vele, nekem is előadta. Szerintem hazudott.

- Miért hazudott volna?

- Hogy ellehetetlenítse Broadfieldot.

Ezen őszintén megdöbbent. - De ezt miért akarta volna? Prostituált volt, nem? Miért akarná egy prostituált megakasztani a rendőri korrupció ellen folytatott nyomozásunkat? És miért ölne meg valaki egy prostituáltat Broadfield lakásán? Ez nagyon zavaros.

- Látja, ezzel kénytelen vagyok egyetérteni.

- Szörnyen zavaros - ismételte. - Igazából azt sem értem, Broadfield egyáltalán miért fordult hozzánk.

Én már értettem. Legalábbis mostanra volt egy sejtésem. De inkább megtartottam magamnak.

HAT

Annyi időre ugrottam be a hotelomba, hogy lezuhanyozzak, és végighúzzam az arcomon az elektromos borotvát. Három üzenetet találtam a rekeszemben, mindhárman azt akarták, hogy hívjam vissza őket. Anita megint keresett, meg egy Eddie Kohler nevű rendőrhadnagy. És Miss Mardell.

Úgy döntöttem, hogy Anita és Eddie várhat. Elaine-t a nyilvános telefonról hívtam fel, a hallból. Ezt a hívást nem akartam átküldeni a hotel telefonközpontján. Lehet, hogy nem hallgatnak bele, de az is lehet, hogy igen.

Amikor beleszólt, azt mondtam: - Hello. Tudod, ki beszél?

- Azt hiszem.

- Kérted, hogy hívjalak vissza.

- Aha. Emlékszem. Valami baj van a telefonoddal?

- Fülkéből hívlak.

- Akkor jó. Az én telefonom elvileg tiszta. Egy kis hawaii macskát fizetek, aki hetente kijön poloskát keresni. Eddig egyet se talált, de talán csak nem tudja, hol kell keresni. Én honnan tudjam? Nagyon kis macska. Szerintem mindene csupa tranzisztor.

- Vicces egy nőszemély vagy.

- Mi lenne belőlünk humorérzék nélkül, nem igaz? De telefonon akár lehetünk normálisak is. Biztos sejted, miért hívtalak.

- Aha.

- A múltkor kérdezgettél, én meg olyan lány vagyok, aki minden reggel olvas újságot, és az jutott az eszembe, valami ebből elvezethet-e hozzám? Vagy emiatt nem kell aggódnom?

- Semmiképp se.

- Komolyan?

- Teljesen komolyan. Hacsak valaki nem kapott szagot, amikor telefonálgattál.

- Ezen már gondolkodtam, és kizárt. Ha te azt mondod, nem kell aggódnom, akkor elhiszem, és Mrs. Mardell kislánya pont ezt szereti.

- Azt hittem, megváltoztattad a neved.

- Hm? Ja, nem, én nem. Született Elaine Mardell vagyok. Azt nem mondom, hogy apám nem változtatta meg valamikor régen, de mire én a színre léptem, már ilyen szép goj nevünk volt.

- Lehet, hogy később átugrom, Elaine.

- Munka vagy szórakozás? Várj, átfogalmazom. A te munkád, vagy az enyém?

Azon kaptam magam, hogy mosolygok a telefonba. - Talán kicsit mind a kettő. Ki kell mennem Queensbe, de utána csörgök, hogy fel tudok-e ugrani.

- Hívj mindenképpen! Ha nem tudsz jönni, akkor is.

A metrókocsit, amiben utaztam, egy elmebeteg festékszóróval kidekorálta. Egyetlen üzenete volt a világ felé, és vette a fáradságot, hogy felkörmölje, ahol csak alkalom adódott, újra és újra nagy cikornyás betűkkel tudtunkra adva az álláspontját.

MIS EMBEREK VAGYUNK, közölte mindenkivel. Nem tudtam eldönteni, hogy az első szó egyszerű elírás, vagy egy fontos drogos igazságot jelképez.

MIS EMBEREK VAGYUNK.

Rengeteg időm volt eltöprengeni az értelmén a Queens sugarúiig. Ott leszálltam, gyalogoltam pár sarkot, magániskolákról elnevezett utcákon vágtam át. Exeter, Groton, Harrow. Végül megtaláltam a Nansen utcát, ahol Broadfield családja lakott. Sejtelmem sincs, honnan jöhetett a Nansen név.

Broadfieldék háza szép volt, az úttól beljebb állt egy kellemesen karbantartott kis földdarabon. A járda és az utca közti fűcsíkon álló öreg juharfa nem hagyott kétséget afelől, milyen évszakban járunk. Szinte lángolt a rengeteg vörös és arany színtől.

Maga a ház emeletes volt, jó harminc-negyven éves. Jól viselte az öregedést. Az egész utca hasonló házakból állt, de ahhoz eléggé különbözőek voltak, hogy az ember ne gondolja fantáziátlan területfejlesztésnek.

Sőt, azt sem éreztem, hogy New York öt kerületén belül lennék. Ha valaki Manhattanben lakik, gyorsan elfelejti, hogy a New Yorkiak milyen nagy százaléka él fával szegélyezett utcákon, rendezett családi házban. Ezt még a politikusoknak is nehéz észben tartani.

Végigmentem a járókővel kirakott gyalogúton, és becsengettem. A csilingelés valahonnan a ház mélyéből hangzott el. Majd léptek közeledtek az ajtó felé, amit végül egy nő nyitott ki. Karcsú volt, sötét haját rövidre vágatta. Citromzöld kardigánt viselt és sötétzöld pantallót. A zöld szín jól állt neki, ment a szeméhez, kiemelte a félénk nimfaérzést, ami sugárzott belőle. Vonzó volt, és még csinosabb lett volna, ha az imént nem sír. Szeme körben piros volt, arca pedig elkínzott.

Bemutatkoztam, mire ő beinvitált. Elnézésemet kérte, amiért minden a feje tetején áll, de nagyon rossz napja volt.

Követtem a nappaliba, és leültem a székre, amire mutatott. Én nem láttam semmi különös rendetlenséget. A rendkívül ízlésesen berendezett szoba makulátlan volt. A dekoráció konzervatív és hagyományos, mégsem múzeumszerű. Itt-ott egy fénykép ezüst keretben. A pianínón nyitott kotta. Levette, becsukta, és betette a zongoraszékbe.

- A gyerekek fent vannak - mondta. - Sara és Jennifer reggel elment iskolába. Utána hallottam a hírt. Aztán amikor hazajöttek ebédelni, itthon fogtam őket. Eric jövőre megy óvodába, úgyhogy ő amúgy is itthon volt. Fogalmam sincs, mit gondolnak, és hogy mit mondjak nekik. A telefon meg állandóan csöng. A legszívesebben félretenném, de mi van, ha fontos ügyben keresnek? Ha félretettem volna, magával sem tudok beszélni. Bárcsak sejteném, mit tegyek! - Összerezzent, és elkezdte a kezét tördelni. - Elnézést - szólalt meg immár nyugodtabb hangon. - Még sokkban vagyok. Egyszerre vagyok zsibbadt és nyughatatlan. Két napig azt sem tudtam, hol a férjem. Most már tudom, hogy börtönben. És hogy gyilkossággal vádolják. - Nagy levegőt vett. - Kér kávét? Most főztem. De adhatok erősebbet is.

Azt feleltem, kávé whiskyvel jólesne. Átment a konyhába, majd két nagy bögrével tért vissza. - Nem tudom, milyen whiskyt szeret, vagy hogy mennyit - mondta. - Ott a bárszekrény. Kérem, szolgálja ki magát!

A bárszekrényt jól feltankolták drága márkákkal. Ez nem lepett meg. Nem ismertem olyan zsarut, aki karácsonyra ne kapott volna rengeteg ajándékpiát. Az

olyan emberek, akik nehezen adnak készpénzt, minden gond nélkül megvesznek egy üveg vagy egy rekesz tisztességes piát. A Wild Turkeyből töltöttem egy egészséges löketet, ami pazarlás volt. A kávéban minden bourbonnek ugyanolyan az íze.

- Az úgy iható? - kérdezte a nő mellettem állva. Bögréjét két kezében fogta. - Talán egyszer én is kipróbálom. Általában nem iszom sokat. Sose szerettem az alkohol ízét. Maga szerint az ivás megnyugtat?

- Ártani nem árt.

- Töltene? - nyújtotta a bögréjét.

Töltöttem neki, *ő* pedig kanállal megkeverte, aztán óvatosan belekortyolt. - Mm, ez finom - mondta, szinte gyermeki hangon. - Átmelegít. Nagyon erős?

- Körülbelül mint egy koktél. De a kávé nagyjából ellensúlyozza az alkohol hatását.

- Úgy érti, nem rúgok be?

- Előbb-utóbb igen. De közben nem fárad el. Általában berúg egy pohártól?

- Általában egy pohárhoz van kedvem. Nem vagyok valami nagy ivó. De azt hiszem, ez most nem fog ártani.

Felemelte a fejét, és egy pillanatig egymás szemébe néztünk. Akkor sem tudtam, és most sem tudom, pontosan mi történt, csak annyit, hogy találkozott a tekintetünk, szavak nélkül beszéltünk, és valamiben azonnal megállapodtunk, noha nem voltunk tudatában sem a megállapodásnak, sem az azt megelőző beszédnek.

Én kaptam el előbb a tekintetemet. Tárcámból elővettem a férje üzenetét, és odaadtam. Először csak gyorsan átfutotta, majd gondosabban elolvasta. - Kétezer-ötszáz dollár - mondta. - Gondolom, most azonnal szeretné, Mr. Scudder.

- Valószínűleg lesznek kiadásaim.

- Hát persze. - Félbehajtotta az üzenetet, majd negyedrét. - Nem rémlik, hogy Jerry említette volna a nevét. Régóta ismerik egymást?

- Egyáltalán nem.

- Maga is rendőr. Együtt dolgoztak?

- Csak voltam rendőr, Mrs. Broadfield. Most olyan magándetektívféle vagyok.

- Olyan? Féle?

- Olyan igazolvány nélküli-féle. A bent töltött évek alatt meglehetős averzióm támadt az adminisztráció iránt.

- Averzió?

- Tessék?

- Ó, hangosan kimondtam? - mosolyodott el hirtelen, és az egész arca felragyogott.

- Nem hiszem, hogy hallottam volna valaha is rendőr szájából ezt a szót. Na persze használnak nagy szavakat, de csak egy bizonyos fajtát, tudja. A legkedvesebb nekem a “feltételezett tettes". De a “bűnelkövető" is csodálatos. Csupán a rendőrök és a riporterek neveznek valakit bűnelkövetőnek, de a riporterek is csak leírják, soha nem mondják ki. - Tekintetünk megint összekapcsolódott, és mosolya elhalványult. - Elnézést, Mr. Scudder. Csak beszélek összevissza.

- Nekem tetszik.

Egy röpke másodpercig azt hittem, elpirul, de mégsem. Nagy levegőt vett, és biztosított, hogy rögtön megkapom a pénzemet. Azt feleltem, annyira azért nem

sürgős, de ő erősködött, hogy semmi gond, legyünk meg vele. Kiment a nappaliból, fel a lépcsőn, én meg leültem, és dolgoztam a kávémon.

Pár perc múlva vissza is tért egy köteg bankjeggyel, amit nekem nyújtott. Átpörgettem. Csupa ötvenes és százas volt. A kabátzsebembe dugtam.

- Nem is számolja meg? - Válaszul csak a fejem ráztam. - Maga nagyon megbízik bennem, Mr. Scudder. Elnézést, nem emlékszem a keresztnevére.

- Matthew.

- Diana vagyok. - Felvette a kávésbögréjét, és gyorsan kiitta, mintha erős gyógyszer lenne. - Segítene, ha azt mondanám, hogy a férjem a múlt éjjel velem volt?

- New Yorkban tartóztatták le, Mrs. Broadfield.

- Most árultam el a keresztnevem, nem akarja használni? - Aztán eszébe jutott, miről is beszéltünk, és a hangja elváltozott. - Mikor tartóztatták le?

- Fél három körül.

- Hol?

- Egy lakásban, a Village-ben. Ott bujkált, amióta Miss Carr feljelentette. Tegnap éjjel kicsalták a lakásból, és amíg távol volt, valaki felvitte a lakásába Carrt, megölte, aztán szólt a rendőrségnek. Vagy már holtan vitte oda.

- Vagy Jerry ölte meg.

- Annak semmi értelme.

Ezen elgondolkodott, aztán máshonnan közelített. - Kinek a lakása volt?

- Nem tudom biztosan.

- Tényleg? Csakis Jerryé lehetett. Mindig is tudtam, hogy van neki valahol egy lakása. Néha láttam rajta olyan ruhákat, amiket időtlen idők óta nem hordott, így csak arra gondolhattam, hogy a ruhatára egy részét a városban tartja. - Sóhajtott. - Ennyit tudtam, és neki is tudnia kellett, hogy tudom, nem gondolja? Azt hiszi, nem sejtem, hogy vannak más női? Azt hiszi, érdekel?

- És?

Hosszan, keményen nézett rám. Azt hittem, nem fog válaszolni, de végül felelt. - Persze hogy érdekel. Hát persze. - Lenézett a kávésbögréjére, és csüggedten látta, hogy üres. - Én iszom még kávét. Maga is kér, Matthew?

- Igen, köszönöm.

Kivitte a bögréket a konyhába. Visszafelé jövet megállt a bárszekrénynél, és mindkettőt jól kibélelte. Bőkezűen bánt a Wild Turkeyvel, és az enyémet legalább kétszer olyan erősre csinálta, mint ahogy én magamnak szoktam.

Visszaült a kanapéra, de ezúttal közelebb a székemhez. Belekortyolt a kávéba, a bögre fölött rám nézett. - Mikor ölték meg a lányt?

- Legutóbbi híreim szerint éjfélre teszik a halál idejét.

- És Jerryt fél három körül tartóztatták le?

- Nagyjából akkor, igen.

- Ez megkönnyíti a dolgot, nem? Azt mondom majd, hogy a gyerekek már aludtak, amikor hazaért. Végig velem volt, tévét néztünk tizenegytől, míg véget nem ért a Carson show, aztán ő visszaindult New Yorkba, és ott tartóztatták le. Mi a baj?

- Nem használna semmit, Diana.

- Miért nem?

- Senki nem venné be. A férjén csak egy sziklaszilárd alibi segítene, de az elfogult felesége szava... nem, nem használna semmit.
- Igen. Azt hiszem, valahol belül tudtam.
- Persze.
- Ő ölte meg, Matthew?
- Azt mondja, nem.
- És maga hisz neki?
- Elhiszem, hogy valaki más ölte meg - bólintottam. - És hogy direkt rá akarják kenni.
- Miért?
- Hogy ne vizsgálódjon tovább a rendőrségen. Esetleg személyes okokból... ha valakinek útjában állt Portia Carr, a maga férje a tökéletes bűnbak.
- Nem erre gondoltam. Maga miért hiszi, hogy ártatlan?
Elgondolkodtam. Volt pár nyomós okom, köztük a tény, hogy túl okos volt egy ilyen ostoba gyilkosságot elkövetni. Megölhette a nőt a lakásán, de nem hagyta volna ott, hogy aztán órákig csámborogjon minden alibi nélkül. Csakhogy egyik ok sem volt *igazán* fontos, így aztán semmi értelme nem volt előadnom neki.
- Egyszerűen nem hiszem. Sokáig voltam zsaru. Az emberben kifejlődnek ösztönök, megérzések. A dolgok sugároznak valamit, és ha az ember csak egy kicsit érti a szakmáját, tudja, hogyan fogja ezeket a jeleket.
- Lefogadom, hogy maga értette a szakmáját.
- Egy kicsit. Tudtam a szabályokat, megvoltak a megérzéseim. És annyira beleéltem magam abba, amit csináltam, hogy elhasználtam magam. Ez nagy különbség. Sokkal könnyebb akkor jónak lenni valamiben, ha nagyon benne vagyunk.
- És aztán otthagyta a rendőrséget?
- Ott. Pár éve.
- Önként? - Elpirult, és ajkára kapta az ujját. - Nagyon sajnálom. Ostoba kérdés, semmi közöm hozzá.
- Egyáltalán nem ostoba. Igen, önként jöttem el.
- Miért? Na, nem mintha ez is rám tartozna.
- Személyes okokból.
- Hát persze. Szörnyen sajnálom. Azt hiszem, kezd fejembe szállni a whisky. Megbocsát?
- Nincs mit megbocsátani. Csak annyi az egész, hogy személyes okokból jöttem el. Egyszer talán majd elmondom.
- Talán, Matthew.
És akkor tekintetünk megint összekapcsolódott, és úgy maradtunk. Végül Diana hirtelen, hangosan levegőt vett, és kiitta az italát.
- Maga fogadott el pénzt? - kérdezte. - Úgy értem, rendőrként.
- Néha. Nem gazdagodtam meg, és nem is tartottam a markom, de amit adtak, azt elfogadtam. Mindig volt némi plusz, amiből több jutott az asztalunkra.
- Nős?
- Mert többes számot használtam? Elváltam.

- Néha én is elgondolkodom a váláson. Persze most nem. A hűséges, régóta szenvedő feleségre most az hárul, hogy a szükség óráiban kitartson férje oldalán. Mit mosolyog?

- Elcserélnék három “averzió"-t egy “szükség órái"-ra.

- Megegyeztünk. - Lesütötte a szemét. - Jerry sok pénzt kap.

- Hallottam.

- Magának kétezer-ötszáz dollárt adtam. Képzelje el, van ennyi készpénz itthon. Csak felmentem az emeletre, és leszámoltam. És még bőven maradt a széfben. Nem is tudom, mennyit tart benne. Sose számoltam.

Nem szóltam semmit. Keresztbe tett lábbal ült, két kezét egymásra tette az ölében. Hosszú lábán sötétzöld nadrág. Élénkzöld kardigán, hűvös, mentazöld szem. Finom kezek; hosszú, karcsú ujjak; lakkozatlan, tövig vágott köröm.

- Még csak nem is tudtam a széfről, amíg el nem kezdett tárgyalni a különleges ügyésszel. Mindig elfelejtem a nevét.

- Abner Prejanian.

- Az. Hát persze, hogy Jerry fogadott el pénzt. Ki ugyan sose mondta, de célzott rá, és nyilvánvaló volt. Mintha azt akarta volna, hogy tudjam, anélkül, hogy kimondaná. Tisztában voltam vele, hogy nem abból élünk, amit hivatalosan keres. Ráadásul rengeteget költ ruhára, és gondolom, más nőkre is. - Hangja itt majdnem megtört, de aztán továbblebbent, mintha mi sem történt volna. - Egy nap aztán megmutatta a széfet. Kombinációs zárja van, és megtanította nekem a kombinációt is. Azt mondta, nyugodtan vegyek ki pénzt, amikor csak kell, mert mindig lesz ott, ahonnan jön. Azóta se nyitottam ki a széfet. Meg se számoltam. Látni se akartam, nem is akartam gondolni rá, nem akartam tudni, mennyi van bent. Mondjak valami érdekeset? Múlt héten egyik éjjel azon gondolkodtam, hogy elhagyom Jerryt, de el nem tudtam képzelni, hogy engedhetném meg magamnak. Mármint anyagilag. És még akkor se jutott eszembe a széf. Nem is gondoltam rá - rázta a fejét hitetlenkedve. - Nem tudom, hogy túl erkölcsös ember vagyok-e. Őszintén szólva nem hinném. De annyi rengeteg pénz van a széfben, érti, bele se akarok gondolni, mit kell tennie valakinek ennyi pénzért. Érti, mit akarok mondani, Matthew?

- Igen.

- Talán tényleg ő ölte meg azt a nőt. Ha úgy gondolta volna, hogy meg kell tennie, nem hiszem, hogy bármilyen erkölcsi aggályok visszatartották volna.

- Ölt valaha szolgálatban?

- Nem. Rálőtt több bűnözőre is, de egyik se halt meg.

- Szolgált a hadseregben?

- Pár évet Németországban állomásozott. Harctéren sose volt.

- Erőszakos természetű? Megütötte magát?

- Nem, soha. Néha féltem tőle, bár meg nem tudnám mondani, miért. Sosem adott okot igazi félelemre. Ha egy férfi megüt, azt elhagyom. - Keserűen elmosolyodott. - Legalábbis szeretném ezt hinni. Igaz, valaha azt gondoltam, hogy az olyan férfit is elhagynám, aki megcsal. Miért nem ismerjük soha annyira magunkat, mint hisszük, Matthew?

- Ez jó kérdés.

- Van sok jó kérdésem. Egyáltalán nem ismerem ezt a férfit. Hát nem különös? Hosszú évek óta vagyunk házasok, és még csak nem is ismerem. Sose ismertem. Elárulta magának, miért döntött úgy, hogy együttműködik a különleges ügyésszel?

- Nem, de azt reméltem, hogy magának elmondta.

- Nem - rázta a fejét - , és halvány sejtelmem sincs. Na persze sose tudom, mit miért csinál. Miért vett el engem? Ez is egy jó kérdés. Ez egy pokoli jó kérdés, Matthew. Mit látott Jerome Broadfield az egérke Diana Cummingsban?

- Ugyan már. Maga is tudja, hogy vonzó nő.

- Azt tudom, hogy nem vagyok csúnya.

- Annál sokkal több.

Két keze úgy gubbaszt a combján, mint egy galambpár. A szemébe pedig belevész az ember.

- Nem vagyok túl drámai, Matthew.

- Ezt most nem értem.

- Hogy magyarázzam el? Nézzük. Vannak olyan színészek, akik csak bemennek a színpadra, és egyből minden szem rájuk szegeződik, igaz? Az se számít, ha egy másik színész a mondókája közepén tart. Annyi drámaiság van bennük, hogy az embernek muszáj őket nézni. Na én egyáltalán nem vagyok ilyen. Jerry meg igen.

- Figyelemfelkeltő egyéniség, az kétségtelen. Amit a magasságának is köszönhet.

- Többről van szó. Magas és jóképű, de ennél több is. Van benne valami. Az emberek megnézik az utcán. Amióta csak ismerem, ez van. És nem hiszem, hogy ő ezért tesz bármit is. Néha igen. Ráismerek egy gesztusára, amit már láttam, és tudom, mennyire kiszámított az egész, és ilyenkor a szívem mélyéből lenézem.

Odakint egy kocsi ment el. Mi csak ültünk, nem néztünk egymás szemébe, az utca távoli zajára figyeltünk, és a saját gondolatainkra.

- Azt mondta, elvált - szólalt meg.

- Igen.

- Mikor?

- Pár éve.

- Gyerek?

- Két fiú. A feleségemnél vannak.

- Nekem két lányom van és egy fiam. Ezt már mondtam?

- Sara, Jennifer és Eric.

- Le a kalappal a memóriája előtt. - A kezét bámulta. - És jobb így? Elváltnak lenni?

- Nem tudom. Néha jobb, néha meg rosszabb. Én nem így fogom fel, mert nem nagyon volt választásom. Jött magától.

- A felesége akart elválni?

- Nem, én akartam. Én akartam család nélkül élni. De mégsem döntés kérdése volt, ha meg tudja ezt érteni. Muszáj volt egyedül lennem.

- Még mindig magányosan él?

- Igen.

- Élvezi?

- Lehet ezt élvezni?

Egy pillanatig hallgatott. Térdét átkulcsolva ült, csukott szemmel, fejét hátrabillentve, a gondolatai befelé sodródtak. Csukott szemmel kérdezte meg: - Mi történik Jerryvel?

- Lehetetlen megmondani. Hacsak valami ki nem derül, bíróság elé áll. Talán megússza, talán nem. Egy befolyásos ügyvéd sokáig tudja húzni a dolgot.

- De lehetséges, hogy elítélik?

Haboztam, majd bólintottam.

- És börtönbe megy?

- Lehet.

- Istenem.

Felvette a bögrét, belenézett, majd felemelte tekintetét az enyémbe. - Kérünk még kávét, Matthew?

- Én nem.

- Én kérjek még? Vagy egy italt?

- Ha szeretné.

Elgondolkodott. - Nem ezt szeretném - döntötte el. - Tudja, mit szeretnék?

Nem szóltam.

- Hogy ideüljön mellém, egész közel. Azt szeretném, hogy átöleljen.

Odaültem mellé a kanapéra, ő pedig mohón bújt a karomba, akár egy melegségre vágyó apró állat. Az arca puha volt, a lehelete meleg és édes. Amikor a szám megtalálta az övét, egy pillanatra megmerevedett. Aztán mintha megértette volna, hogy igazából már réges-rég döntött, teljesen ellazult, és viszonozta a csókot.

Egyszer azt mondta: - Hagyjunk most minden mást! Mindent. - Aztán nem szólt többet, és én sem.

Kicsivel később úgy ültünk, mint korábban, ő a kanapén, én a széken. Ezúttal feketén itta a kávét, én meg tisztán bourbont, aminek több mint a felét már eltüntettem. Halkan beszélgettünk, majd elhallgattunk, amikor léptek kopogtak a lépcsőn. Egy tízéves forma kislány jött be. Mintha az anyja lett volna kiskorában.

- Anyu, én meg Jennifer szeretnénk...

- Jennifer meg én.

A kislány színpadiasán sóhajtott. - Anyu, Jennifer meg én szeretnénk nézni a *Fantasztikus utazási,* de Eric egy dög és a *Frédi és Bénit* akarja nézni, és én meg Jennifer, azaz Jennifer meg én utáljuk a *Frédi és Bénit.*

- Ne nevezd Ericet dögnek!

- Nem neveztem dögnek, azt mondtam, hogy egy dög.

- Igen, azt hiszem, az tényleg nem ugyanaz. Jenniferrel nézhetitek, amit akartok, a szobámban. Jó lesz így?

- Miért nem Eric megy a szobádba? Anyu, ő nézi a *mi* tévénket a *mi* szobánkban.

- Nem akarom, hogy Eric egyedül tévézzen a szobámban.

- Hát én meg Jennifer se akarjuk, hogy egyedül tévézzen a *mi* szobánkban, anyu, és...

- Sara.

- Jól van. *Mi* tévézünk a *te* szobádban.

- Sara, ő Mr. Scudder.

- Csókolom. Mehetek, anyu?

- Menj.

Amikor a gyerek eltűnt az emeleten, az anyja hosszan, halkan füttyentett egyet. - Nem tudom, mi ütött belém. Még sose csináltam ilyesmit. Nem azt akarom mondani, hogy szent vagyok. Tavaly volt... egy viszonyom. De a saját házamban, istenem, miközben az emeleten vannak a gyerekek! Sara akár meg is lephetett volna minket. Meg se hallottam volna. - Hirtelen elmosolyodott. - A harmadik világháborút se hallottam volna. Édes ember vagy, Matthew. Nem tudom, hogy történt ez, de nem fogok mentegetőzni. *Örülök,* hogy megtörtént.

- Én is.

- Tudod, hogy még ki sem mondtad a nevemet? Mrs. Broadfield-nak hívtál.

Egyszer már kimondtam a nevét hangosan, és rengetegszer magamban. De most kimondtam a kedvéért is: - Diana.

- Mindjárt jobb.

- Diana, a hold istennője.

- És a vadászoké.

- Tényleg? Én csak a holdról tudtam.

- Kíváncsi vagyok, ma éjjel látni-e. Mármint a holdat. Már sötétedik, ugye? El se hiszem. Hová tűnt a nyár? Nemrég még tavasz volt, most meg október. Pár nap, és a három vad kis indiánom jelmezt húzva zsarol édességet a szomszédoktól. - Az arca elfelhősödött. - Végül is családi hagyományunk a zsarolás.

- Diana...

- És a hálaadás már csak egy hónap. Nem olyan, mintha pár hónapja lett volna? Három vagy négy?

- Értem, mire gondolsz. A napok el se akarnak múlni, bezzeg az évek repülnek.

Bólintott. - Mindig bolondnak hittem a nagyanyámat. Azt mondogatta, hogy az idő egyre gyorsabban megy, ahogy öregszünk. Vagy bolond, vagy engem tart hiszékenynek. Hogyan alkalmazkodhatna az idő az ember korához? Pedig tényleg más. Egy év az én életemből három százalék, Saráéból tíz, hát persze hogy neki vánszorog, nekem meg repül. Ő sietteti, én pedig azt kívánom, bárcsak kicsit lelassulna. Jaj, Matthew, nem nagy mulatság megöregedni.

- Buta vagy.

- Én? Miért?

- Öregségről beszélsz, amikor még te is gyerek vagy.

- Ha valaki anya, az már többé nem lehet gyerek.

- Fenét nem.

- Igenis öregszem, Matthew. Sokkal öregebb vagyok ma, mint tegnap.

- Öregebb? De fiatalabb is, nem? Másképpen?

- Az igaz. Igen, igazad van. Erre nem is gondoltam.

Amikor a poharam kiürült, feltápászkodtam, és mondtam, hogy mennem kell. Azt mondta, jó lenne, ha maradnék, én meg azt feleltem, talán jobb is, hogy nem lehet. Elgondolkodott és igazat adott, de azt mondta, akkor is jó lenne.

- Megfázol - mondta. - Nagyon gyorsan lehűl a levegő, ha lement a nap. Elviszlek Manhattanbe. Elvigyelek? Sara elég idős, hogy addig vigyázzon a testvéreire. Gyorsabban beviszlek, mint a földalatti.

- Hadd menjek a metróval, Diana!

- Akkor elviszlek odáig.
- Inkább gyalogolok, hogy kiszellőztessem a piát.
Az arcomat fürkészte, majd bólintott. - Rendben.
- Felhívlak, amint megtudok valamit.
- És hogyha nem?
- Akkor is, ha nem.
Nyúltam érte, de elhátrált. - Szeretném, ha tudnád, hogy nem akarok rád akaszkodni, Matthew.
- Tudom.
- Ne erezd, hogy tartozol nekem!
- Gyere ide!
Aztán Diana az ajtónál így szólt: - Nem bonyolítja a dolgokat, hogy Jerrynek dolgozol?
- Mindig minden bonyolítja - feleltem.

Hideg volt. Amikor a sarkon északnak fordultam, harapós szél támadott hátba. Öltöny volt rajtam, ami nem védett meg a hidegtől.
Félúton a földalatti felé eszembe jutott, hogy kölcsönkérhettem volna egy felöltőt. Aki olyan lelkesen öltözködik, mint Jerry Broadfield, biztosan tart hármat-négyet, Diana pedig boldogan odaadta volna. Nekem nem jutott eszembe, ő meg nem ajánlotta fel, és most úgy gondoltam, nem is baj. Ma már ültem a székén, ittam a whiskyjét, elvettem a pénzét és szeretkeztem a feleségével. Jobb, ha nem sétálok a városban a felöltőjében.
A földalatti-állomás peronja emelt volt, akár a Long Island vasút egy megállója. Egy szerelvény épp elmehetett, és én meg se hallottam. Magam várakoztam a nyugati peronon. Aztán lassan mások is jöttek, és cigarettára gyújtva vártak.
Elméletileg tilos metróállomáson dohányozni, akár föld alatt, akár föld felett van. Föld alatt szinte mindenki betartja, fent viszont lényegében minden dohányos rágyújt. Fogalmam sincs, miért. A metróállomások mindenütt ugyanúgy tűzbiztosak, és a levegő is olyan büdös, hogy annak már nem árthat. Az egyik állomáson mégis betartják a törvényt, a másikon meg rutinszerűen megszegik (és hagyják megszegni), és soha senki nem magyarázta meg, miért.
Különös.
Végül megjött a szerelvény. Az emberek eldobták a cigit, és beszálltak. Az én kocsim tele volt graffitivel, de csak a már megszokott keresztnevekkel és telefonszámokkal. Semmi olyan fantáziadúsat nem találtam, mint a MIS EMBEREK VAGYUNK.
Nem állt szándékomban lefeküdni a feleségével.
Volt egy pont, ahol eszembe se jutott, és egy másik, ahol biztosan tudtam, hogy meg fog történni, és ez a két pont elképesztő közel esett egymáshoz időben.
Nehéz pontosan megmondani, miért történt.
Nagy ritkán találkozom olyan nővel, akit megkívánok. Sőt egyre ritkábban; amit vagy az öregség okoz, vagy személyes metamorfózisom. Találkoztam egy ilyen nővel pár napja, és nem tettem semmit, méghozzá több ok miatt, némelyik ismert, némelyik nem. Most pedig már örökre késő.

Talán valami idióta sejt az agyamban meggyőzte magát, hogy ha nem kapom el Diana Broadfieldot a nappalijuk kanapéján, jön egy mániákus, és megöli.

A kocsiban meleg volt, de én megborzongtam, mintha még mindig a nyitott peronon állnék az éles szélben. Az év legszebb időszaka, de egyben a legszomorúbb is. Mert közeleg a tél.

HÉT

A hotelban több üzenet is várt. Anita újból keresett, Eddie Koehler pedig kétszer is. Elindultam a lifthez, aztán megfordultam, és odamentem a fizetős telefonhoz. Elaine-t hívtam.

- Csak azért telefonálok, mert megbeszéltük, hogy mindenképpen szólok - mondtam neki. - Nem hiszem, hogy ma este felugrok. Talán holnap.

- Jól van, Matt. Valami fontos?

- Emlékszel, miről beszéltünk. Ha megtudnál róla még valamit, nem bánnád meg.

- Nem is tudom - felelte. - Nem szívesen kockáztatok. Szeretek lapulni. Teszem a dolgom, és félrerakom a pénzem öregkoromra.

- Ingatlanban utazol, ugye?

- Aha. Apartmanházak Queensben.

- Nem tudlak elképzelni házinéninek.

- A bérlők soha nem látnak. Egy férfi intézi, akit ezért fizetek.

- Aha. Szóval suttyomban meggazdagodsz?

- Megvagyok. Nem fogok ott kóricálni a Broadwayn az öregasszonyok között, akik napi egy dollárból próbálnak megélni, az biztos.

- Jól van. Felteszel pár kérdést, kereshetsz pár dollárt. Ha érdekel.

- Megpróbálhatom. A nevemet nem használod, ugye? Csak keressek valamit, amin elindulhatsz.

- Pontosan.

- Hát, megnézem, mit tehetek.

- Rendben, Elaine. Holnap beugrom.

- Hívjál előtte!

Felmentem a szobámba, lerúgtam a cipőmet, és elnyúltam az ágyon. Pár pillanatra lehunytam a szemem. Amikor már az álom kerülgetett, inkább felültem. Az ágy melletti asztalon a bourbonös üveg üres volt. A szemetesbe dobtam, és bekukkantottam a konyhaszekrénybe. Egy tele üveg Jim Beam csak rám várt. Kinyitottam és meghúztam. Hát nem Wild Turkey, de a célnak megfelel.

Eddie Koehler azt kérte, hívjam vissza, de nem láttam okát, hogy ez a beszélgetés miért ne várhatna még egy-két napot. Sejtettem, mit akar mondani, és nem nagyon akartam hallani.

Negyed kilenc lehetett, amikor felvettem a kagylót, és hívtam Anitát. Nem volt sok mondanivalónk egymásnak. Panaszkodott, hogy milyen nagyok a számlák mostanság, a fogorvos se olcsó, a srácok meg egyszerre nőnek ki minden ruhát. Ha tudnék küldeni pár dolcsit, nagyon jól jönne. Mondtam neki, hogy most kezdtem neki egy melónak, másnap délelőtt küldök neki pénzt postai úton.

- Az nagy segítség lenne, Matt. De igazából azért üzentem, mert a srácok beszélni akarnak veled.

- Add őket!

Először Mickeyvel beszéltem. Nem sok mindent mondott. A suli megy, minden oké; a szokásos duma, automatikusan, bele se gondolva. Aztán a bátyja vette át.

- Apa? A cserkészcsapat szervez egy meccslátogatást. A Nets első otthoni meccse a Squires ellen. És tudod, olyan apa-fiú dolog. A csapat szerzi a jegyeket, mindenki együtt ül.
- És Mickeyvel szeretnétek menni?
- Mehetünk? Én meg Mick Nets-drukkerek vagyunk. Idén jók lesznek.
- Jennifer meg én.
- Hogy?
- Semmi.
- Az az egy van, hogy nem olcsó.
- Mennyi?
- Fejenként tizenöt dollár, de ebben benne van előtte egy vacsora, meg a busz a Coliseumhoz.
- Mennyit kell ráfizetni, ha nem akartok vacsorát?
- Hogy? Nem tud... Á! - kuncogott. - Ez jó volt. Elmondom Micknek. Apa kérdezi, hogy mennyit kell ráfizetni, ha nem akarunk vacsorát. Nem érted, tökfej? Apa? Mennyit kell ráfizetni, ha nem akarunk busszal menni?
- Ez az.
- Tuti, hogy a vacsora gombás-tejszínes csirke.
- Mi más? Figyelj, a pénz nem gond, és ha a helyek csak közepesen jók, akkor már nem rossz üzlet. Mikor lesz?
- Holnaphoz egy hétre. Péntek este.
- Ez már gond lehet. Mindjárt itt van.
- Nekünk is csak a legutóbbi cserkészgyűlésen mondták meg. Nem mehetünk?
- Nem tudom. Egy ügyön dolgozom, és nem tudom, meddig tart. Vagy hogy tudok-e csinálni magamnak pár szabad órát a közepén.
- Akkor biztos elég fontos ügy, mi?
- Gyilkossággal vádolják azt, akin segíteni akarok.
- Ő tette?
- Nem hinném, de az nem ugyanaz, mintha tudnám is bizonyítani.
- A rendőrség nem tudja kivizsgálni?
Ha nem akarják, akkor biztosan nem. - Szerintük a barátom bűnös, és nem vesztegetik rá az időt. Ezért kért meg engem, hogy segítsek. - Megdörgöltem a homlokomat, ahol lüktetni kezdett egy ér. - Figyelj, elmondom, mit csinálunk. Szervezd meg ezt a dolgot, rendben? Anyádnak holnap amúgy is küldök pénzt, küldök még negyvenötöt a jegyekre. Ha nem tudok elmenni, szólok, és akkor a jegyemet odaadjátok valakinek, és mással mentek. Na, hogy tetszik?
Szünet. - Igazság szerint Jack felajánlotta, hogy eljön velünk, ha te nem tudsz.
- Jack?
- Anya barátja.
- Aha.
- De tudod, ez olyan apa-fiú dolog lenne, és ő nem az apánk.
- Értem. Tartsd egy kicsit! - Nem *igazán* kívántam a piát, de nem láttam, mi baj lehet egy kortyból. Aztán visszatettem a kupakot.
- Hogy jöttök ki Jackkel?
- Egész jól.

- Az jó. Akkor legyen ez. Ha tudlak, elviszlek benneteket én. Ha nem, elmentek Jackkel. Oké?

Ebben maradtunk.

Az Armstrongban bólintottam négy-öt embernek, csak éppen azt nem találtam, akit kerestem. Leültem az asztalomhoz. Amikor Trina odajött, megkérdeztem, Doug Fuhrmann járt-e itt.

- Egy órával lekésted - felelte. - Beugrott, ivott egy sört, beváltott egy csekket, és elhúzott.

- Nem tudod véletlenül, hol lakik?

A fejét rázta. - A környéken, de azt nem tudom, hol. Miért?

- Beszélni akartam vele.

- Megkérdezem Dontól.

De Don se tudta. Ettem egy tál borsólevest meg egy hamburgert. Trina meghozta a kávét, és leült velem szemben. Kis, hegyes állat keze fejére támasztotta. - Fura hangulatban vagy.

- Én mindig fura hangulatban vagyok.

- Úgy értem, magadhoz képest. Vagy dolgozol, vagy valami idegesít.

- Vagy mind a kettő.

- Dolgozol?

- Aha.

- Ezért keresed Doug Fuhrmannt? Neki dolgozol?

- Egy barátjának.

- Próbáltad a telefonkönyvben?

- Nyomozónak kéne állnod - érintettem meg mutatóujjammal kis orrának hegyét. - Nálam jobban csinálnád.

Csakhogy nem szerepelt a telefonkönyvben.

Manhattanben vagy huszonöt Fuhrmannt találtam, kétszer annyi Furmant, és még jó sok Fermant és Fermint. Ezt már a szobámban állapítottam meg, majd a hallból sorra hívtam őket, időnként a pulthoz vándorolva, hogy még több tízcentest szerezzek Vinnie-től. Ha a szobámból telefonálok, az kétszer annyiba kerül, és így is elég bosszantó feleslegesen pazarolni a pénzt. Az összes Fuhrmannt végigpróbáltam mindenféle betűzéssel az Armstrong kétmérföldes körzetén belül, beszéltem egy csomó emberrel, akiknek ugyanaz volt a családnevük, mint az író barátomnak, és néhánnyal, akinek a keresztneve is megegyezett, de nem találtam senkit, aki ismerte volna. Jó pár tízcentest elpazaroltam, mire feladtam.

Tizenegy körül mentem vissza az Armstrongba, vagy talán kicsit később. Az asztalomnál két ápolónő ült, hát oldalt telepedtem le. Gyorsan végigvettem a tömeget, hátha Fuhrmann itt van, aztán Trina surrant oda hozzám. - Ne nézz oda, de valaki a pultnál utánad érdeklődik.

- Nem tudtam, hogy úgy is tudsz beszélni, hogy nem mozgatod a szádat.

- Balról a harmadik széken. Nagydarab pasas, kalapban volt, de nem tudom, most is rajta van-e.

- Rajta.

- Ismered?

- Ha úgy döntesz, hogy elég a felszolgálásból, bármikor elmehetsz hasbeszélőnek - javasoltam. - Vagy szerepelhetnél egy olyan börtönös filmben. Úgy tudom, még csinálnak olyat. Nem tud a szádról olvasni - súgtam neki oda. - Háttal állsz neki.

- Tudod, ki az?

- Aha. Semmi gond.

- Megmondjam neki, hogy itt vagy?

- Nem kell. Már jön. Kérdezd meg Dontól, hogy mit kért, és hozz neki még egyet! Nekem a szokásost.

Eddie Koehler odajött, kihúzott egy széket, és leült. Egymásra néztünk, gondosan felmértük a másikat. Kabátja zsebéből elővett egy szivart, kibontotta a celofánból, majd addig tapogatta a zsebeit, amíg nem talált egy fogpiszkálót, hogy kilyukassza a végét. Jó sok időbe telt, mire rágyújtott. Úgy forgatta a szivart a lángban, hogy egyenletesen gyulladjon meg.

Még akkor sem szólaltunk meg, amikor Trina visszajött az italokkal. Az övét szódás whiskynek néztem. Trina megkérdezte, keverve kéri-e, Eddie meg biccentett. Trina megkeverte neki, letette elé az asztalra, majd odaadta nekem a kávémat meg a dupla bourbont, amibe belekortyoltam, a maradékot meg beleöntöttem a kávéba.

- Téged aztán nem könnyű elérni - kezdte Eddie. - Jó pár üzenetet hagytam. Gondolom, azóta még nem jártál a hotelban, és nem kaptad meg.

- Megkaptam.

- Ja, ezt mondta a fickó is, amikor benéztem. Akkor biztos a telefonom volt foglalt, amikor hívtál.

- Nem hívtalak.

- Tényleg?

- Dolgom volt, Eddie.

- És még egy régi barátot se jutott idődd felhívni?

- Gondoltam, majd reggel.

- Hm.

- Legalábbis holnap.

- Hm. Mert ma este dolgod volt.

- Úgy van.

Mintha most vette volna észre az italát. Úgy nézte, mint aki életében először lát ilyet. A szivart áttette bal kezébe, jobbal felemelte a poharat. Beleszagolt, és rám nézett. - Olyan a szaga, mint amit ittam.

- Mondtam, hogy ugyanazt hozza.

- Semmi különös. Seagram. Évek óta ezt iszom.

- Igen, mindig ezt ittad.

Bólintott. - Na persze ritka, ha napi kettő-háromnál többet iszom. Kettő-három... gondolom, neked ennyi reggelire se elég, nem igaz, Matt?

- Azért nem annyira rossz a helyzet, Eddie.

- Nem? Hát ezt örömmel hallom. Tudod, az ember hall ezt-azt. Elképesztő, mi mindent mondanak.

- El tudom képzelni.

- Hát persze, hogy el. Szóval most mire akarsz inni? Valami különleges alkalomra?

- Semmi különleges.

- Ha már a különlegesnél tartunk, mit szólnál a különleges ügyészhez? Van valami kifogásod az ellen, hogy Mr. Abner L. Prejanianra igyunk?
- Ahogy akarod.
- Helyes. - Felemelte a poharát. - Prejanianra, hogy dögöljön meg és rohadjon el!
A csészémet a poharához koccintottam, ittunk.
- Ugye, semmi bajod ezzel a tószttal?
- Ha téged ez boldogít - vontam vállat. - Én nem ismerem őt.
- Nem találkoztál még a rohadt disznójával?
- Nem.
- Én igen. Nyálas kis faszszopó. - Még egyet kortyolt, majd bosszúsan megrázta a fejét, és letette a poharat. - Bassza meg, Matt! Mióta is ismerjük egymást?
- Egypár éve biztosan, Eddie.
- Azt meghiszem. Mit akarsz ezzel a görény Broadfielddal, elárulnád? Mi a francért állsz le vele?
- Felbérelt.
- Mire?
- Hogy keressek bizonyítékot, ami tisztázza.
- Hogy segíts neki kibújni a gyilkosság vádja alól, ezt akarja tőled. Tudod, milyen mocskos egy disznó? Van neked fogalmad róla, bazmeg?
- Igen, tisztában vagyok vele.
- Az egész rendőrséggel ki akar kúrni, ezt akarja. Segít annak a szarrágónak kiteregetni a korrupciót a magas helyeken. Az istenit, de gyűlölöm azt a pudvás seggű tetűt! Ugyanolyan korrupt zsaru volt, mint a legrosszabbak. Úgy értem, ő kereste is az alkalmat, Matt. Nem csak elvette, amit adtak neki. Direkt kereste. Úgy hajtott utána, mint aki megveszett, mocskos üzleteket kutatott fel, meg drogárusokat, mindent. De nem tartóztatta le őket. Csak akkor kötöttek ki a kapitányságon, ha nem volt náluk pénz. De ő kizárólag saját magának dolgozott. A jelvénye csak jogosítvány volt a lopásra.
- Ezt mind tudom.
- Tudod, és mégis dolgozol neki?
- Mi van, ha nem ő ölte meg a lányt, Eddie?
- A lányt holtan találták a lakásán.
- És szerinted elég hülye, hogy megölje, aztán otthagyja?
- Matt. nehogy már te szarakodjál velem! - Nagyot szívott a szivarból, aminek a vége vörösen felizzott. - Kiment eltüntetni a gyilkos fegyvert. Amivel leütötte, és amivel leszúrta. Mondjuk lement a folyóhoz, hogy beledobja. Aztán beugrott valahová pár sörre, mert egy beképzelt tetű, és mert nem normális. Aztán visszament a holttestért. Valahová le akarta dobni, de mire odaért, mi már a helyszínen voltunk, és vártunk rá.
- Szóval a karotokba szaladt.
- Na és?
- Semmi értelme - csóváltam a fejem. - Lehet hogy kicsit őrült, de semmiképpen nem hülye, márpedig szerinted idiótaként viselkedett. Honnan tudtátok egyáltalán, hogy hová kell menni? A lapok szerint telefonon kaptátok a tippet. Igaz ez?
- Igaz.

- Névtelen hívás?
- Ja. És?
- Kapóra jött. Ki tudhatta? Sikoltozott a nő? Valaki meghallotta? Honnan jött a tipp?
- Mit számít? Talán valaki kukkolt egy ablakból. Csak annyit mondott, hogy egy nőt megöltek ebben és ebben a lakásban, pár srác kiment, és tényleg találtak egy nőt betört koponyával meg késsel a hátában. Halott volt. Kit érdekel, hogy honnan tudta a bejelentő?
- Talán számít. Például ha ő tette oda a nőt.
- Na ne már, Matt!
- Nincsenek szilárd bizonyítékaitok. Egy se. Mind közvetett.
- Ahhoz elég, hogy leültessük egy kellemesen hűvös helyre. Van indíték, van alkalom. Van egy halott nő a saját rohadt lakásán, az isten szerelmére! Mit akarsz még? Minden oka megvolt rá, hogy megölje. A nő fel akarta szögezni a tökét a falra, naná, hogy megölte. - Nagyot húzott az italból. - Tudod, te rohadt jó zsaru voltál. Talán lassan kikezd a pia. Talán már nem bírod.
- Meglehet.
- A rohadt életbe - sóhajtott mélyet. - Az rendben van, hogy elfogadod a pénzét, Matt. Az embernek meg kell élnie valamiből. Tudom én, hogy van ez. Csak ne akadályozz minket, oké? Fogadd el a pénzét, húzz le róla, amennyit csak lehet! A rohadt életbe, ő egész életében másokat húzott le. A változatosság kedvéért játssza most ő a vesztest!
- Szerintem nem ő ölte meg.
- A picsába! - Kivette szájából a szivart, jól megnézte, majd erősen ráharapott, és szívott belőle. Puhább hangon folytatta. - Tudod, a rendőrség manapság elég tiszta, Matt. Rég volt már ennyire tiszta. Szinte az összes régi mélyzsebű alakot eltakarították. Az biztos, hogy még most is vannak, akik nagy lét akasztanak le, de a régi rendszer, hogy külön ember osztja szét a pénzt az egész kerületben, na ez már nincs.
- Még kijjebb sincs?
- Hát, kijjebb talán vannak mocskosabb kerületek. Ott nehezebb rendet tartani. Tudod, hogy van ez. De ettől eltekintve egész jól állunk.
- És?
- És elég jól elvagyunk. Erre jön ez a rohadék, és megint tetőtől talpig beken minket szarral, és sok jó embert is falhoz állítanak, csak mert egy tetű angyal akar lenni, egy másik tetű meg kormányzó.
- Ezért utálod Broadfieldot, de...
- Kurvára jól látod, hogy utálom.
- ...de miért akarod börtönbe küldeni? - hajoltam előre. - Már vége van neki, Eddie. Vége. Beszéltem Prejanian egyik emberével. Már nem tudják használni. Akár holnap kiengedhetnék, Prejanian a közelébe se menne. Akárki mártotta be, a ti szempontotokból kiváló munkát végzett. Miért baj, ha megkeresem a gyilkost?
- Már elkaptuk a gyilkost. A Siralomházban csücsül egy cellában.
- Mondjuk, hogy tévedsz, Eddie. Akkor mi van?

Kemény tekintettel meredt rám. - Jól van, tegyük fel, hogy tévedek. Tegyük fel, hogy a fiúkád tiszta és ártatlan, mint a szűz hó. Tegyük fel, hogy életében nem csinált semmi rosszat. Tegyük fel, hogy másvalaki ölte meg azt a hogyishívjákot.

- Portia Carr.

- Azt. És másvalaki állított csapdát Broadfieldnak, és buktatta le.

- Igen?

- És te elkapod.

- Igen?

- És mondjuk egy zsaru az, mert ki másnak lenne ilyen rohadt jó felköttetni Broadfieldot?

- Aha.

- Igen, *aha.* Az majd remekül fest, mi? - Az állat előreszegezte, torkában megfeszültek az izmok. Szeme lángolt. - Nem mondom, hogy ez volt. Mert ami engem illet, Broadfield olyan bűnös, mint Júdás. Viszont ha mégsem, akkor másvalaki csinálta, és ki lehetne, ha nem egy zsaru, aki ki akarta osztani annak a szemétnek, amit érdemel? Az aztán csodaszép lenne, nem igaz? Egy zsaru megöl egy lányt, és rákeni egy másik zsarura, aki a rendőri korrupcióról folyó nyomozás koronatanúja. Ez aztán mennyeien nézne ki.

Elgondolkodtam. - És ha így volt, inkább látnád Broadfieldot börtönben valamiért, amit nem követett el, mint hogy kiderüljön a dolog. Ezt akarod mondani?

- A picsába!

- Ezt akarod mondani, Eddie?

- Az isten szerelmére! Inkább látnám holtan, Matt. Még ha nekem kéne is kiloccsantanom azt a kibaszott agyát.

- Matt? Jól vagy?

Felnéztem Trinára. A köténytt levetette, karján ott volt a kabátja.

- Mész?

- Lejárt a műszakom. Jó sok bourbont lenyeltél. Tudni akartam, jól vagy-e.

Bólintottam.

- Kivel beszéltél?

- Régi barát. Zsaru. Hadnagy a hatodik körzetben. A Village-ben. - Fogtam a poharam, de letettem, nem bírtam inni. - A legjobb barátom volt a cégnél. Nem voltunk puszipajtások, de elég jól kijöttünk. Na persze az emberek eltávolodnak az évek során.

- Mit akart?

- Csak beszélgetni.

- Látom, hogy jól felkavart ez a beszélgetés.

Felnéztem rá. - Tudod, a gyilkosság más. Elvenni egy ember életét, ez teljesen más. Az ilyet senkinek nem lenne szabad megúszni. Soha de soha.

- Nem értem.

- Nem ő tette, a rohadt életbe. Nem ő. Ártatlan, és senkit nem érdekel. Eddie Koehlert se érdekli. Ismerem Eddie Koehlert. Jó zsaru.

- Matt...

- De őt se érdekli. Azt akarja, hogy hagyjam az ügyet, meg se próbáljam kideríteni, mi történt, mert börtönbe akarja küldeni azt a szerencsétlent egy gyilkosságért, amit nem követett el. És azt akarja, hogy aki elkövette, megússza.

- Egy szót se értek abból, amit mondasz, Matt. Figyelj, ezt már ne idd meg, jó? Már nincs rá szükséged.

Mindent nagyon tisztán láttam. Fel nem foghattam, Trina miért nem tud követni. Elég tisztán fejeztem ki magam, a gondolataim meg, legalábbis nekem, kristálytisztán ragyogtak.

- Kristálytisztán - mondtam.

- Hogy?

- Tudom, mit akar. Senki más nem érti, pedig egyértelmű. Tudod, mit akar, Diana?

- Trina vagyok, Matt. Drágám, már meg sem ismersz?

- Dehogynem. Nyelvbotlás. Hát nem tudod, mit akar? Én igen. A dicsőséget.

- Kicsoda, Matt? Akivel beszéltél?

- Eddie? - nevettem az ötleten. - Eddie tojik a dicsőségre. Jerry-ről beszélek. A jó öreg Jerryről.

- Aha. - Trina lefejtette ujjaimat a pohárról. - Ezt elviszem. Mindjárt jövök, Matt. - Azzal elment, és nemsokára jött is. Lehet, hogy addig is beszéltem hozzá, amíg nem volt ott. Meg nem tudnám mondani.

- Menjünk, Matt! Hazakísérlek, jó? Vagy feljössz hozzám?

- Azt nem lehet - ráztam a fejem.

- Dehogynem.

- Nem. Beszélnem kell Doug Fuhrmann-nel. Nagyon fontos beszélnem az öreg Douggal, bébi. Itt jön ő a képbe.

- Nem értelek.

Bosszúsan ráncoltam a homlokomat. Tökéletesen érthetően beszéltem, el nem tudtam képzelni, miért nem érti. Trina okos lány. Értenie kellene.

- A pénz - mondtam.

- Már fizettél, Matt. Borravalót is adtál, túl sokat is. Gyere, kérlek, állj fel szépen, ez az. Jaj, drágám, a világ aztán beadott neked, mi? Jól van. Ahányszor te segítettél nekem, egyszer viszonozhatom, nem igaz?

- A pénz, Trina.

- Már fizettél, most mondtam, és...

- Fuhrmann pénze. - Most, hogy álltam, könnyebben tudtam beszélni, könnyebben meg tudtam értetni magam. - Azt mondtad, itt váltott be egy csekket.

- És?

- A csekk még a kasszában van, nem?

- Persze. Na és? Figyelj, Matt, menjünk ki a levegőre, mindjárt jobban leszel.

- Semmi bajom - ellenkeztem feltartott kézzel. - Fuhrmann csekkje a kasszában. Kérdezd meg Dont, megnézhetem-e. - Még mindig nem értette. - A címe - magyaráztam. - A legtöbben rányomatják a csekkre a címüket. Korábban is eszembe juthatott volna. Nézd meg, jó? Kérlek.

A csekk a kasszában volt, és rajta a cím. Trina visszajött, felolvasta. Odaadtam neki a noteszomat és a tollamat, hogy írja le.

- De most akkor se mehetsz oda, Matt. Túl késő van, és nem vagy olyan állapotban.
- Túl késő van, és túl részeg vagyok.
- Majd reggel...
- Ritkán rúgok be, Trina. De semmi bajom.
- Hát persze. Menjünk ki a levegőre! Látod? Már jobb is. Ez az.

NYOLC

Kemény reggel volt. Lenyeltem pár aszpirint, aztán lementem a Red Flame-be, és ittam jó sok kávét. Valamit segített. A kezem kicsit remegett, a gyomrom meg állandóan fel akart fordulni.

Inni akartam. De annyira akartam, hogy tudtam, jobb, ha mégse iszom. El kellett intéznem dolgokat, elmenni ide-oda, találkozni ezzel-azzal. Úgyhogy maradtam a kávénál.

A 60. utcában a postán vettem egy ezer és egy negyvenöt dolláros pénzutalványt. Megcímeztem egy borítékot, és mindkettőt feladtam Anitának. Aztán átballagtam a Kilencedik sugarúira, a St. Paulba. Ülhettem ott jó tizenöt-húsz percet, nem gondolva semmi különösre. Kifelé menet megálltam Szent Antal képmása előtt, és gyertyát gyújtottam néhány elvesztett barátért. Egyet Portia Carrért, egyet Estrellita Riveráért, és még néhányat másokért. Aztán öt ötvendollárost dugtam a perselybe, és kiléptem a hideg reggelbe.

Különös a viszonyom a templomokhoz, magam sem értem teljesen. Nem sokkal az után mentem be az elsőbe, hogy beköltöztem a hotelba az 57. utcában. Elkezdtem templomokban üldögélni, elkezdtem gyertyát gyújtani, és végül elkezdtem adakozni. Ez a legkülönösebb az egészben. Akármennyi pénzt kapok, a tizedét az első templomnak adom, ami az utamba kerül. Sejtelmem sincs, mit csinálnak a pénzzel. Feléből talán boldog pogányokat térítenek meg, a többiből meg nagy luxuskocsikat vesznek a papoknak. Én meg csak nyomom a pénzt, és gondolkodom, miért.

A legtöbbet a katolikusok kapják, méghozzá a nyitva tartás miatt. Az ő templomaik szinte soha nincsenek zárva. Amúgy annyira vagyok ökumenikus, amennyire csak lehet. Broadfield első részletének tizede a St. Bartholomew-nak ment, egy episzkopális templomnak Portia Carr lakása közelében, a második tized pedig most a St. Paulnak.

Isten tudja, miért.

Doug Fuhrmann a Kilencedik sugárúton lakott az 53. és az 54. utca között. A földszinti vasbolt mellett balra nyílt egy bejárat, fölötte tábla jelezte, hogy bútorozott szobák kiadók heti vagy havi alapon. A hallban nem volt se postaláda, se csengő. Megnyomtam a belső ajtó melletti gombot. Egy szőkített hajú nő csoszogott ki a folyosóra, kinyitni az ajtót. Skót kockás köpenyt viselt, a lábán pedig rongyos papucsot.

- Tele vagyunk - közölte. - Próbálja meg három házzal lejjebb, náluk általában van hely.

Mondtam neki, hogy Douglas Fuhrmannt keresem.

- Negyedik emelet, elöl - mondta. - Várja magát?

Nem várt. - Igen.

- Mert általában sokáig alszik. Menjen csak fel!

Felmentem három emeletet a lépcsőn a kesernyés szagban, amit a lelakott épület és a lelakott lakók közösen árasztottak magukból. Meglepett, hogy Fuhrmann ilyen helyen lakik. Aki efféle nyomorpanzióban tengődik, annak nemigen szokott névvel-

címmel ellátott csekkje lenni. Még bankszámlája sem. Az ajtaja előtt megálltam. Szólt a rádió, aztán írógép nagyon gyors kattogását hallottam, majd megint csak a rádiót. Kopogtam. Szék csikorgott, aztán Fuhrmann kiszólt, ki az.

- Scudder.

- Matt? Egy pillanat. - Vártam, aztán nyílt is az ajtó, és Fuhrmann jelent meg nagy mosollyal. - Gyere be! Jézusom, de szarul nézel ki. Megfáztál, vagy mi?

- Nehéz estém volt.

- Kérsz kávét? Instant van. Egyáltalán hogy találtál meg? Vagy ez szakmai titok? Persze, gondolom, nem árt, ha egy nyomozó ért az emberek felkutatásához.

Sürgött-forgott, bedugta az elektromos teafőzőt, instant kávét mért ki két csészébe. Egyfolytában beszélt, de nem figyeltem rá. Azt bámultam, hogyan él.

Hát erre nem készültem fel. Egy szoba volt, de az nagy, olyan öt és félszer hét és fél méteres, két ablakkal a Kilencedik sugárútra. Drámai volt a kontraszt a lakás és a ház között. A ház szürkeségét és bomlásszagát mintha elvágták volna Fuhrmann küszöbén.

A padlón perzsaszőnyeg, talán eredeti, talán utánzat. A falakon könyvespolcok a padlótól a plafonig. A két ablak előtt egy jó háromméteres íróasztal. Még a festés is egyéni volt: maguk a falak - már ahol nem takarta őket könyvespolc - sötét elefántcsontszínűek, a szegély pedig fényes fehér zománc.

Fuhrmann nézte, ahogy mindezt felmérem, szeme táncolt vastag szemüvege mögött. - Mindenki így reagál. Felmászol a lépcsőn, ami nagyon lehangoló, nem? Aztán belépsz kis hajlékomba, és a változás szinte sokkoló. - A kanna fütyült. Fuhrmann elkészítette a kávét. - Nem mintha így terveztem volna - folytatta. - Vagy tíz éve vettem ki ezt a helyet, mert mást nemigen engedhettem meg magamnak. Heti tizennégy dollárt fizettem. És hidd el, voltak olyan hetek, amikor még azért a tizennégy dolcsiért is nagyon meg kellett kínlódnom.

Megkeverte a kávét, az egyik csészét nekem nyújtotta.

- Aztán kezdtem annyit keresni, amiből meg is lehetett élni, de ennek ellenére nem akaródzott elköltözni. Tetszik a hely, a környék. Még a neve is: “Pokol konyhája". Ha az ember író akar lenni, élhet-e szebb helyen, mint a Pokol konyhájában? Amúgy meg nem akartam túl magas lakbért fizetni. Néha kaptam egy-egy megbízást cikkekre, kezdtem összeszedni pár magazinszerkesztőt, akiknek tetszett a munkám, de akkor is, ez nem biztos meló, és nem akartam havi fix kötelezettséget venni a nyakamba. Úgyhogy inkább elkezdtem elviselhetővé átalakítani ezt a helyet. Apránként persze. Legelőször is felszereltem egy teljes riasztórendszert, mert megőrjített a gondolat, hogy valami narkós csak úgy berúgja az ajtót, és elviszi az írógépemet. Aztán jöttek a polcok, mert megelégeltem, hogy dobozokban álljanak a könyveim. Azután jött az íróasztal, és megszabadultam a régi ágytól, amiben talán még George Washington aludt, és lassanként összeállt a hely. Tulajdonképpen szeretem. Nem hiszem, hogy valaha is elköltözöm.

- Illik hozzád, Doug.

- Igen, szerintem is - bólogatott buzgón. - Pár éve rám jött a görcs, mert eszembe jutott, hogy végül is kirúghatnak. Egy rakás pénzt fektettem ebbe a helybe, de mi lesz, ha megemelik a lakbért? Még mindig hetente fizettem, képzeld csak el. Kicsit már felment, heti húszra, de mi van, ha felnyomják heti százra? Ki tudja, mit vesznek

ezek a fejükbe, nem? Szóval azt csináltam, hogy mondtam nekik, fizetek havi százhuszonötöt, és a tetejébe még az asztal alatt kapnak ötszázat készpénzben. Cserébe harmincéves bérleti jogot kérek.

- És megadták?

- Hallottál már valakiről, akinek harmincéves bérleti joga van egy szobára a Kilencedik sugárúton? Azt hitték, fogtak egy igazi idiótát - kuncogott. - Ráadásul heti húsznál többért itt még nem adtak ki szobát. És még zsebbe is csúsztattam nekik. Megírták a szerződést, én meg alákörmöltem. Tudod te, mit fizetnek emberek egy ekkora szobáért egy ilyen helyen?

- Ma? Kétszázötven-háromszáz dolcsit.

- Háromszázat simán. Én meg még mindig százötvenet. Két-három év múlva ez a hely havi ötszázat fog érni, vagy ha az infláció folytatódik, akár ezret is. És én majd *akkor is* százötvenet fizetek. Van egy fickó, aki felvásárol mindent a Kilencedik sugárúton. Egy szép nap majd ledózerolják ezeket az épületeket. De vagy megveszik tőlem a jogot, vagy várniuk kell 1998-ig, mert addig szól a bérletem. Hát nem gyönyörű?

- Jó üzletet csináltál, Doug.

- Az egyetlen okos dolog, amit életemben csináltam, Matt. És nem is akartam okos lenni. Csak jól érzem itt magam, és utálok költözködni.

Kortyoltam a kávéból. Nem volt sokkal rosszabb, mint amit reggelire ittam. - Hogyan haverkodtál össze ennyire Broadfielddal?

- Ja, gondoltam, hogy ezért jöttél. Megőrült, vagy mi? Miért ölte meg azt a nőt? Ennek semmi értelme.

- Nincs hát.

- Mindig nyugodt embernek ismertem. Jobb is, ha az ilyen nagydarab emberek nyugodtak, különben túl nagy kárt okoznak. Az nem számít, ha a magamfajta hamar begurul, mert én ágyúval se tudnék sok kárt tenni semmiben, de Broadfield... gondolom, begőzölt és úgy ölte meg, nem?

A fejemet ráztam. - Valaki leütötte a nőt, és aztán szúrta meg. Ezt nem felindulásból csinálták.

- Úgy mondod, mintha nem hinnéd, hogy Broadfield tette.

- Biztos vagyok benne, hogy nem.

- Jesszus, remélem, igazad van.

Ránéztem. A magas homlok és a vastag szemüveg miatt egy rendkívül intelligens rovarra emlékeztetett. - Hogy ismerted meg, Doug?

- Egyszer írtam egy cikket. A kutatás miatt beszélnem kellett pár zsaruval, és ő volt az egyik. Összehaverkodtunk.

- Mikor volt ez?

- Talán négy-öt éve. Miért?

- És csak barátok vagytok? Ezért fordult hozzád, amikor bajban volt?

- Hát, nem hinném, hogy túl sok barátja van, Matt. És egyik zsaru haverjához sem fordulhatott. Egyszer azt mondta, a zsaruknak nem sok haverjuk van a magánéletben.

Ez nagyon igaz. De Broadfieldnak nem nagyon volt barátja a testületnél sem.

- Miért ment egyáltalán Prejanianhoz, Doug?

- Hé, ezt ne tőlem kérdezd! Broadfieldtól.

- De te is tudod a választ, nem igaz?
- Matt...
- Írni akar egy könyvet. Erről van szó, ugye? Akkora vihart akar kavarni, hogy híres legyen, és neked kéne megírni a könyvet az ő neve alatt. Ő meg majd beszél a tévében, előadja azt a csábító vigyorát, és egy csomó fontos embert a keresztnevén szólít. Itt jössz be te a képbe. Csak ez történhetett, és csak ezért mehetett Abner Prejanian irodájába.
Nem nézett rám. - Titokban akarta tartani, Matt.
- Persze. És aztán csak úgy megírni a könyvet. Engedve a közvélemény nyomásának.
- Nagy durranás lett volna. Nem csak a szerepe miatt a korrupcióellenes nyomozásban. Az egész élete is elképesztő. Olyanokat mesélt, amiket életemben nem hallottam. Bárcsak felvehettem volna magnóra, de egyelőre hivatalosan nem beszéltünk meg semmit sem. Amikor hallottam, hogy megölte a nőt, lelki szemeim előtt láttam, ahogy életem nagy esélye füstbe megy. Viszont ha tényleg ártatlan...
- Honnan vette az ötletet, hogy könyvet írjon?
Habozott, majd vállat vont. - Most már akár el is árulhatom. Nincs benne különös, a zsarukönyveket manapság veszik, mint a cukrot, de magától azért nem jutott volna eszébe.
- Portia Carr - esett le.
- Eltaláltad, Matt.
- Ő javasolta? Nem, ennek semmi értelme.
- Ő is akart írni egy könyvet.
Letettem a csészét, és odamentem az ablakhoz.
- Milyen könyvet?
- Nem tudom. Gondolom olyasmit, hogy *Egy prosti boldog élete.* Miért érdekes?
- Hardesty.
- He?
- Lefogadom, hogy Broadfield ezért kereste fel Hardestyt. Csak nézett rám.
- Knox Hardestyt - magyaráztam. - A kerületi ügyész. Broadfield először hozzá fordult, és csak utána Prejanianhoz, és amikor megkérdeztem, miért, csak gagyogott valamit. Hogy Prejanian volt a logikus választás. Hogy a rendőri korrupció az ő szakterülete, egy kerületi ügyész meg nem sokat nyom a latban.
- És?
- És Broadfieldnak ezt tudnia kellett. Csakis akkor választotta volna Hardestyt, ha tudja, hogy van ott még valami. Valószínűleg Portia Carrtól kapta a könyvírás ötletét. Talán Hardestyról is tőle hallott.
- Mi köze Portia Carrnak Knox Hardestyhoz?
Mondtam neki, hogy ez remek kérdés.

KILENC

Hardesty irodája a Federal Plaza 26. alatt volt, csakúgy, mint az Igazságügyi Minisztérium többi New York-i kirendeltsége. Vagyis csak pár saroknyira Abner Prejaniantól. Eltűnődtem, Broadfield nem ugyanaznap ugrott-e be mindkettőjükhöz.

Először odaszóltam, hátha Hardesty a bíróságra ment vagy nincs a városban. Bár nem utazott el, mégis megspóroltam egy utat, mert a titkárnője azt mondta, nem jött be, otthon maradt gyomorpanasszal. Kértem a címét és a telefonszámát, de nem adhatta meg.

A telefontársaságnál nem volt ilyen tilalom. Szerepelt a könyvben. *Hardesty, Knox, East End sugárút 114.,* meg egy telefonszám a Regent 4 telefonközponton keresztül. Felhívtam a számot, és kapcsoltak. Hardesty hangjából úgy éreztem, a gyomorpanasz inkább a másnaposság szépítő körülírása. Bemutatkoztam, és mondtam, hogy szeretnék vele beszélni. Azt felelte, nem érzi jól magát, és már kezdett volna lerázni, amikor bedobtam egyetlen ütőkártyámat, Portia Carr nevét.

Nem tudom, milyen reakcióra számítottam, de biztos nem erre.

- Szegény Portia. Micsoda tragédia, ugye? A barátja volt, Scudder? Nagyon szívesen találkozom magával. Gondolom, most éppen nem ér rá, vagy mégis? Jó, nagyon jó. Tudja a címemet?

Odafelé a taxiban átgondoltam a dolgot. Valamiért biztosra vettem, hogy Hardesty is Portia ügyfele volt, és szinte magam előtt láttam, ahogy fekete bőrmaszkban, hátrakötött kézzel ugrál fel-alá, a nő meg korbáccsal üti. Márpedig a közhivatalt betöltő, politikai ambíciót dédelgető emberek nem szívesen veszik, ha vadidegenek bizarr szexuális szokásaikról faggatják őket. Arra számítottam, hogy tagadja még Portia Carr létezését is, de legalábbis kertel majd. Ehelyett azonnal meghívott magához.

Tehát valamit valahol rosszul adtam össze. Portia előkelő kliensei között nem szerepelt Knox Hardesty. A kapcsolatuk kétségtelenül szakmai volt, de ez nem a nő, hanem a férfi szakmáját jelentette.

És így már nagyon is volt értelme. Passzolt Portia irodalmi vágyaihoz, valamint Broadfield ez irányba mutató ambícióihoz is.

Hardesty egy háború előtti, kőhomlokzatú, tizennégy emeletes épületben lakott. A hall art deco stílusú volt: magas mennyezet és mindenütt fekete márvány. A portásnak aranybarna haja volt és gárdistabajusza. Ellenőrizte, hogy tényleg várnak-e, majd továbbadott a liftesnek, egy feketének, aki alig érte fel a legfelső gombot. Márpedig muszáj volt neki, mivel Hardesty a legfelső lakosztályban lakott.

Lenyűgöző luxuslakás volt, azt meg kell hagyni. Magas mennyezet, vastag szőnyeg, nagy kandalló, keleti holmik. Egy jamaicai szobalány engedett be a dolgozószobába, ahol Hardesty már várt. Felállt, és kijött az íróasztal mögül. Kezet fogtunk, majd intett, hogy üljek le.

- Egy italt? Kávét? Én tejet iszom, e miatt az átkozott fekély miatt. Összeszedtem egy gyomorvírust, ami még rátesz a fekélyre. Maga mit kér, Scudder?

- Kávét, ha nem gond. Feketén.

Hardesty továbbadta a rendelést a szobalánynak, mintha az nem tudta volna követni a társalgásunkat. Szinte azonnal vissza is tért egy tükrös tálcával, rajta ezüst kávéskanna, porceláncsésze és csészealj, ezüst tejszín- és cukortartó, kanál. Töltöttem egy csésze kávét, és belekortyoltam.

- Szóval ismerte Portiát - mondta Hardesty. Ivott a tejből, majd letette a poharat. Magas, sovány férfi volt, haja a halántékánál előkelően ősz, bőrének nyári barnasága még nem fakult el teljesen. Korábban elképzeltem, milyen remek párost alkothatott Broadfíeld és Portia. A nő Hardesty karján is remekül festett volna.

- Annyira jól nem - feleltem -, de azért ismertem.

- Értem. Hm. Azt hiszem, nem is kérdeztem, mivel foglalkozik, Scudder.

- Magánnyomozó vagyok.

- De érdekes! Nagyon érdekes. Apropó, a kávé ízlik?

- Életemben nem ittam ilyen finomat.

Megengedett magának egy mosolyt. - A feleségem kávéja fantasztikus. Magam sosem voltam nagy rajongó, ráadásul a fekély miatt kénytelen vagyok megmaradni a tejnél. Megkérdezhetem tőle, milyen fajta, ha akarja.

- Én egy hotelban lakom, Mr. Hardesty. Ha kávézni akarok, lemegyek a sarokra. De köszönöm.

- Nos, ide mindig beugorhat egy jó kávéért, nemde? - Azzal rám mosolygott. Knox Hardesty nem élhetett abból a fizetésből, amit New York déli kerületének államügyészeként kapott. Az még a bérleti díjat sem fedezné. De ez még nem jelentette feltétlenül azt, hogy kinyújtott tenyérrel járkál. Hardesty nagypapáé volt a Hardesty Vas és Acélvállalat, még mielőtt a U.S. Steel felvásárolta, azonkívül Hardesty nagypapa is a szállítással foglalkozó New England-i Hardestyk közé tartozott. Knox Hardesty két kézzel szórhatja a pénzt, és soha nem lesz gondja, miből fogja megvenni a következő pohár tejet.

- Egy magánnyomozó, aki ismerte Portiát - morfondírozott. - Maga nagyon hasznos lehet nekem, Mr. Scudder.

- Én abban reménykedtem, fordítva lesz.

- Hogy mondta? - Az arca eltorzult, és kihúzta magát, mintha valami hihetetlen büdöset szagolt volna. Gondolom, úgy hangzott, mintha meg akarnám zsarolni.

- Már van egy ügyfelem - magyaráztam. - Azért jöttem magához, hogy megtudjak valamit, nem pedig hogy én adjak információt. Vagy akár hogy eladjak. Nem vagyok zsaroló sem, uram. Nem szeretném, ha félreértene.

- Van már ügyfele?

Bólintottam. Azért örültem, hogy ilyen benyomást keltettem, még ha nem is szándékosan. A reakciója mindent elárult: ha zsaroló vagyok, nem kér belőlem. Ami általában azt jelenti, hogy a szóban forgó személynek nincs oka félni a zsarolástól. Akármilyen kapcsolatban állt is Portiával, nem okozott neki gondot együtt élni vele.

- Jerome Broadfieldot képviselem.

- Azt, aki megölte.

- A rendőrség szerint, Mr. Hardesty. De hát az ember ezt is várja tőlük, nem igaz?

- Nem mondom. Én úgy tudom, hogy lényegében rajtakapták. Rosszul tudnám? - Megráztam a fejem. - Érdekes. És maga azt szeretné megtudni, hogy...

- Szeretném megtudni, ki ölte meg Miss Cant, és mártotta be az ügyfelemet.

Bólintott. - Még mindig nem látom, miben lehetnék én a segítségére, Mr. Scudder.

Scudderból előléptem Mr. Scudderré. - Hogyan ismerte meg Portia Carrt?

- Az én szakmámban mindenféle embereket ismerni kell. A leggyümölcsözőbb kapcsolatok nem feltétlen azokkal kötődnek, akikkel az ember szívesen mutatkozik nyilvánosan. Biztos vagyok benne, hogy ezt maga is megtapasztalta, ugye? A nyomozás végül is mindenhol ugyanaz.

Nagylelkűen elmosolyodott; bóknak szánta, hogy a munkáját az enyémhez hasonlította.

- Már azelőtt hallottam Miss Carr-ról, hogy megismertem - folytatta. - A jobb fajta prostituáltak nagyon hasznosak nekünk. Tudomásomra jutott, hogy Miss Carr igen drága, valamint hogy a klienseit elsősorban a szex, hm, kevésbé hagyományos formái érdeklik.

- Úgy tudom, mazochistákra szakosodott.

- Igen - vágott pofát; jobb szerette volna, ha kevésbé vagyok szókimondó. - Tudja, angol volt. Ez az úgynevezett angol bűn, ráadásul az amerikai mazochistának különösen kívánatos egy angol úrnő. Legalábbis Miss Carr ezt mondta. Tudta, hogy az amerikai prostituáltak is gyakran beszélnek angol vagy német akcentussal mazochista klienseik kedvéért? Miss Carr szerint ez bevett gyakorlat. A német akcentus főleg a zsidó kliensek számára van, ami szerintem elképesztő.

Töltöttem még egy kis kávét.

- Az, hogy Miss Carr kiejtése autentikus, csak növelte iránta az érdeklődésemet. Tudja, megvolt a gyenge pontja.

- Félt a kitoloncolásától - mondtam.

Bólintott. - Jó munkakapcsolatunk van a Bevándorlási és Honosítási Hivatallal. Nem mintha gyakran be kéne váltani a fenyegetést.

A prostituált lojalitása a kliense iránt ugyanolyan romantikus idea, mint az, hogy arany szíve van. Elég csak megemlíteni a kitoloncolást, és máris teljes együttműködésre számíthatunk.

- Így történt Portia Carr esetében is?

- Pontosan. Nagyon akart segíteni. Szerintem élvezte a Mata Hari szerepet, azt, hogy ágyban szerzett információt ad tovább nekem. No nem mintha olyan borzasztó sokat megtudott volna, de ígéretes forrásnak tűnt a nyomozásomhoz.

- Milyen természetű nyomozás volt ez?

Kicsit habozott. - Semmi különös. Csak láttam, hogy Portia hasznos lesz.

Ittam még a kávéból. Ha mást nem, Hardestytól legalább annyit kiderítek, mennyit tud a saját ügyfelem. Mivel Broadfield játszott velem, kénytelen voltam közvetve információt szerezni róla. Csakhogy Hardesty nem tudhatta, hogy Broadfield nem tálalt ki nekem, így aztán nem tagadhatott semmit, amit tőle tudtam meg.

- Szóval lelkesen együttműködött - segítettem.

- Nagyon is - mosolyodon el az emlékre. - Tudja, igen elbűvölő tudott lenni. Fejébe vette, hogy ír egy könyvet az életéről, arról, hogy prostituált, és nekem dolgozik. Azt hiszem, annak a holland lánynak a mintája inspirálta. Na persze a holland lány be se tehette a lábát az országba, a szerepe miatt, amit játszott, de amúgy se hiszem, hogy Portia Carr valaha is nekiállt volna a könyvnek. És maga?

- Nem tudom. Most már biztos nem fog.

- Nem, persze, hogy nem.

- De Jerry Broadfield talán igen. Nagyon csalódott, amikor megmondta neki, hogy nem érdekli a rendőrségi korrupció?

- Nem tudom, így fogalmaznék-e. - Hirtelen a homlokát ráncolta.

- Ezért jött ide? Az ég szerelmére, csak nem könyvet akart írni? - Hitetlenkedve rázta a fejét. - Képtelen vagyok megérteni az embereket. Tudtam, hogy az önelégültsége csak egy póz, emiatt döntöttem úgy, hogy inkább nem lesz hozzá semmi közöm. Sokkal inkább ez volt az oka, és nem az információ, amit felajánlott. Egyszerűen nem bíztam benne, mert úgy éreztem, többet ártana a nyomozásomnak, mint amennyit használna. Úgyhogy átugrott ahhoz a különleges ügyész fickóhoz. *Ahhoz a különleges ügyész fickóhoz.* Nem volt nehéz kitalálni, Knox Hardesty hogyan vélekedik Abner *L.* Prejanianról.

- Bosszantotta magát, hogy Prejanianhoz ment?

- Miért bosszantott volna?

Vállat vontam. - Prejanian hirtelen nagy hírverést kapott. A lapok sokat szerepeltették.

- Ha publicitást akar, úgy kell neki. De szerintem inkább fordítva sült el, nem gondolja?

- És ennek maga örül.

- Megerősít abban, hogy jól döntöttem, ez tény, de miért örülnék?

- Végül is vetélytársak Prejaniannal, nem?

- Á, én nem mondanám.

- Nem? Én azt hittem. Úgy gondoltam, ezért vette rá Portia Carrt, hogy zsarolással vádolja meg Broadfieldot.

-Tessék!?

- Mi más oka lett volna rá? - Szándékosan félvállról beszéltem; nem vádoltam, hanem tényként kezeltem, amit mindketten tudunk. - Ez egyből hatástalanította Broadfieldot, mert Prejanian hallani sem akarta a nevét. Ráadásul így is hiszékenynek tűnt fel, amiért egyáltalán hallgatott Broadfieldra.

Lehet, hogy a nagyapja meg az ükapja elvesztették a fejüket, de Hardesty mögött több nemzedéknyi tapasztalat állt, és meg tudta őrizni a hidegvérét. Kiegyenesedett a székében, ennyi. - Félreinformálták - jelentette ki.

- A feljelentés nem Portia ötlete volt.

- Hát nem is az enyém.

- Akkor miért hívta fel magát tegnapelőtt dél körül? A tanácsát kérte, maga meg azt mondta neki, tegyen úgy, mintha a vád igaz lenne. Miért hívta fel magát? És maga miért mondta neki ezt?

Ezúttal nem háborodott fel. Kicsit húzta az időt: felvette a poharát, de bele sem ivott, csak letette, szöszmötölt a papírnehezékkel meg a levélnyitóval. Aztán rám nézett, és megkérdezte, honnan tudok a hívásról.

- Ott voltam.

- Maga... - kerekedett el a szeme. - Maga volt az, aki beszélni akart vele. Én meg azt hittem... szóval maga már a gyilkosság előtt Broadfieldnak dolgozott?

- Igen.

- Az ég szerelmére! Én meg... én meg azt hittem, azután fogadta fel magát, hogy letartóztatták gyilkosságért. Hm. Szóval Portia maga miatt volt izgatott. De én azelőtt beszéltem vele, mielőtt találkozott magával. Akkor még nem tudta a maga nevét sem. Honnan tudta maga... ő biztos nem mondta el, semmi pénzért nem tette volna... Ó, az ég szerelmére! Blöffölt, mi?

- Nevezzük tapogatózásnak.

- Inkább nevezem blöffnek. Azt hiszem, nem szívesen pókereznék magával, Mr. Scudder. Igen, Portia felhívott... ezt elismerem, hiszen nyilvánvaló. És mondtam neki, hogy tartson ki a vád mellett, pedig tudtam, hogy nem igaz. De nem én vettem rá, hogy feljelentse.

- Akkor ki?

- Rendőrök. Neveket nem tudok, és hajlok arra, hogy Miss Carr sem tudta. Nekem azt mondta, nem tudja, és valószínű, hogy ebben őszinte volt velem. Tudja, ő nem akart feljelentést tenni. Ha lett volna bármi esély rá, hogy kiszabadítom a szorult helyzetéből, nem tette volna meg. - Elmosolyodott. - Maga szerint biztosan van okom akadályozni Prejanian nyomozását. Noha nem szomorít el, hogy tojást vágtak az arcába, én azért nem vettem volna a fáradtságot, hogy megtegyem. Egyes rendőröknek ezek szerint sokkal nyomósabb indokuk van a nyomozás szabotálására.

- Mijük lehetett Carr ellen?

- Nem tudom. Persze a prostituáltak mindig kiszolgáltatottak, de...

- Igen?

- Ez csak egy megérzés, de az volt a benyomásom, hogy nem a törvénnyel tartják sakkban, hanem valami mással. Azt hiszem fizikailag félt tőlük.

Bólintottam. Ez passzolt ahhoz a vibrációhoz, amit éreztem, amikor találkoztam Portia Carr-ral. Nem úgy tűnt, hogy a kitoloncolástól vagy letartóztatástól fél, hanem attól, hogy megverik vagy megölik. Aggódott, mert október volt, és már közeledett a tél.

TÍZ

Elaine alig háromsaroknyira lakott Portia Carrtól, az 55. utcában, az Első és a Második sugárút között. A portás bejelentett, és intett, hogy mehetek. Mire a lift felvitt a kilencedikre, Elaine már az ajtóban várt.

Sokkal jobban nézett ki, mint Prejanian titkárnője. Úgy saccra harminc körül lehet. Mindig is fiatalabbnak látszott a koránál, és olyan az arccsontozata, ami jól bírja az öregedést. Lágy megjelenése éles kontrasztban állt lakásának csupasz modernségével. Fehér, faltól falig szőnyeg, és az összes bútor csupa éles szög, geometriai sík és alapszín. Általában ki nem állhatom az ilyen szobákat, de az övé valamiért tetszik. Egyszer elárulta, hogy saját maga rendezte be.

Egy csókot nyomott az arcomra, aztán belekapaszkodott két könyökömbe, és hátradőlt. - Mardell titkos ügynök jelentkezik. Jobb, ha nem vesz félvállról, miszter. Ez a kamera csak úgy néz ki, mint egy kamera. Valójában nyakkendőtű.

- Szerintem ez fordítva van.

- Hát, remélem is. - Sarkon fordult, és odébb libbent. - Igazából nem sok mindent tudtam meg. Arra vagy kíváncsi, milyen fontos emberek voltak a kliensei között, igaz?

- Főleg politikusok érdekelnek.

- Gondoltam. Akit csak kérdeztem, mindenki ugyanazt a három-négy nevet mondta: színészeket, pár zenészt. Némelyik lány olyan olcsón adja magát, akár a groupie-k, de tényleg. Azzal vágnak fel, hogy milyen hírességekkel dugtak.

- Ma te vagy a második, aki azzal jön, hogy a call-girlök titoktartása hézagos.

- Na ja. Az átlagos prosti nem éppen Hallgatag Helga, Matt. A Miss Lelki Egészség versenyen mindig én végzek az első helyen.

- Egyértelműen.

- Ha nem említette a könyvében szereplő politikusokat, azért lehetett, mert nem volt büszke rájuk. Ha a kormányzóval vagy egy szenátorral csinálja, az emberek hallottak volna róla, de egy helyi kismenő kit érdekel? Mi baj?

- A politikusok elcsüggednének, hogy ennyire nem számítanak.

- Mert szart se érnek, nem igaz? - Cigarettára gyújtott. - Meg kéne szerezned a klienslistáját. Még ha volt is annyi sütnivalója, hogy kódolja, a telefonszámok biztosan benne vannak a kis noteszában, és azokból elindulhatnál.

- A tiéd kódolt?

- A nevek és a számok is, aranyom - mosolygott diadalmasan. - Aki ellopja, csak szemetet lop. De csak mert én Briliáns Brenda vagyok. Meg tudod szerezni Portia klienslistáját?

- A zsaruk biztos felforgattak mindent - ráztam a fejem. - Ha volt ilyenje, megtalálták... és elhajították. A folyóba. Egyetlen szálat sem hagynak elvarratlanul. Broadfield ügyvédje így csak tapogat a sötétben. Fel akarják négyelni Broadfieldot, úgyhogy csak akkor hagyták meg Portia listáját, ha az ő neve is szerepelt benne.

- Szerinted ki ölte meg, Matt? A zsaruk?

- Mindenki ezt gondolja. Talán túl régóta eljöttem, de egyszerűen nem bírom elhinni, hogy rendőrök tényleg megölnének egy ártatlan prostit, csak hogy valakire rákenhessék.

Kinyitotta a száját, majd becsukta.

- Mi az?

- Talán tényleg túl rég hagytad ott a céget. - Még akart mondani valamit, de gyorsan megrázta a fejét. - Csinálok egy csésze teát. Pocsék háziasszony vagyok. Egy italt? A bourbonöm elfogyott, de van whisky.

Ideje volt. - Egy keveset, tisztán.

- Hozom.

Amíg a konyhában volt, a zsaruk és kurvák kapcsolatán merengtem, meg az enyémen Elaine-nel. Pár évvel az előtt ismertem meg, hogy otthagytam a rendőrséget. Először egy társaságban találkoztunk, bár a körülményekre nem emlékszem. Azt hiszem, egy közös ismerősünk mutatott be egymásnak valami étteremben, de lehetett egy parti is. Nem emlékszem.

Egy prostinak hasznos, ha ismer egy zsarut, akivel jóban van, mert elsimíthatja a dolgokat, ha egy kollégája rászáll. Elláthatja valóban hasznos jogi tanácsokkal, amik gyakran többet érnek, mint amiket egy ügyvéd mond neki. A nő persze mindezt viszonozza, hisz a szívességek terén ez a szokás.

Így aztán pár évig szerepeltem Elaine Mardell ingyenlistáján: engem hívott, ha a falak kezdtek összezáródni körülötte. Egyikünk se élt vissza a helyzettel. Ha a környéken jártam, időnként felmentem hozzá, ő meg összesen talán hatszor fordult hozzám segítségért az évek során.

Aztán kiléptem a rendőrségtől, és jó néhány hónapig nem kerestem emberi kontaktusokat, főleg nem szexuális jellegűeket. Egy szép nap aztán mégis felhívtam Elaine-t, és felmentem *hozzá.* Egy szóval sem mondta, hogy mivel már nem vagyok zsaru, a kapcsolatunk is más alapokra helyeződik. Ha megteszi, valószínűleg soha többé nem keresem. De utána pénzt hagytam az asztalon, ő meg azt mondta, reméli, hogy hamarosan lát, és időnként így is van.

Azt hiszem, mondhatjuk, hogy kapcsolatunk rendőri korrupciónak indult. Nem védtem őt, de nem is tartóztattam le soha. Míg a cégnél voltam, rendszeresen látogattam, és a pozícióból adódóan kerültem az ágyába. Azt hiszem, ez a korrupció.

Hozta az italomat, egy nagy pohárban három deci whiskyt, ő meg leült a kanapéra egy csésze tejes teával. Lábát feszes kis feneke alá hajtogatta, és kávéskanállal kevergette a teát.

- Gyönyörű idő van - mondta.

- Aha.

- Bárcsak közelebb laknék a parkhoz! Minden délelőtt nagyot sétálok. Ilyen napokon szívesen járnék a parkban.

- Minden délelőtt sétálsz?

- Persze. Jót tesz. Miért?

- Azt hittem, délig alszol.

- Á. Korán kelő vagyok. Déltől meg látogatóim vannak. Amúgy korán fekszem, mert este tíz után nagyon ritkán fogadok bárkit.

- Érdekes. Az ember azt hinné, ez éjszakai meló.
- Pedig nem. Tudod, ezeknek az embereknek haza kell érni a családjukhoz. Szerintem a klienseim kilencven százalékát déltől fél hétig fogadom.
- Értem.
- Nemsokára jön is valaki, Matt, de ha akarod, van időnk.
- Inkább majd máskor.
- Semmi gond.
Kortyoltam az italból. - Térjünk vissza Portia Carr-ra! Senkit nem találtál, akinek lenne valami kormányzati kapcsolata?
- Hát, talán. - Biztos látszott az arcomon, mit gondolok, mert így folytatta: - Nem, nem szívatlak, dehogy. Megtudtam egy nevet, de nem vagyok biztos benne, hogy jól értettem, és fogalmam sincs, ki ő.
- Mi az a név?
- Valami Mantz vagy Manch vagy Manns. Nem tudom pontosan. Csak azt, hogy van valami kapcsolata a polgármesterrel, de hogy mi, nem tudom. Legalábbis ezt mesélték. A vezetéknevét ne kérdezd, mert az se tudom. Mond ez neked valamit? Manns vagy Mantz vagy Manch?
- Nem ismerős. A polgármester embere?
- Ezt mondták. Azt viszont tudom, mire bukik, ha ez segít. Vécérabszolga.
- Az meg mi az isten?
- Örültem volna, ha tudod, mert nem igazán nagy élmény ezt pont nekem elmagyarázni. - Letette a csészét. - A vécérabszolga olyasvalaki, nos... szóval különböző perverzióik vannak, de mondjuk ez a fajta azt szereti, ha megparancsolják neki, hogy igyon vizeletet vagy egyen szart, nyalja ki a seggedet vagy a vécét. Ilyesmi. A parancs lehet tényleg undorító, de lehet jelképes is, például felmosatni vele a fürdőszobát.
- Miért akarná bárki... hagyjuk, inkább ne is mondd!
- A világ egyre különösebb, Matt.
- Az.
- Mintha már senki se dugna rendesen. Mazochista dolgokkal nagy pénzeket lehet ám keresni. Egy vagyont fizetnek, hogy teljesítsd az álmukat. Pedig szerintem nem éri meg. Én inkább nem megyek bele ilyen bizarr dolgokba.
- Régimódi lány vagy, Elaine.
- Az bizony. Abroncsszoknya meg púderes doboz meg minden földi jó. Még egy italt?
- Csak egy gyűszűnyit.
Amikor behozta, azt mondtam: - Szóval Manns vagy Manch. Kíváncsi leszek, jutok-e vele valamire. Szerintem zsákutca. De a zsaruk egyre inkább érdekelnek.
- Azért, amit mondtam?
- Igen, meg azért is, amit mások mondtak. Volt valakije, aki vigyázott rá?
- Úgy érted, ahogy te rám anno? Persze, de ezzel mire mész? A haverod volt.
- Broadfield?
- Ki más? Az a zsarolás tiszta kamu, de gondolom, ezt ő is tudta.
Bólintottam. - Másvalaki?

- Lehet, de én nem hallottam róla. Se strici, se barát, hacsak Broadfieldot nem számolod annak.

- Más zsaru nem volt az életében? Aki rászállt vagy ilyesmi.

- Nem tudok róla.

Kortyoltam a whiskyből. - Ez nem tartozik ide, de volt valaha olyan, hogy egy zsaru rád szállt?

- Úgy érted, most, vagy régebben? Megtörtént. De aztán rájöttem a megoldásra. Ha van egy állandó zsarud, a többiek békén hagynak.

- Értem.

- Ha meg valaki más száll rám, megemlítek egy nevet, vagy telefonálok, és minden elcsitul. Tudod, mi a legrosszabb? Nem a zsaruk. Hanem azok, akik annak adják ki magukat.

- Zsarunak adják ki magukat? Tudod, ez bűncselekmény.

- Ja, mert én aztán feljelenthetem, mi, Matt? Kopogtatott nálam már pár pasi, akik megvillantottak valami jelvényt, ahogy azt kell. Mondjuk van egy zöldfülű lány, aki most jött a városba. Neki elég, ha meglátja az ezüstös színt, és már fekszik is. Én nagyon kiokosodtam. Jól megnézem a jelvényt, hátha kiderül, hogy játékszer, ami a játékpuska mellé jár. Ne nevess, megtörtént.

- És mit akarnak? Pénzt?

- Amikor rajtakapom őket, úgy csinálnak, mintha vicc lenne. De nem az. Volt, amelyik pénzt akart, de a legtöbben csak ingyen dugni.

- És játék jelvényt mutogatnak.

- Láttam olyan jelvényt, amit a kukoricapehely mellé csomagoltak a dobozba, esküszöm.

- A férfiak állatok.

- A férfiak és a nők is, édesem. Mondok én valamit. Mindenki perverz, alapjában mindenkinek megvan az agylövése. Ha nem a szexben, akkor másban, így vagy úgy, de mindenki dilis. Te, én, az egész rohadt világ.

Nem volt túl nehéz kideríteni, hogy Leon J. Manchot másfél éve nevezték ki a polgármester-helyettes mellé, csak be kellett ugranom a 42. utcai könyvtárba. Volt Mann és Mantz is a *Times Indexben,* de egyikből se néztem ki, hogy kapcsolatban lenne a jelenlegi városvezetéssel. Az index Manchot mindössze egyszer említette öt év alatt. A kinevezéséről szólt a cikk. Rövid volt, és Manch csak egyike volt a benne szereplő fél tucat embernek; nagyjából annyi derült ki róla, hogy a kamara tagja és hogy kinevezték. Nem tudtam meg semmit sem a koráról, sem a lakásáról, sem a családi állapotáról, semmiről. Az se volt benne a cikkben, hogy vécérabszolga, de azt legalább már tudtam.

A manhattani telefonkönyvben nem találtam Manchot. Talán a város másik részén élt, vagy Jerseyben. Talán titkos a száma, vagy a felesége nevén van. Felhívtam a városházát, ahol azt mondták, már hazament. Az otthoni számát el se kértem.

Egy O'Brian nevű bárból hívtam fel Dianát, a Madison és az 51. utca sarkán. A csapost Nicknek hívták, egy éve még az Armstrong-ban dolgozott. Felemlegettük, hogy milyen kicsi a világ, meghívtuk egymást egy-egy italra, aztán hátramentem a telefonfülkéhez, és tárcsáztam. Úgy kellett kinéznem a számot a noteszomból.

Amikor beleszólt, azt mondtam: - Itt Matthew. Beszélhetünk?

- Szia. Igen, beszélhetünk. Egyedül vagyok. A húgom meg a férje reggel eljöttek Bayportból, és elvitték a gyerekeket. Majd jönnek... valamikor. Úgy gondolták, jobb lesz a gyerekeknek, és nekem is. Én nem igazán akartam, hogy elvigyék őket, de nem volt erőm vitatkozni, és talán igazuk van, talán jobb így.

- Elég bizonytalan a hangod.

- Lehet. Inkább csak nagyon fáradt és megviselt vagyok. Te jól vagy?

- Jól.

- Bárcsak itt volnál!

- Az jó lenne.

- Istenem, de jó lenne tudnom, mit is érzek! Megijeszt ez a dolog. Tudod, hogy értem?

- Tudom.

- Hívott az ügyvédje. Beszéltél vele?

- Nem. Engem akart elérni?

- Ami azt illeti, nem különösebben érdeklődött irántad. Nagyon magabiztos volt, hogy nyernek a bíróságon, és amikor elmondtam neki, hogy megpróbálod kideríteni, ki ölte meg azt a nőt, úgy tűnt... hogy is mondjam? Úgy éreztem, mintha bűnösnek tartaná Jerryt. Fel akarja mentetni, de egy pillanatra sem hisz az ártatlanságában.

- A legtöbb ügyvéd ilyen, Diana.

- Mint a sebész, aki úgy gondolja, kiveszi a vakbelet, akár van vele baj, akár nincs.

- Nem vagyok benne biztos, hogy ez ugyanolyan, de értem, mit akarsz mondani. Nem tudom, van-e értelme beszélnem az ügyvéddel.

- Én se tudom. Azt kezdtem el... Á, butaság, és olyan nehéz kimondani. Matthew? Amikor felvettem a telefont, és az ügyvéd volt az, olyan csalódott lettem. Mert azt reméltem... hát hogy te leszel. - Elhallgatott. - Matthew?

- Itt vagyok.

- Nem kellett volna ezt mondanom?

- Ugyan, ne butáskodj! - Alig kaptam levegőt. A fülke hirtelen elviselhetetlenül meleg lett. Résnyire kinyitottam az ajtót. - Már korábban is akartalak hívni. De nem nagyon tudtam volna mit mondani. Nem haladtam valami sokat.

- Azért örülök, hogy hívtál. Jutsz valamire?

- Talán. Mondott bármit a férjed egy könyv megírásáról?

- Én? Könyvet? Azt se tudnám, hogy kezdjem. Verseket írtam annak idején. Nem túl jókat.

- Úgy értetettem, mondta-e neked, hogy könyvet akar írni.

- Jerry? Nem is olvas könyveket, nemhogy írjon egyet. Miért?

- Majd elmondom, amikor találkozunk. Információkat gyűjtök. A kérdés az, hogy összeállnak-e egy egységes egésszé. Nem ő tette. Ennyit biztosan tudok.

- A hangod alapján biztosabb vagy benne, mint tegnap.

- Igen. - Elhallgattam. - Gondoltam rád.

- Az jó. Azt hiszem, hogy jó. És miket gondoltál?

- Furcsákat.

- Jó vagy rossz értelemben?

- Hát, azt hiszem, jó.

- Ennek örülök, Matt. Nagyon.

TIZENEGY

Végül a Village-ben töltöttem az éjszakát. Fura nyugtalanság izzott a levegőben, tétova energia, ami elerőtlenített, mégis mozgásban tartott. Péntek este lévén a legtöbb bár zsúfolt és zajos volt, ahogy ilyenkor általában. Megjártam a Kettle-t, a Minettát, a Whiteyt, a McBellt, a San Giorgiót, a Lion's Headet, a Riviérát meg más helyeket, amiknek már a nevére se emlékszem. De sehol se bírtam elülni, egyet ittam, aztán álltam is tovább, úgyhogy az alkohol hatását lényegében kigyalogoltam két ital között. Csak mentem és mentem, nyugatnak sodródtam, el a turistaközponttól, közelebb ahhoz a részhez, ahol a Village nekidörgölőzik a Hudson folyónak.

Éjfél lehetett, amikor a Sinthiához értem. Jócskán nyugatra van a Christopher utcában, ez a hímprostik utolsó megállója, akik a sötét kikötőbe tartanak dokkmunkásokhoz és kamionosokhoz. Nem félek a melegbároktól, igaz, nem is különösebben járok egyikbe se. A környéken járva be-beugrok a Sinthiába, mert elég jól ismerem a tulajt. Tizenöt éve letartóztattam kiskorú megrontásáért. A kiskorú tizenhét volt és igencsak hírhedt; csak azért csináltam, mert nem volt más választásom: a fiú apja feljelentést tett ellene. Kenny ügyvédje négyszemközt elbeszélgetett az apával, felvázolta, mi derülne ki egy nyilvános tárgyaláson, és ezzel vége is lett a dolognak.

Az évek folyamán érdekes kapcsolat alakult ki Kenny és köztem, az ismeretség és a barátság közti bizonytalan területen mozogtunk. Ő volt a pult mögött, amikor beléptem, és mint általában, most is huszonnyolc évesnek nézett ki. Valójában inkább a duplája lehet, de nagyon közel kell hozzá állni, hogy az ember észrevegye az arcfelvarrás nyomát. Gondosan fésült haja teljesen a sajátja volt, még ha a szőke szín egy Clairol nevű hölgyről elnevezett hajfesték ajándéka is.

Úgy tizenöt vendég lehetett a bárban. Ha az ember külön-külön nézte meg őket, nem gyanakodott volna, de így kollektíván nyilvánvaló volt a homoszexualitásuk, valósággal betöltötte a levegőt a hosszú, keskeny helyiségben. Vagy talán a betolakodásomra reagáltak. Akik ilyen vagy olyan félvilágban élik az életüket, mindig kiszúrják a zsarukat, én pedig még mindig nem tanultam meg, hogy másnak látszódjak.

- Sir Matthew, a Scudder nemzetségből - harsogta Kenny.

- Hódolat, hódolat, nagyuram. Az üzlet mostanság nem megy valami jól, de szerintem megbecsült személyed ezen változtatni fog. Továbbra is bourbon, drágám?

- Az jó lesz, Kenny.

- Örömmel látom, hogy nálad semmi sem változik. Te vagy az állandóság ebben a féktelen világban.

A pultnál ültem le. A vendégek megnyugodtak, amikor Kenny üdvözölt, és talán ezért is csinált ekkora felhajtást. Jó sok bourbont öntött a pohárba, és letette elém. Belekortyoltam. Kenny felém hajolt, rákönyökölt a pultra. Az arca szép barnára sült. A nyarakat a Fire Islanden tölti, év közben meg kvarclámpát használ.

- Dolgozol, drágám?

- Ami azt illeti, igen.

Sóhajtott. - Mindenkivel megesik. Jómagam a munka ünnepe óta húzom az igát, és még mindig nem szoktam meg. Olyan élvezet egész nyáron a napon sütkérezni, és hagyni, hogy Alfréd vigye romlásba az üzletet. Ismered Alfrédet?

- Nem.

- Tuti biztos, hogy a szememet is kilopja, de nem érdekel. Csak azért vesződöm ezzel a hellyel, hogy az enyéimnek legyen hova járni. Na persze nem merő jószívűségből, hanem mert nem akarom, hogy a lányok rájöjjenek: van a városban más hely is, ahol italneműt árulnak. Amíg épphogy kijöttem, úsztam a boldogságban. Aztán csöpögött némi profit, a borravalónál egy kicsit több. - Kacsintott, majd átsasszézott a bár másik végébe újratölteni pár poharat, és besöpörni némi pénzt. Aztán visszajött, és megint két kezébe tette az állat.

- Fogadjunk, hogy tudom, miben sántikálsz - mondta.

- Fogadjunk, hogy nem.

- Egy italba? Oké. Lássuk csak. A kezdőbetűi véletlen nem J. B.? És most nem Jim Beamre gondolok. J. B. és a barátja, P. C.? - Színpadiasán felhúzta a szemöldökét. - Te jó ég, mit keres az állad a poros padlón, Matthew? Hát nem eleve ez hozott szerény kuckómba?

Megráztam a fejem.

- Tényleg nem?

- Csak erre jártam.

- Ez nagyon érdekes.

- Tudom, hogy pár saroknyira lakott innen, de ez aligha jelent valamit, Kenny. Tucatnyi bár van a lakásához közel. Csak tippeltél, hogy rajta vagyok az ügyön, vagy hallottál valamit?

- Nem tudom, mondhatjuk-e tippnek. Inkább feltevés. Itt szokott inni.

- Broadfield?

- Ő bizony. De nem túl gyakran. Nem, ő nem meleg, Matthew. Vagy ha igen, hát én nem tudok róla. De nem hinném. Itt legalábbis nem adta jelét, pedig az ég a tanúm, hogy gond nélkül talált volna valakit, aki hazaviszi. Kifejezetten lenyűgöző pasas.

- De nem a te eseted.

- Egyáltalán nem. Jómagam a csúnya kisfiúkat szeretem, mint azt te is jól tudod.

- Tudom bizony.

- Mint azt mindenki tudja jól, szívem. - Valaki a kiszolgálást sürgetve a pultra koppintott a poharával. - Jaj, tartsd a nadrágodban, Mary! - szólt oda neki Kenny, gúnyos brit kiejtéssel.- Éppen cseverészek az úriemberrel a jardról. - Visszafordult hozzám. - Ha már az akcentusnál tartunk, a nőt is elhozta. Nem tudtad? Hát most tudod. Még egyet? Már így is tartozol két duplával: egyet megittál, egyet elvesztettél. Legyen kerek három! - Bőkezűen kimérte a duplát. - Szóval persze hogy sejtettem, mi járatban vagy. Végül is nem ez a törzshelyed. Azok ketten voltak itt együtt is meg külön is, a nő most halott, a pasas rácsos hotelban csücsül, úgyhogy a következtetés egyértelmű. M. S. tudakozódik J. B.-ről és P. C.-ről.

- A vége helytálló.

- Akkor kérdezz!

Egyedül volt Broadfield, amikor először járt itt?

- Nagyon sokáig csak magában ivott. Eleinte nem volt gyakori vendég. Azt mondanám, először másfél éve nézhetett be. Havonta kétszer ha láttam, mindig szólóban. Persze akkor még semmit nem tudtam róla. Valahogy zsarus volt, meg nem is. Érted, mire gondolok? Talán a ruhája tette. Ne sértődj meg, de észvesztően jól öltözött.

- Miért sértődnék meg?

Vállat vont, és odébb ment, törődni az üzlettel. Közben megpróbáltam kiokoskodni, Broadfield miért járhatott gyakran a Sinthiába. Csak az lehetett az oka, hogy néha ki akart szabadulni a lakásából, viszont nem szeretett volna belefutni senkibe, akit ismerhet. Egy melegbár tökéletesen megfelelt neki.

Amikor Kenny visszajött, megkérdeztem: - Mondtad, hogy járt itt Portia Carr-ral is. Mikor?

- Meg nem tudom mondani. Hozhatta nyáron is, amikor én nem voltam itt. Én először úgy három hete láttam őket. Ha tudtam volna, hogy fontos lesz, akkor biztosan megjegyzem, pontosan mikor voltak itt. De honnan tudhattam volna?

- Akkor már tudtad, kicsoda Broadfield?

- Remek kérdés, Matt drágám! Tudtam, tudtam én, úgyhogy a három hét pontos is lesz, mert onnan lett ismerős a neve, hogy kapcsolatba lépett azzal az ügyésszel, aztán láttam a fényképét a lapokban, majd megjelent az amazonnal.

- Hányszor voltak itt együtt?

- Minimum kétszer. Talán háromszor. Egy hét alatt. Kérsz még egyet? - Megráztam a fejem. - Aztán kettejüket már nem láttam, de a nőt igen.

- Egyedül volt?

- Nem sokáig. Bejött, leült, rendelt egy italt.

- Mikor volt ez?

- Mi van ma, péntek? Akkor kedden este.

- És szerda éjjel ölték meg.

- Hé, ne nézz így rám, szépfiú! Nem én voltam.

- Ha te mondod. - Eszembe jutott, hányszor dobtam érmét különböző telefonokba kedd éjjel, hogy felhívjam Portia Cant, és mindig csak a rögzítő válaszolt. Ő meg végig itt volt.

- Miért jött ide, Kenny?

- Találkozott valakivel.

- Broadfielddal?

- Én is azt hittem, de azt a férfit össze sem lehetett hasonlítani Broadfielddal, aki leült hozzá. Még azt is nehéz volt elhinni, hogy ugyanahhoz a fajhoz tartoznak.

- És őrá várt?

- Kétségtelen. A pasas őt kereste, és a nő is felnézett, ahányszor csak nyílt az ajtó. - Megvakarta a fejét. - Nem is tudom, ismerte-e a pasast. Mármint látásból. Volt egy olyan érzésem, hogy nem, bár csak találgatok. Nem volt olyan rég, Matt, és nem igazán figyeltem.

- Mennyi ideig voltak együtt?

- Talán félórát, alig többet. Együtt mentek el, úgyhogy utána akár órákig is együtt maradhattak. Engem nem avattak be a terveikbe.

- És nem tudod, ki volt a tag?

- Nem láttam se előtte, se azóta.
- Hogy nézett ki, Kenny?
- Nem volt egy nagy szám, annyit mondhatok. De gondolom, nem kritika kell, hanem leírás. Hadd gondolkodjam. - Lehunyta a szemét, ujjaival dobolni kezdett a pulton. Csukott szemmel mondta: - Apró alak, Matt. Alacsony, karcsú. Beesett arc. Hatalmas homlok, álla alig volt. Ezt takarandó pelyhedző szakáll. Bajusz semmi. Vastag, szarukeretes szemüveg, úgyhogy a szemét nem láttam, meg se esküdnék, hogy volt neki, pedig gondolom, hogy volt, mint a legtöbb embernek. Egy bal meg egy jobb, ez a hagyomány, habár időnként... mi a baj?
- Semmi, Ken.
- Ismered?
- Ja, ismerem.

Hamarosan eljöttem Kennytől. Nem emlékszem tisztán, mi történt utána. Valószínűleg még beugrottam egy-két bárba. Végül ott álltam Jerry Broadfield épületének halljában, a Barrow utcában.

Fogalmam sincs, mi vitt oda, vagy miért hittem, hogy éppen oda kell mennem. De akkor biztos láttam valami értelmét.

Egy vékony műanyag lappal kiakasztottam a ház belső ajtajának zárját, aztán ugyanígy a lakásajtóét. A lakásába lépve bezártam az ajtót, felkapcsolgattam a villanyokat, otthonos hangulatot varázsoltam. Megkerestem a bourbonös üveget, töltöttem magamnak, aztán a hűtőből vettem egy doboz sört kísérőnek. Üldögéltem, kortyolgattam a bourbont, és sörrel öblögettem. Kisvártatva bekapcsoltam a rádiót, és kerestem egy állomást, ahol szolid zenét adtak.

Még több bourbon és még több sör után levettem az öltönyömet, és szépen felakasztottam a szekrénybe. Aztán levettem a többi ruhámat. Az egyik fiókban találtam egy pizsamát. Felhúztam. A nadrág szárát kicsit fel kellett hajtanom, mert túl hosszú volt. Ettől eltekintve tűrhetően állt. Kicsit bő, de tűrhető.

Lefekvés előtt fogtam a telefont, és tárcsáztam egy számot. Napok óta nem hívtam, de még emlékeztem rá.

Mély hang, angol akcentus: - Hét-kettő-öt-öt. Sajnálom, de pillanatnyilag nincs itthon senki. Ha a sípszó után meghagyja a nevét és a számát, hamarosan visszahívom. Köszönöm.

A halál hosszadalmas folyamat. Valaki negyvennyolc órája ebben a lakásban szúrta le, de a hangja még mindig válaszol a hívásokra.

Még kétszer felhívtam, csak hogy halljam a hangját. Üzenetet nem hagytam. Aztán megittam a bourbon maradékát még egy doboz sörrel, bemásztam az ágyba, és elaludtam.

TIZENKETTŐ

Kábán, zavaros fejjel ébredtem, és hasztalan kerestem egy alaktalan álom nyomát. Egy pillanatig csak álltam Broadfield ágya mellett az ő pizsamájában, és azt sem tudtam, hol vagyok. Aztán felbukkant az emlék, élesen és részletesen. Gyorsan lezuhanyoztam, megtörülköztem, visszavettem a ruhámat. Reggeli gyanánt leküldtem egy sört, aztán elhúztam, ki a ragyogó napfénybe. Úgy éreztem magam, mint egy elkésett éjszakai tolvaj.

Legszívesebben azonnal munkához láttam volna, de előbb Jimmy Daynél a Sheridan téren jól bereggeliztem. Szalonnás tojást ettem, és megittam egy liter kávét, csak aztán mentem a földalattival északra.

A hotelban egy üzenet várt egy rakás reklámlevéllel, amik mentek egyenesen a kukába. Az üzenetet Seldon Wolk küldte, hogy hívjam fel, ha úgy adódik. Gondoltam, hogy ennél úgyabb nem nagyon lesz, így a hotel halljából felhívtam.

A titkárnője azonnal bekapcsolt. - Ma délelőtt beszéltem a kliensemmel, Mr. Scudder - mondta Wolk. - Felírt valamit, hogy olvassam fel önnek. Szabad?

- Persze.

- “Matt. Nem tudok semmit Manch és Portia kapcsolatáról. A városházán dolgozik? Portia könyvében volt pár politikus, de nem árulta el, kik. Úgy döntöttem, fölösleges elhallgatnom bizonyos dolgokat. Titkoltam Fuhrmannt meg a terveinket, mert nem gondoltam, hogy köze lehet az egész ügyhöz, meg amúgy is szeretem megtartani magamnak a dolgaimat. Felejtsük el! Honnan tudták, hogy a lakásomra kell jönni? Ki szólt nekik? Ez jó nyom lehet."

- Ennyi?

- Ennyi, Mr. Scudder. Úgy érzem magam, mint egy küldönc, kérdéseket és válaszokat továbbítok, amiket nem is értek. Ennyi erővel valami kód is lehetne. Remélem, maga érti.

- Nagyjából. Milyennek látta Broadfieldot? Jó hangulatban van?

- Nagyon is. Teljesen biztos benne, hogy felmentik. És azt hiszem, jogos az optimizmusa. - Aztán elkezdte sorolni a különböző jogi manővereket, amik megmentik Broadfieldot a börtöntől. Oda se figyeltem, majd amikor kicsit lelassított, megköszöntem neki, és letettem.

Beugrottam a Red Flame-be inni egy kávét meg átgondolni Broadfield üzenetét. Baromság volt, amit javasolt, és hamarosan azt is tudtam, miért.

Zsarufejjel gondolkodott. Érthető: évekig ezt tanulta, nem olyan könnyű egyből átállni a civil gondolkodásmódra. Sokszor még én is zsarufejjel gondolkodom, pedig volt jó pár évem, hogy leszokjak róla. Zsaruszemszögből nagyon is ésszerűnek tűnt úgy kezelni a helyzetet, ahogy Broadfield gondolta. Az ember ragaszkodik a kemény tényékhez, onnan megy visszafelé, végigvesz minden lehetséges megközelítést, amíg rá nem jön, ki jelentette be a gyilkosságot a rendőrségen. Megvan rá az esély, hogy a telefonáló volt a gyilkos. Vagy ha nem, hát látott valamit.

Ha meg nem, hát látott valaki más. Valaki talán megpillantotta Portia Carrt belépni a halála estéjén a Barrow utcai épületbe. Nem volt egyedül. Valaki esetleg látta kéz a kézben besétálni azzal, aki aztán megölte.

És egy zsarunak ez a követendő út. A rendőrség birtokában van két olyan tényezőnek, ami miatt az ilyesmi beválik nekik: emberek és hatáskör. Mindkettőre szükség is van. Ha valaki egyedül dolgozik, nem jut semmire. Aki egyedül dolgozik, és még egy tiszteletbeli rendőrjelvénye sincs, amivel rávehetne az embereket, hogy beszéljenek, az az égvilágon semmire sem jut.

Főleg ha már a rendőrség sem segít neki. Főleg ha a rendőrségnek nem érdeke egy olyan nyomozás, ami kijuttathatja Broadfiel-dot a dutyiból.

Vagyis teljesen másképp kellett elindulnom. Úgy, ahogy egy rendőrnek eszébe nem jutna.

Meg kellett tudnom, ki ölte meg a nőt, aztán fel kellett hajtanom a tényeket, hogy alátámasszák, amit már kiagyaltam.

De először is meg kellett találnom valakit.

Egy kis embert, ahogy Kenny mondta. Alacsony és vékony. Beesett arc. Hatalmas homlok. Pelyhedző szakáll. Bajusz semmi. Vastag, szarukeretes szemüveg...

Először beugrottam az Armstrongba. Nem volt ott, és aznap délelőtt nem is látták. Gondoltam, iszom egyet, de aztán meg azt gondoltam, Douglas Fuhrmann-nal egy ital nélkül is elbírok.

Csak éppen nem nyílt rá alkalmam. Elmentem a házba, ahol lakott. Ugyanaz a lompos nő nyitott ajtót. Talán ugyanazt a köpenyt és papucsot is viselte. Most is azt mondta, hogy telt ház van, próbálkozzam három házzal lejjebb.

- Doug Fuhrmann - mondtam.

Vette a fáradtságot, hogy szemét az arcomra emelje. - Negyedik emelet, elöl. - A homlokát ráncolta. - Maga már járt itt. Őt kereste.

- Úgy van.

- Aha, gondoltam is, hogy ismerős. - Mutatóujjával megtörölte az orrát, majd az ujját meg a köpenybe. - Nem tudom, itthon van-e. Ha be akar kopogni, menjen csak.

- Rendben.

- De az ajtaját ne piszkálja! Van riasztója, ami mindenféle hangokat ad. Még takarítani se mehetek be. Ő maga takarít. Képzelheti.

- Régebb óta van itt, mint a többiek?

- Régebben, mint én. Mióta is dolgozok itt, egy éve? Kettő? - Hát, ha ő nem tudja, én hogy segítsek? - Ő meg már előtte is itt lakott.

- Akkor elég jól ismeri.

- Nem ismerem én egyáltalán. Egyiket se. Nincs időm ismerkedni, miszter. Megvan a magam baja, higgye el.

Elhittem, de ettől még nem akartam tudni, mi az. Fuhrmannről a jelek szerint semmit nem tudott, a többi mondandója meg nem érdekelt. Elmentem mellette, fel a lépcsőn.

Fuhrmann nem volt otthon. Lenyomtam a kilincset, de bezárta az ajtót. Nem lett volna nagy szám kiakasztani a zárat, de nem akartam bekapcsolni a riasztót. Eltöprengtem, vajon eszembe jut-e, ha az asszony nem szól.

Írtam neki pár sort, miszerint a lehető leghamarabb beszélnünk kell. Aláírtam, odafirkantottam a telefonszámomat, és becsúsztattam az ajtó alatt. Aztán távoztam az épületből.

A brooklyni könyvben szerepelt egy Leon Manch. A Pierrepont utcában, ami a Brooklyn Heightson van. Egy vécérabszolga is lakhat ott, miért ne? Tárcsáztam, és vagy egytucatnyi csöngés után tettem le.

Megpróbáltam Prejanian irodáját. Senki nem vette fel. Manapság már a munkamániások is csak heti öt napot dolgoznak. Megpróbáltam a városházát, hátha Manch bement az irodába. Itt legalább felvették a telefont, igaz, Leon Manch nem volt a közelben.

A telefonkönyvben Abner Prejanian címeként a Central Park West 444. szerepelt. Már nekiálltam tárcsázni, amikor rádöbbentem, hogy semmi értelme. Halvány gőze sem lesz, ki vagyok, és különben se áll le beszélgetni telefonon egy vadidegennel. Úgyhogy letettem a kagylót, visszavettem a pénzt, és kikerestem Claude Lorbeer számát. Egyetlen Lorbeert találtam Manhattanben, egy bizonyos J. Lorbeert a West End sugárúton. Tárcsáztam, és mikor egy nő felvette, Claudeot kértem. Amikor a telefonhoz jött, megkérdeztem, volt-e valaha kapcsolatban egy Douglas Fuhrmann nevű férfival.

- Nem hiszem, hogy hallottam a nevét. Milyen kapcsolatra gondol?

- Broadfield ismerőse.

- Rendőr? Nem, szerintem nem ismerem.

- Talán a főnöke igen. Őt akartam felhívni, de úgyse tudja, ki vagyok.

- Örülök, hogy engem hívott. Felhívom Mr. Prejaniant, megkérdezem, és visszahívom magát. Akar még tudni mást is?

- Azt, hogy mond-e neki valamit a Leon Manch név. Mármint Broadfielddal kapcsolatban.

- Szívesen. Visszahívom, Mr. Scudder.

Öt perc sem telt bele, már hívott. - Most beszéltem Mr. Prejaniannal. Egyik név sem volt ismerős neki. Mr. Scudder? A maga helyében én kerülnék minden konfrontációt Mr. Prejaniannal.

- Igen?

- Nem bújt éppen ki a bőréből, hogy együttműködöm magával. Nem mondta ugyan ki, de azt hiszem, maga érti, mire célzok. Jobb szereti, ha az alkalmazottai jóindulatú hanyagsággal viseltetnek az ilyen érdeklődők iránt, ha szabad elővennem ezt a régi frázist. Természetesen ez kettőnk között marad, ugye?

- Természetesen.

- Maga továbbra is meg van győződve róla, hogy Broadfield ártatlan?

- Jobban, mint bármikor.

- És ez a Fuhrmann a kulcs?

- Talán. Kezd összeállni a kép.

- Izgalmasan hangzik. Nos, nem tartóztatom tovább. Ha bármit tehetek, csak hívjon fel, de kezeljük bizalmasan, jó?

Kicsivel később Dianát tárcsáztam. Megbeszéltük, hogy találkozunk fél kilenckor a Brittany du Soirban, egy francia étteremben a Kilencedik sugárúton. Nyugodt, csendes hely, ahol mi is nyugodt, csendes emberek lehetünk.

- Akkor fél kilenckor - mondta. - Jutottál valamire? Hagyd csak, majd elmondod, ha találkozunk.
- Úgy van.

- Sokat töprengtem, Matthew. Nem vagyok benne biztos, hogy tudod, milyen érzés ez nekem. Nagyon sokáig nem gondolkodtam, szinte kényszerítettem magam, hogy ne gondolkodjam, és most olyan, mintha valami elszabadult volna bennem. Nem kéne elmondanom. Még megijesztelek.
- Emiatt ne aggódj!
- Pont ez a különös. Nem aggódom. Szerinted nem különös?

Útban a hotelom felé megálltam Fuhrmann lakásánál. A lompos nő nem jelentkezett a csengetésemre. Gondolom, lefoglalta valami probléma, amire korábban utalt. Beengedtem magam, és felmentem a lépcsőn. Fuhrmann a jelek szerint azóta sem járt itthon: az ajtó alatt láttam a cetlit, amit bedugtam.

Bárcsak leírtam volna a telefonszámát! Már ha volt neki; ittjártamkor ugyan nem láttam telefont, de hát jó nagy rendetlenség volt az asztalán. A papírhegyek alatt nyugodtan meglapulhatott a készülék.

Hazamentem, lezuhanyoztam, megborotválkoztam, rendet tettem a szobámban. A szobalány futólag összetakarított, sok minden nem maradt nekem. Soha nem lehet másnak nézni, mint ami: egy kis szobának egy nem túl megnyerő hotelban. Fuhrmann a szobáját a maga képére alakította. Én hagytam, ahogy kaptam. Eleinte úgy gondoltam, passzol hozzám a csupasz egyszerűség, amit egy jó ideje már észre sem veszek, és csak akkor szúr szemet, ha vendéget várok.

Ellenőriztem az italkészletet. Elegendőnek találtam, és különben se tudtam, mit szeret. Amúgy meg a bolt az utca túloldalán este tizenegyig kiszállít.

A legjobb öltönyömet vettem fel. Az arcomra kentem egy kis arcszeszt. A srácoktól kaptam még karácsonyra. Már arra sem emlékeztem, melyik karácsonyra, és hogy mikor használtam utoljára.

Nevetségesnek éreztem magam az arcszesztől, de a maga módján nem volt kellemetlen.

Beugrottam az Armstrongba. Fuhrmann úgy egy órája járt ott. Hagytam neki egy üzenetet. Felhívtam Manchot, aki ezúttal felvette.

- Mr. Manch, Matthew Scudder vagyok. Portia Carr barátja.

Rövid szünet után szólalt meg, amitől a válasza nem hangzott túl meggyőzőnek. - Attól tartok, nem ismerek ilyen nevű hölgyet.

- Dehogyisnem. Ezzel hiába próbálkozik, Mr. Manch. Nem válik be.
- Mit akar?
- Találkozni. Holnap.
- Miért?
- Majd személyesen elmondom.
- Nem értem. Mit mondott, hogy hívják?

Megmondtam.

- Nem értem ezt az egészet, Mr. Scudder. Fogalmam sincs, mit akar tőlem.
- Akkor holnap délután magánál.

- Én nem...

- Holnap délután - ismételtem. - Három körül. Jól tenné, ha otthon lenne.

Mondani akart valamit, de nem vártam ki. Pár perccel múlt nyolc. Kimentem, és elindultam a Kilencediken az étterem felé.

TIZENHÁROM

Beültünk egy bokszba. Egyszerű, testhez álló fekete ruhát viselt, ékszer nélkül. Virágillatú parfümje volt, némi fűszeres zamattal. Neki száraz vermutot kértem jéggel, magamnak bourbont. Az első ital alatt semmiségekről beszéltünk. A második körrel vacsorát is rendeltünk: neki salátát, nekem bélszínt. Megjöttek az italok, és ahogy megint koccintottunk, találkozott a tekintetünk, amitől csend borult ránk, egy kicsit kínos csend.

Ő törte meg. Odanyújtotta a kezét, én pedig megfogtam. Lesütött szemmel mondta:

- Nem vagyok valami jó ebben. Gondolom, kijöttem a gyakorlatból.

- Csakúgy, mint én.

- Neked legalább volt pár éved, hogy hozzászokj az agglegényélethez. Nekem egyetlen kis kalandom volt, de igazából az se komoly.

- Nem muszáj beszélned róla.

- Persze, tudom. Neki volt egy felesége, az egész dolog alig jelentett valamit, csak lefeküdtünk párszor, és hogy őszinte legyek, az se volt túl remek. És nem is tartott sokáig. - Habozott. Talán azt várta, hogy mondok valamit, de én hallgattam. - Ha te is, hm, *olyannak* akarod ezt, nekem megfelel, Matthew.

- Nem hinném, hogy ami köztünk van, az csak puszta szex lenne.

- Nem, én se hiszem. Bárcsak... nem is tudom, mit akartam kívánni. - Felemelte a poharát, és belekortyolt az italba. - Azt hiszem, ma este kicsit be fogok rúgni. Vagy ez rossz ötlet?

- Lehet, hogy nagyon is jó. Igyunk bort a vacsorához?

- Igen, az jó lenne. Gondolom, nem túl biztató, ha az embernek be kell rúgni.

- Ha azt várod, hogy lebeszéljelek, akkor a lehető legrosszabbhoz fordultál. Én mindennap berúgok kicsit.

- Emiatt aggódnom kéne?

- Nem tudom. De mindenképpen jó, ha tudsz róla, Diana. Tudnod kell, kivel van dolgod.

- Alkoholista vagy?

- Mi az, hogy alkoholista? Azt hiszem, elég alkoholt iszom, hogy így nevezzenek. De ez nincs hatással az életemre. Még. Előbb-utóbb biztos lesz.

- Nem tudod abbahagyni? Vagy visszafogni?

- Talán. Ha lenne miért.

A pincérnő meghozta az előételt. Kértem egy üveg vörösbort. Diana a villáját beleszúrta egy kisebb kagylóba, de félúton a szája felé megállt a keze. - Talán jobb, ha erről csak később beszélünk.

- Vagy nem.

- Szerintem a legtöbb dologról ugyanúgy gondolkodunk. Szerintem ugyanazt akarjuk, és ugyanattól félünk.

- Legalábbis majdnem.

- Igen. Lehet, hogy nem vagy főnyeremény, Matthew. Azt hiszem, ezt akarod a tudomásomra hozni. Én nem iszom, de van helyette más. Én másképpen tartom

magam távol az emberektől. Feladtam azt, hogy önmagam legyek. És most úgy érzem...

- Igen?

- Mintha kaptam volna egy második esélyt, ami szinte mindvégig megvolt, de csak akkor kaptam meg, amikor már tudtam, hogy jár nekem. Fogalmam sincs, hogy te is részese vagy ennek az esélynek, vagy csak rádöbbentettél a létére. - A villát letette a tányérra. A kagyló még mindig a villa ágain lógott. - Annyira össze vagyok zavarodva. Az összes magazinban az áll, hogy pont a megfelelő korban vagyok egy remek “ki is vagyok én"-féle válsághoz. Erről van szó? Vagy szerelmes lettem? És honnan lehet tudni a különbséget? Van egy cigid?

- Hozok. Mit szívsz?

- Semmit. Ja, bármilyen jó lesz. Mondjuk Winstons.

Vettem egy csomaggal az automatából. Kibontottam, adtam neki egy szálat, és vettem én is. Gyufát gyújtottam, és ahogy a lánghoz hajolt, ujjai a csuklómra fonódtak. Hidegek voltak.

- Három kisgyerekem van - mondta. - Meg egy férjem börtönben.

- Erre nekiállsz inni meg dohányozni. Te aztán ki vagy készülve.

- Te meg egy édes ember vagy. Mondtam már? Igen? Akkor most megint mondom.

Figyeltem rá, hogy a vacsorához ő igyon több bort. Utána elkortyolt még egy kancsó eszpresszókávét, megvadítva egy gyűszűnyi brandyvel. Én visszatértem a bourbonös kávéhoz. Rengeteget beszéltünk és rengeteget hallgattunk. Ezek a csöndek a maguk módján ugyanolyan tartalmasak voltak, mint a beszéd.

Már éjfélre járt, amikor fizettem. Alig várták, hogy zárhassanak, de a pincérnőnk nagyon rendes volt, és nem zavart minket. Kitartását olyan borravalóval háláltam meg, ami akár túlzásnak is minősülhetett, de nem érdekelt. Szerettem az egész világot.

Kiléptünk, és megálltunk a Kilencedik sugárút hideg levegőjében. Észrevette a holdat, és megosztotta velem a felfedezést. – Majdnem telihold. Hát nem gyönyörű?

- Az.

- Néha mintha érezném a hold vonzását. Butaság, mi?

- Nem biztos. A tenger is érzi. Ettől van a dagály. És az is kétségtelen, hogy befolyásolja az ember viselkedését. Ezt minden zsaru tudja. A holddal a bűnözési gyakoriság is változik.

- Komolyan?

- Aha. Főleg a bizarr bűncselekmények száma ugrik meg ilyenkor. Teliholdkor különös dolgokra képesek az emberek.

- Például?

- Például nyilvánosan csókolóznak.

Kicsivel később azt mondta: - Hát, nem tudom, de szerintem ez nem különös. Inkább jó.

Az Armstrongban mindkettőnknek bourbonös kávét kértem.

- Mert szeretem az érzést, amit ad, Matthew, de elálmosodni se akarok. A múltkor is ízlett.

Amikor kihozta az italt, Trina egy darab papírt csúsztatott oda nekem. - Egy órája járt itt. Meg előtte is párszor. Nagyon szeretne veled beszélni.

Széthajtogattam a papírt. Doug Fuhrmann neve és telefonszáma állt rajta.

- Kösz - mondtam Trinának. - Reggelig várhat.

- Azt mondta, hogy sürgős.

- Ez az ő véleménye.

Beleöntöttük a bourbont a kávénkba, és Diana megkérdezte, miről van szó.

- Egy fickóról, aki közel áll a férjedhez. Meg a lányhoz is, akit megöltek. Azt hiszem, már tudom, mi történt, de beszélni akarok vele az egészről.

- Fel akarod hívni? Vagy találkozni vele? Miattam ne szalaszd el, Matthew.

- Várhat.

- Ha fontos...

- Nem az. Várhat reggelig.

Fuhrmann viszont nem így gondolta. Nemsokára csöngött a telefon. Trina vette fel, és odajött hozzánk. - Ugyanaz. Beszélsz vele?

Megráztam a fejem. - Jártam itt - mondtam. - Megkaptam az üzenetét, és olyasmit mondtam, hogy majd reggel hívom. Aztán ittam, és elmentem.

- Értem.

Tíz-húsz perccel később tényleg elmentünk. A hotelomban az éjféltől nyolcig tartó műszakot Esteban vitte. Három üzenetet adott át, mindet Fuhrmann hagyta.

- Egy hívást se! - utasítottam. - Akárki is keres. Nem vagyok.

- Rendben.

- Csak akkor csöngessen fel, ha ég az épület!

- Rendben.

Felmentünk a lifttel, aztán végig a folyosón a szobámhoz. Kinyitottam az ajtót, és félreálltam, hogy beengedjem. Most, hogy velem volt, kis szobám szárazabbnak és kietlenebbnek látszott, mint bármikor.

- Először máshova akartalak vinni - magyaráztam. - Egy jobb hotelba vagy egy haverom lakására, de aztán úgy gondoltam, szeretném, ha látnád, hogy élek.

- Örülök, Matthew.

- Komolyan?

- Még annál is komolyabban.

Megcsókoltam. Sokáig öleltük egymást. Beszívtam parfümjének illatát, megízleltem édes száját. Aztán elengedtem. Lassan körbejárta a szobát, alaposan megnézett mindent, mintha meg akarta volna érezni a helyet, ahol élek. Aztán felém fordult, és egy nagyon szelíd mosoly jelent meg az arcán. Elkezdtünk vetkőzni.

TIZENNÉGY

Nyugtalanul aludtunk. Amikor egyikőnk felébredt, felkelt a másik is. Aztán amikor utoljára ébredtem fel, egyedül találtam magam. A szmogos levegőtől megsápadt napfény bearanyozta a szobát. Kimásztam az ágyból, megnéztem az órámat az éjjeliszekrényen. Majdnem dél volt.

Már éppen felöltöztem, amikor végre megtaláltam az üzenetét. A pohár és a tükör közé dugta az öltözőasztalon. Kézírása nagyon jólfésült volt, betűi igen aprók.

Kedvesem!

Hogy is mondják manapság a tinik? A tegnap éjjel volt életem hátralevő részének első éjszakája. Annyi mindent akarok mondani, de most nem vagyok olyan állapotban, hogy jól meg tudjam fogalmazni a gondolataimat.

Kérlek, hívj fel! És hívj fel, kérlek!

A te hölgyed

Jó néhányszor elolvastam. Aztán gondosan összehajtottam, és a tárcámba dugtam.

A portán egyetlen üzenet várt. Fuhrmann hívott még egyszer fél kettő körül. Utána nyilván feladta, és aludni ment. Az előcsarnokból felhívtam, de foglaltat jelzett. Kimentem reggelizni. A levegőt, amit az ablakból olyan szennyezettnek láttam, lent az utcán egész tisztának éreztem. Talán a hangulatom tette. Hosszú ideje nem voltam ilyen jó passzban.

A második csésze kávé után felálltam az asztaltól, és megint Fuhrmannt hívtam. Megint foglaltat kaptam. Visszamentem, ittam egy harmadik csészével, és elszívtam egy szálat abból a csomagból, amit Dianának vettem. Hármat-négyet szívott el az éjjel, és én is mindig vele tartottam. A csomagot az asztalon hagytam, és harmadszor is megpróbáltam Fuhrmannt, majd fizettem, és átmentem az Armstrongba, hátha felbukkant ott. De nem látták.

Tudatom peremén ott keringett valami, és panaszosan vijjogott felém. Az Armstrong fizetős telefonjáról megint felhívtam Fuhrmannt. Ugyanaz a foglalt jelzés fogadott, mégis másnak hallottam, mint általában. Felhívtam a központot, hogy megtudjam: mellétették vagy tényleg foglalt. A lány nem nagyon beszélt angolul, és nemigen tudta, mit is akarok. Felajánlotta, hogy kapcsol a feletteséhez, de pár saroknyira voltam csak Fuhrmann lakásától, így mondtam neki, hogy ne fáradjon.

Meglehetősen nyugodtan indultam el, de pokoli izgatottan értem oda. Talán jeleket fogtam, amik a távolság csökkenésével egyre erősebben érkeztek. Mindenesetre amikor odaértem, nem csöngettem be. Bekukucskáltam a hallba, nem láttam senkit, így a műanyag lapommal kipöcköltem a zár nyelvét.

Úgy értem fel a legfelső emeletre, hogy nem futottam össze senkivel. Az épület tökéletesen kihalt volt. Odamentem Fuhrmann ajtajához, bekopogtam, és hangosan szólítottam, majd újra kopogtam.

Semmi.

Elővettem a műanyag lapomat, aztán az ajtóra néztem. Eszembe jutott a riasztó. Mire megszólal, ki kell nyitnom az ajtót, hogy aztán el tudjak tűnni. Vagyis nem

csúsztathatom vissza a zár nyelvét. Általában hasznos a finom megoldás, de a nyers erőnek is megvan a maga helye és ideje.

Berúgtam az ajtót. Mindössze egy rúgás kellett, mert az ajtó nem volt bezárva, csak behúzva. Annál, aki utoljára távozott Fuhrmann lakásából, vagy nem voltak ott ezek a kulcsok, vagy lusta volt használni őket. A riasztó nem szólalt meg, ami kapóra jött, de ez volt az összes jó hír.

A rossz hír bent várt, de már abban a pillanatban tudtam, mi lesz az, amikor a riasztó nem szólalt meg. Bizonyos értelemben már az előtt tudtam, hogy az épülethez értem, de ez addig pusztán ösztönös tudás volt, ám amikor a riasztó néma maradt, az ösztönösből deduktív tudás lett, és most, hogy megláttam őt, a deduktív tudásból szimpla, hideg tény.

Halott volt. A földön hevert az íróasztal előtt, mintha éppen az asztal fölé hajolt volna, amikor a gyilkos rátámadt. Meg se kellett érintenem, mert rögtön tudtam, hogy halott. Tarkójának bal fele pépes állapotban volt, és maga a szoba is halálszagot árasztott. A halál beálltakor a halott vastagbele és hólyagja megszabadulnak a tartalmuktól. Mielőtt a temetkezési vállalkozó kezelésbe veszi, a tetem pont úgy bűzlik, mint a halál, ami elragadta.

Mégis megérintettem, hogy meg tudjam saccolni, mikor halhatott meg. A hús kihűlt, így csak annyit tudtam meg, hogy legalább öt-hat órája. A halottkémektől sose tanultam valami sokat. Az a laborosok terepe, akik elég jók is, habár feleannyira sem, mint azt megjátsszak.

Visszamentem az ajtóhoz, és becsuktam. A zár használhatatlan lett, a padlón viszont megláttam egy fémlemezt lyukkal a közepén, és végül megtaláltam a hozzátartozó, biztosító acélrudakat is, amit a helyére raktam. Nem szándékoztam hosszú ideig maradni, de nem szerettem volna, ha valaki közben megzavar.

A telefont mellétették. Küzdelemnek semmi jelét nem láttam, tehát a gyilkos intézhette így, hogy késleltesse a test felfedezését. Ha ennyire rafinált, akkor ujjlenyomatot se hagyott, de azért vigyáztam, hogy ne nyúljak semmihez, hátha a gyilkos mégis figyelmetlen volt. Meg persze a sajátomat se akartam reklámozni.

Mikor ölhették meg? Az ágy nem volt bevetve, de talán nem vetette be mindennap. Az egyedül élő férfiaknál ez gyakran előfordul. Be volt vetve, amikor itt jártam? Próbáltam visszaemlékezni, de nem mertem volna megesküdni rá. Rémlett a tisztaság és a precizitás, ami azt sugallta, hogy igenis be lehetett vetve, ugyanakkor rémlett az otthonos hangulat is, amihez viszont passzol a vetetlen ágy. Minél többet gondolkodtam rajta, annál inkább arra jutottam, hogy nem számít. Az orvosszakértő majd megállapítja a halál beálltának pontos idejét. Nekem akkor is ráér megtudni.

Leültem az ágy szélére, néztem Doug Fuhrmannt, és próbáltam pontosan felidézni hangjának tónusát, arcának vonásait.

Megpróbált elérni. Többször is telefonált, én meg nem fogadtam a hívásait. Mert egy kicsit mérges voltam rá, amiért a bolondját járatta velem. Mert egy nővel voltam, aki teljesen lekötötte a figyelmemet, ami annyira új élmény volt a számomra, hogy egyetlen pillanatra sem akartam megszakítani.

És ha beszélek vele? Talán mondott volna valamit, amit most már sosem fog. De valószínűbb, hogy csak megerősíti, amit már eleve sejtettem a kapcsolatáról Portia Carr-ral.

Most is élne, ha beszélek vele?

Egész nap ülhettem volna az ágyon, ilyen kérdésekkel pocsékolva az időt. De bármi is a válasz, már így is túl sok időt vesztegettem el.

Először elvettem a rudat, majd résnyire nyitottam az ajtót. A folyosó üres volt. Kisurrantam Fuhrmann szobájából, le a lépcsőn. Kijutottam az épületből, és megint csak nem találkoztam egy lélekkel sem.

A Midtown North Rendőrkapitányság - a néhai Tizennyolcadik körzet - a Nyugati 54. utcában van, pár saroknyira onnan, ahova épp betértem egy italra. Felcsöngettem őket a Second Chance nevű kocsma telefonjáról. A pultnál ketten boroztak, mögöttük ült még egy tag, akit súlyos piásnak néztem. Amikor a rendőrségen felvették a telefont, megadtam Fuhrmann címét azzal, hogy gyilkosság történt. A szolgálatos türelmesen a nevemet kérdezte, én meg letettem.

Nem taxiztam, annál sokkal jobban siettem. A földalatti gyorsabb volt. Elmentem vele a Clark utcáig, ami Brooklynban van, már túl a hídon. A Pierrepont utcát úgy kellett megkérdeznem.

Jómódú környék volt. Leon Manch egy tizennégy emeletes házban lakott, ami magasan társai fölé tornyosult. Zömök fekete férfi volt a portás, három mély ránccal a homlokán.

- Leon Manch - mondtam.

Megrázta a fejét. Elővettem a noteszom, ellenőriztem a címet, aztán ránéztem.

- A cím jó - mondta. Nyugat-indiai kiejtéssel beszélt, az *ó* kábé *o*-ként hangzott. - Csak rossz napon jön.

- Vár engem.

- Mr. Manch itt már nincs.

- Kiköltözött? - Ez elég hihetetlennek tűnt.

- Nem akar liftre várni. Rövidít.

- Miről beszél?

Amikor visszagondoltam, rájöttem, hogy nem szórakozásból süketelt; így próbálta meg elmondani az elmondhatatlant. - Más utat választ - magyarázta. - Kiugrik ablakon. Pont itt ide - mutatott ki a járda egy pontjára, ami semmiben nem különbözött a többitől. - Itt ide - nyomatékosította.

- Mikor?

- Tegnapi éjjel. - Megérintette a homlokát, aztán mintha térdhajlítást végzett volna. Nem tudom, hogy a saját szertartása volt, vagy egy vallásé, amit nem ismerek. - Akkor Armand dolgozik. Ha én dolgozok, és valaki kiugrik ablakon, nem tudom, mit csinálok.

- Megölték?

- Mit gondol? - nézett rám. - Mr. Manch a tizennegyediken lakik. Mit gondol?

A legközelebbi kapitányság, ami kaphatta az ügyet, a Joralemon utcában volt, a Borough Hall mellett. Mázlim volt: belefutottam egy Kinsella nevű zsaruba, akivel annak idején együtt dolgoztam. Aztán másodszor is mázlim volt, mert láthatóan nem tudott róla, hogy Jerry Broadfieldnak dolgozom, így nem volt oka nem bízni bennem.

- Tegnap éjjel történt - mesélte. - Én nem voltam szolgálatban, de elég nyilvánvaló az ügy, Matt. - Zörgött kicsit a papírokkal, majd letette őket az asztalra. - Manch

egyedül élt. Gondolom, buzi volt. Egy magányos fickó azon a környéken, hát, te is tudod. Tízből kilenc homokos.

A maradék egy pedig vécérabszolga.

- Lássuk csak. Ki az ablakon, le a járdára. Mire az Adelphi Kórházba értek, már nem élt. Az azonosítás a zsebei tartalma meg a ruhacímkék alapján történt, plusz a nyitott ablak is segített.

- Legközelebbi rokon?

- Én nem tudok róla. Itt nem szerepel. Szerinted nem ő az? Ha meg akarod nézni, a te dolgod, de fejjel ért földet, úgyhogy...

- Amúgy se láttam soha. Egyedül volt, amikor kirepült?

Kinsella biccentett.

- Tanú?

- Senki. De hagyott egy búcsúlevelet. Az írógépében.

- Írógéppel is írta?

- Az itt nincs benne.

- A levelet nem nézhetem meg, ugye?

- Kizárt, Matt. Én se férhetek hozzá. Beszélhetsz azzal, akié az ügy. Lew Marko, valamikor éjjel jön be. Talán ő segít.

- Annyira nem fontos.

- Várjunk csak! Idemásolták az üzenetet, így is érdekel? Elolvastam:

Bocsássatok meg. Nem bírom tovább. Rossz életet éltem.

A gyilkosságról egy szó sem.

Ő lehetett? Sok múlik azon, mikor ölték meg Fuhrmannt, amit viszont csak a boncolás után fogok megtudni. Mondjuk, hogy Manch ölte meg Fuhrmannt, hazament, nyomasztotta a bűntudat, kinyitotta az ablakot...

Ennek nem sok teteje volt.

- Mikor tette, Jim? Itt nem szerepel.

Homlokát ráncolva futotta végig a jelentést. - Itt kéne lennie az időpontnak. Én se látom. Az Adelphihoz tizenegy-harmincötkor érkezett holtan, de ebből még nem tudjuk, mikor repült ki az ablakon.

De ez innentől már nem is számított. Doug Fuhrmann utoljára fél kettőkor hívott engem, egy óra ötvenöt perccel az után, hogy egy orvos halottnak nyilvánította Leon Manchot.

Minél többet gondolkodtam rajta, annál több értelme volt. Lassan kezdtek a helyükre kerülni a dolgok. Manch összeomlásából nem lehetett következtetni se Fuhrmann, se Portia Carr gyilkosára. Talán Manch tényleg öngyilkos lett, talán azért írta géppel a búcsúlevelet, mert nem talált tollat meg papírt, talán bűntudatához hozzájött még a vécérabszolga-élet undora. *Rossz életet éltem...* hát ki a fene nem?

Pillanatnyilag nem számított, Manch öngyilkos lett-e vagy sem. Talán segítettek neki, de ezt nem tudhattam, mint ahogy azt sem, hogyan bizonyíthatnám.

Azt viszont tudtam, ki ölte meg a másik kettőt, Portiát és Dougot. Ugyanúgy tudtam, mint azt, hogy Doug Fuhrmann halott, mielőtt még odaértem a házhoz. Az ilyesfajta tudást intuíciónak nevezzük, mert pontosan nem tudjuk feltérképezni az agy működését. Az csak dolgozik magában, miközben a tudatunk egész mással van elfoglalva.

Tudtam a gyilkos nevét. Az indítékáról is jó elképzelésem volt. Még maradt egy-két elintézendő dolog, de a nehezén már túl voltam. Ha az ember tudja, mit keres, a többi már megy, mint a karikacsapás.

TIZENÖT

Három-négy óra is eltelt, mire a Nyugati 74. utcában kiszálltam a taxiból, és szóltam a portásnak, hogy megjöttem. Nem ez volt az első taxi, amibe Brooklynból visszatérve beültem. Több emberrel is beszéltem. Többen meghívtak egy italra, de egyet se fogadtam el. Viszont ittam jó néhány kávét, köztük az egyik legjobbat, amit életemben kóstoltam.

A portás bejelentett, aztán elirányított a lifthez. Felmentem a hatodikra, megkerestem az ajtót, és bekopogtam. Apró, kékesszürke hajú, madárszerű nő nyitott ajtót. Bemutatkoztam, mire kezet nyújtott. - A fiam éppen meccset néz - mondta. - Magát is érdekli a futball? Jómagam nem találom érdekesnek. Foglaljon helyet, mindjárt szólok Claude-nak.

De nem is kellett fáradnia. Claude ugyanis már ott állt a nappali végében a boltíves átjáróban. Fehér inget viselt, afölött ujjatlan, barna kardigánt. A lábán papucsot. Húsos kezének hüvelykujját az övébe dugta. - Jó napot, Mr. Scudder. Erre jöjjön, kérem! Anya, Mr. Scudderrel a dolgozóban leszünk.

Követtem egy kis szobába, ahol puccos székek álltak körül egy színes televíziót. A nagy képernyőn egy keleti lány éppen meghajolt egy üveg férfi-kölni előtt.

- Kábel - magyarázta Lorbeer. - Abszolút tökéletes vétel. És csak havi néhány dollár. Előtte sose volt tökéletes a vétel.

- Régóta lakik itt?

- Mindig is itt laktam. Na jó. Nem egészen. Két és fél éves voltam, amikor ideköltöztünk. Persze akkor még élt az apám. Ez volt az ő dolgozószobája.

Körülnéztem. A falakon angol vadásznyomatok, állványon pipák, néhány bekeretezett fénykép. Odamentem az ajtóhoz, és becsuktam. Lorbeer csak nézett, de nem szólt.

- Beszéltem a munkaadójával - mondtam neki.

- Mr. Prejaniannal?

- Vele. Nagy örömmel hallotta, hogy Jerry Broadfieldot hamarosan kiengedik. Azt mondta, nem tudja, mennyi hasznát veszi a vallomásának, de örül, hogy nem ítélik el egy olyan bűncselekményért, amit el sem követett.

- Mr. Prejanian igen nagylelkű.

- Az lenne? - vontam vállat. - Nekem nem ez volt a benyomásom, de maga biztosan jobban ismeri. Én úgy éreztem, azért örül Broadfield ártatlanságának, mert így a saját szervezete nem tűnik fel olyan rossz színben. Ezért remélte mindvégig, hogy Broadfield ártatlannak bizonyul. - Lorbeer minden rezzenését figyeltem. - Azt mondta, jobb szerette volna, ha már korábban tud róla, hogy Broadfieldnak dolgozom.

- Valóban?

- Igen. Ezt mondta.

Lorbeer leült a televízióhoz. Egyik kezét a készülék tetejére tette, és az ujjait bámulta. - Éppen forró csokoládét iszogattam. A vasárnap nekem a teljes

kikapcsolódás napja. Ülök a kényelmes itthoni cuccaimban, sportot nézek a tévében, és forró csokoládét kortyolgatok. Gondolom, maga nem kér.

- Nem, köszönöm.

- Egy italt? Valami erősebbet?

- Nem.

Felém fordult. Apró szája két oldalán a zárójelszerű vonások most mélyebbre vágtak. - Csak nem zavarhatom Mr. Prejaniant minden egyes apróságggal? Az egyik feladatom éppen az, hogy kiszűrjem a piti dolgokat. Az ő ideje roppant értékes, és már így is túl sokat követelnek tőle.

- Ezért is nem vesződött *azzal,* hogy tegnap felhívja. Nekem azt mondta, hogy beszélt vele, pedig nem. Még figyelmeztetett is, hogy csak magán keresztül keressem, nehogy magamra haragítsam.

- Csak a munkámat végeztem, Mr. Scudder. Elképzelhető, hogy rosszul ítéltem meg az ügyet. Senki sem tökéletes, és nem is állítottam soha, hogy én az lennék.

Odahajoltam a tévéhez, és kikapcsoltam. - Hogy el ne vonja a figyelmét - magyaráztam. - Jobb, ha mindketten nagyon észnél vagyunk. Maga embert ölt, Claude, és sajnálom, de nem hagyhatom, hogy megússza. Nem ülne le?

- Ez nevetséges.

- Üljön le!

- Inkább állok. Ez a vád teljességgel értelmetlen. Nem értem.

- Gondolom, a legelejétől gyanakodnom kellett volna - kezdtem. - Csakhogy volt egy kis gondom. Portia Carr gyilkosának így vagy úgy, de köze kellett hogy legyen Broadfieldhoz. A nőt az ő lakásában ölték meg, tehát olyasvalaki volt a gyilkos, aki tudta, hol van Broadfield búvóhelye. Valaki, aki először kicsalta onnan, majd elküldte a Bay Ridge-be.

- Maga feltételezi, hogy Broadfield ártatlan. Én még mindig nem látom ezt bizonyítottnak.

- Én végig tudtam, hogy ártatlan. Több okból is.

- De Carr tudhatott Broadfield lakásáról, nem?

- Ami azt illeti, tudott is - bólintottam. - Csakhogy nem vezethette oda a gyilkosát, mert már nem volt eszméleténél. Először leütötték, és aztán szúrták le. Logikusnak látszott, hogy máshol ütötték le, különben a gyilkos addig ütötte volna a fejét, amíg bele nem hal. Nem állt volna meg csak azért, hogy elővegyen egy kést. Maga viszont azt csinálta, Claude, hogy valahol leütötte, és utána vitte Broadfield lakására. Addigra megszabadult attól, amivel leütötte, és késsel fejezte be.

- Azt hiszem, most iszom még forró csokit. Biztos, hogy maga nem kér?

- Biztos. Nem tudtam elhinni, hogy egy zsaru megölné Portia Carrt, csak azért, hogy lebuktassa Broadfieldot. Minden ebbe az irányba mutatott, de nekem nem tetszett. Jobban tetszett az, hogy Broadfield bemártása egyszerűen csak kapóra jött a gyilkosnak, akinek a célja az volt, hogy megszabaduljon Portiától. De honnan tudhatott Broadfield lakásáról? Honnan tudta a telefonszámát? Olyasvalakit kerestem, aki mindkettejükkel kapcsolatban állt. És találtam is valakit, csak épp indítékot nem.

- Úgy érti, az a valaki én vagyok - bólintott nyugodtan. – Merthogy nekem aztán biztosan nem volt indítékom. Na persze nem ismertem ezt a Carrt, és Broadfieldot is alig, úgyhogy itt csődöt mond a logikája, nemde?

- Nem magára gondoltam. Douglas Fuhrmannre. Ő írta volna meg a könyvet Broadfield helyett. Broadfield eleve ezért lett informátor: fontos személyiség akart lenni, és írni egy bestsellert. Carrtól vette az ötletet, aki a saját életéről szeretett volna könyvet írni. Fuhrmann meg kitalálta, hogy kettős játékot fog űzni, és kapcsolatba lépett Carr-ral is, hogy majd ő megírja a könyvét. Ez kötötte őket össze, nem lehetett más. Csakhogy ez nem indíték gyilkosságra.

- Akkor miért esett rám a választása? Mert nem tud jobbat?

Megráztam a fejem. - Tudtam, hogy maga az, amikor még nem is sejtettem, miért. Tegnap délután megkérdeztem, mit tud Doug Fuhrmannről. Hát eleget tudott róla, hogy éjjel odamenjen *hozzá,* és megölje.

- Ez egyre jobb. Most már egy olyan ember meggyilkolásával is vádol, akiről életemben nem is hallottam.

- Minden hiába, Claude. Fuhrmann veszélyt jelentett magára, mert beszélt Carr-ral és Broadfielddal is. Tegnap éjjel rengetegszer keresett engem. Ha lett volna időm találkozni vele, talán nem tudja megölni. Vagy igen, mert Fuhrmann talán maga sem volt tisztában azzal, mit tud. Hogy maga Portia Carr ügyfele.

- Mocskos rágalom.

- Talán tényleg mocskos, én nem tudhatom. Nem tudom, mit művelt vele, vagy ő magával. Bár találgatni éppen tudnék.

- Maga egy patkány. Ez undorító. - Nem emelte fel a hangját, de fortyogott benne a gyűlölet. - Megköszönném, ha nem beszélne így az anyám házában.

Csak bámultam rá szótlanul. Eleinte magabiztosan nézett a szemembe, aztán lassan megolvadt az arca. Minden eltökéltség elpárolgott belőle. Válla megrogyott, egyszerre látszott sokkal idősebbnek és sokkal fiatalabbnak. Egy középkorú kisfiú ült velem szemben.

- Knox Hardesty tudta - folytattam. - Vagyis hiába ölte meg Portiát. Azt hiszem, ki tudom találni, hogyan történt, Claude. Amikor Broadfield megjelent Prejanian irodájában, magát a rendőri korrupció egyáltalán nem érdekelte. Broadfieldtól ugyanis azt is megtudta, hogy Portia valójában Knox Hardesty tenyeréből eszik, feladja neki az ügyfeleit, hogy elkerülje a kitoloncolást. Maga is az ügyfelek közé tartozott, úgyhogy csak idő kérdése volt, mikor kerül magára a sor. Így aztán rávette Portiát, jelentse fel Broadfieldot zsarolásért. Indítékot akart adni neki a lány megölésére, amit nem volt nehéz megrendezni. Amikor felhívta Portiát, ő zsarunak hitte magát, és hamar belement, így vagy úgy, de jól ráijesztett, Claude. Na persze a kurvákat könnyű megijeszteni. Pompás csapdát állított fel Broadfieldnak. A gyilkosságnál nem is kellett különösebben vigyáznia, mert tudta, a zsaruk úgyis mindent megtesznek, hogy rákenjék Broadfieldra. Portiát ugyanakkor csalta oda a Village-be, amikor Broadfieldot elküldte Brooklynba. Aztán leütötte a nőt, felvitte Broadfield lakására, megölte, és elhúzott. A kést egy csatornába dobta, mosta a kezét, és hazajött a mamához.

- Anyámat hagyja ki ebből!

- Szóval erre érzékeny? Ha szóba hozom az anyját?

- Nem szeretem. - Összeszorította a két kezét, mintha ki akarnának ugrani az öléből. - Kifejezetten nem szeretem. Gondolom, pont ezért csinálja.

- Nem egészen, Claude. - Nagy levegőt vettem. - Nem kellett volna megölnie Portiát. Nem volt semmi értelme. Hardesty már tudott magáról. Ha Hardesty már az elején bedobja a maga nevét, sok időt megspórol, nem is szólva Fuhrmann és Manch életéről. Csakhogy...

- Manch?

- Leon Manch. Úgy tűnt, ő ölte meg Fuhrmannt, de nem stimmelt az időzítés. Aztán meg úgy tűnt, hogy maga rendezte meg, de maga jobban csinálta volna. Maga a helyes sorrendben ölte volna meg őket, nem igaz? Először Fuhrmannt, és aztán Manchot, nem pedig fordítva.

- Fogalmam sincs, miről beszél.

Ezúttal kétségtelenül nem volt, érződött a hangjából.

- Leon Manch is szerepelt Portia Carr listáján. Ráadásul ő volt Knox Hardesty embere a polgármester irodájában. Tegnap délután felhívtam, hogy megbeszéljek vele egy találkozót, és nem bírta cérnával. Éjjel kiugrott az ablakon.

- Megölte magát?

- Úgy fest.

- Ő is megölhette Portia Carr-t - mondta. Nem vitatkozott, inkább gondolkodott.

- Elvileg igen - bólintottam. - Fuhrmannt viszont semmiképp, ugyanis ő még bőszen telefonált párat azután, hogy Manchot hivatalosan halottnak nyilvánították. Érti, hogy ez mit jelent, Claude?

- Nem. Mit?

- Csak annyit kellett volna tennie, hogy békén hagyja a kis írót. Nem tudhatta, de csak ennyit kellett volna tennie. Manch hagyott egy búcsúlevelet. Nem vállalta magára nyíltan a gyilkosságot, de akár így is lehet értelmezni. Én biztosan így értettem volna, és megtettem volna minden tőlem telhetőt, hogy Portia Carr meggyilkolását a halott Manchra kenjem. Ha sikerül, tisztázom Broadfiel-dot. Ha nem, védekezhet a bíróságon. Maga mindenképpen nyugodtan ücsörög itthon, mert én Manchot tartottam volna a gyilkosnak, a zsaruk meg Broadfieldot, és maga után senki nem kajtat.

Sokáig hallgatott. Aztán összehúzott szemmel mondta: - Most csapdába akar csalni.

- Már benne is van.

- Gonosz, mocskos nőszemély volt.

- Maga meg az Úr bosszúálló angyala.

- Nem, semmi ilyesmi. Maga megpróbál csapdába csalni, de nem fog menni. Nem tud bizonyítani semmit.

- Nem is kell.

- Hogyhogy?

- Szeretném, ha velem jönne a rendőrségre, Claude. Szeretném, ha magától vallaná be Portia Carr és Douglas Fuhrmann meggyilkolását.

- Maga megőrült.

- Nem én.

- Akkor engem hisz őrültnek. Mi az istenért tennék ilyet? Még ha én is követtem volna el...

- Tartalékolja az erejét, Claude!

- Nem értem.

Az órámra néztem. Korán volt, én mégis úgy éreztem, mintha hónapok óta egy hunyást sem aludtam volna.

- Az előbb azt mondta, nem tudok bizonyítani semmit - mondtam. - Én meg, hogy igaza van. Viszont a rendőrség tudja bizonyítani. Na nem most, csak ha még ásnak kicsit. Knox Hardesty tudja igazolni, hogy maga Portia Carr ügyfele volt. Nekem is elárulta, amint elmagyaráztam neki, mi köze ennek az információnak a gyilkossághoz, úgyhogy a bíróságon sem nagyon fogja titkolni. És nyugodtan fogadhat rá, hogy valaki csak látta magát Portiával a Village-ben, és valaki más a Kilencedik sugárúton, amikor megölte Fuhrmannt. Mindig vannak tanúk, és amikor a rendőrség meg a kerületi ügyészség mindent belead, a tanúk elő is kerülnek.

- Hát csak kerüljenek, már ha vannak. Minek tegyek beismerő vallomást, hogy megkönnyítsem a dolgukat?

- Mert a saját dolgát könnyítené meg, Claude. Nagyon.

- Ennek semmi értelme.

- Ha a rendőrség kutakodni kezd, Claude, mindent előás. Kideríti, hogy járt Portia Carrnál. Most még senki nem tudja. De ha belemerülnek, kiderítik. A lapokban sugalmazások jelennek meg, az emberek mindenre gondolnak majd, talán még rosszabb dolgokra is, mint ami valóban volt...

- Elég.

- Mindenki megtudja, Claude. - Az ajtó felé biccentettem. - Mindenki.

- Maga szemét.

- Megkímélhetné ettől az anyját, Claude. És persze a vallomás hozzásegítheti egy enyhébb ítélethez is. Előre megfontolt szándékkal elkövetett emberölés esetén ez elvileg nem történhet meg, de maga is ismeri a játékot. Ártani mindenesetre nem árthat. De azt hiszem, ez a maga esetében másodlagos, Claude, nemde? Szerintem maga elsősorban a botrányt szeretné megúszni. Igazam van?

Szóra nyitotta a száját, aztán becsukta.

- Az indítékát titokban tarthatja, Claude. Kitalálhat valamit. Vagy egyszerűen meg se magyarázza. Senki nem fogja erőltetni, pláne akkor, ha bevallja a gyilkosságot. A magához közel állók tudni fogják, hogy gyilkolt, de mást nem muszáj tudniuk az életéről.

A szájához emelte a csokoládét. Belekortyolt, aztán a csészét visszatette a csészealjra.

- Claude...

- Hadd gondolkodjam egy kicsit, jó?

- Rendben.

Nem tudom, meddig maradtunk így: én álltam, ő meg a kikapcsolt tévé előtt ült. Mondjuk öt percig. Aztán sóhajtott, lerúgta a papucsot, és cipőt húzott. Megkötötte a fűzőt, majd felállt. Odamentem az ajtóhoz, kinyitottam, és félreálltam, hogy ő lépjen ki elsőnek a nappaliba.

- Kicsit elmegyek, anya - mondta. - Mr. Scuddernek szüksége van a segítségemre. Egy fontos dolog jött közbe.

- De hát majdnem kész a vacsora, Claude. A barátod is csatlakozhatna hozzánk.

- Sajnos nem lehet, Mrs. Lorbeer - mondtam.

- Nincs idő vacsorázni, anya - erősített meg Claude. - Majd eszem valahol.

Kihúzta magát, és a gardróbhoz ment a kabátjáért.

- A nagykabátot vedd fel! - tanácsolta az anyja. - Elég hideg lett. Ugye hideg van kint, Mr. Scudder?

- Igen - feleltem. - Nagyon hideg.

TIZENHAT

Második látogatásom a Siralomházban igencsak különbözött az elsőtől. Nagyjából ugyanakkor mentem, délelőtt tizenegykor, de előtte átaludtam az éjszakát, és este alig-alig ittam valamit. Akkor a cellájába vittek, most egy irodában várt az ügyvédjével. Az összes feszültséget és csüggedést a cellájában hagyta, győzedelmes hősnek nézett ki.

Seldon Wolkkal már javában dolgoztak, amikor besétáltam. Broadfield arca felragyogott, ahogy meglátott. - Itt az én emberem! - mondta nagy hangon. - Matt, maga a legjobb. A legeslegjobb. Életem legokosabb döntése volt, hogy megtaláltam magát - áradozott, közben folyamatosan pumpálta a karom, és csak úgy sugárzott az arca. - Hát nem megmondtam, hogy kikerülök ebből a szarkupacból? És végül nem maga lett az, aki segített? - Bizalmasan közelebb hajolt, és szinte suttogva folytatta: - Én olyan fickó vagyok, aki tudja, hogyan mondjon köszönetet, ha érti, mire gondolok. Nagy jutalom vár magára, pajtás.

- Eleget kaptam.

- Egy fenét. Mennyit ér egy ember élete?

Ezt én is gyakran megkérdeztem magamtól, habár nem egészen így.

- Napi ötszáz dollárt kerestem - feleltem. - Ez nekem elég, Broadfield.

- Jerry.

- Jerry.

- Én meg azt mondom, hogy nagy jutalom vár magára. Ismeri az ügyvédemet? Seldon Wolk.

- Már beszéltünk - mondtam. Kezet ráztunk, és udvariasan morogtunk valamit.

- Na, itt az idő - mondta Broadfield. - Gondolom, minden riporter kint van már, aki el akart jönni, nem? Ha valaki kihagyja, ebből majd megtanulja, hogy sose késsen. Diana kint vár a kocsival?

- Ott, ahol kérte - válaszolta az ügyvéd.

- Tökéletes. A feleségemet is ismeri, Matt? Hát persze, hiszen adtam magának egy papírt, hogy vigye el neki. Tudja, mit? Egyik este vacsorázzunk együtt! Hozza a barátnőjét! Ismerjük meg jobban egymást!

- Az jó lesz - bólintottam.

- Remek. - Letépte egy nagy boríték tetejét, és a tartalmát az asztalra öntötte. Tárcáját a zsebébe dugta, karóráját a csuklójára húzta, egy marék aprót beleöntött a zsebébe. Ezután nyaka köré tekerte a nyakkendőjét, becsúsztatta az inggallér alá, és színpadiasan megkötötte. - Nem megmondtam, Matt? Azt hittem, kétszer kell majd megkötnöm, de szerintem ez a csomó is remek, nem?

- Az.

Bólintott. - Szerintem is jól fest. Mondok én magának valamit, Matt. Jól is érzem magam. Hogy festek, Seldon?

- Pompásan.

- Úgy érzem magam, mintha egymillió dollár lenne a zsebemben.

Elég jól kezelte a riportereket. Úgy válaszolgatott nekik, hogy az őszinteség és a pimaszság közt lavírozott, aztán bár az újságírók egyre csak zúdították rá a kérdéseiket, ő rájuk villantotta egyes számú mosolyát, győzedelmesen integetett, majd átnyomakodott rajtuk keresztül a kocsijához. Diana a gázra lépett, és az első sarkon befordultak. Ott álltam, és néztem, ahogy eltűnnek.

Hát persze, hogy ő jött érte. Először hagyja, Broadfield hadd nyugodjon meg, aztán felvilágosítja, hogy is állnak a dolgaik. Azt mondta, nem fog gondot okozni sem a beszélgetés, sem a döntés. Biztosan tudja, hogy a férje már nem szereti, és már rég nem játszik semmi szerepet az életében. De azért adjak neki pár napot. Majd ő hív.

- Egész izgalmas volt - szólalt meg mögöttem egy hang. - Már-már úgy éreztem, virágszirmot is illene dobálnunk az ifjú párnak, vagy valami.

Hátra sem fordultam. - Hello, Eddie.

- Szevasz, Matt. Csodálatos reggel, mi?

- Nem rossz.

- Gondolom, most fel vagy dobva.

- Voltam már rosszabbul is.

- Szivar? - Eddie Koehler hadnagy válaszra sem várva szivart dugott a szájába, és nekilátott, hogy meggyújtsa. Az első két gyufát elfújta a szél, a harmadikkal sikerült. - Kéne már egy öngyújtó - mondta. - Láttad Broadfieldét? Nem olcsó darab.

- Ha te mondod.

- Én aranynak néztem.

- Meglehet. Bár az arany meg az aranyozott messziről ugyanolyan.

- Csak az ára nem.

- Az általában nem.

Elmosolyodott, meglendítette a kezét, és megragadta a felkarom.

- Te szemét disznó! Gyere, meghívlak egy pohárra.

- Kicsit még korán van hozzá, Eddie. Esetleg egy kávéra.

- Annál jobb. Hé, mióta van korán neked egy ingyen ital?

- Hát, nem is tudom. Lehet, hogy kicsit visszaveszek a piából. Meglátjuk, hátha más lesz.

- Tényleg?

- Ja, egy darabig.

Jól megnézett magának. - Ez kicsit úgy hangzik, mint a régi önmagad, tudod? Nem is emlékszem, mikor beszéltél utoljára így.

- Azért ne csinálj belőle nagy ügyet, Eddie! Kihagyok egy meghívást, ennyi.

- Nem, nem. Van itt valami más is. Meg nem tudnám mondani, pontosan mi, de valami megváltozott.

Elsétáltunk egy kis helyre a Reade utcában, és kávét meg süteményt kértünk.

- Szóval kihoztad a szemétládát - mondta Eddie. – Nem örülök, hogy szabadon van, de ezt aligha róhatom fel neked. Kihoztad.

- Be se kellett volna kerülnie.

- Hát, ez már nem a mi dolgunk, nem igaz?

- Ja. Örülnöd kéne, hogy így alakult. Abner Prejanian amúgy se nagyon tudja majd használni, mert neki is jó darabig lapulnia kell. Az ő szénája sem áll jól. Az egyik

emberét most kapták el kettős gyilkosságért, meg azért, hogy megpróbálta rákenni az egészet Abner koronatanújára. Mondtad, hogy nagyon szereti látni a nevét az újságokban. Szerintem most hónapokig mindent megtesz, hogy inkább ne szerepeljen, nem?

- Lehet.

- Na és Knox Hardesty ügye se áll jól. Kifelé semmi gond, de el fog terjedni a híre, hogy nemigen tud vigyázni a tanúira. Ott volt neki Carr, aki feladta Manchot, most már mindketten halottak, ami nem túl jó ajánlólevél, ha valaki arra akar rávenni embereket, hogy segítsenek neki.

- Na persze ő amúgy se zavarta az osztályt, Matt.

- Eddig még nem. De most, hogy Prejanian kussolni fog, talán kedve támad. Te is tudod, hogy megy ez, Eddie. Ha nagy szalagcímeket akarnak, mindig a zsarukat veszik elő.

- Hát látod, ez kurvára igaz.

- Szóval akkor mégse tettem be neked nagyon, nem igaz? Az osztály becsületén nem esett folt.

- Nem, te jól csináltad, Matt.

- Na ja.

Felvette a szivarját, beleszívott, de az közben kialudt. Meggyújtotta, aztán nézte a gyufát, míg majdnem a körmére égett, végül elrázta, és beledobta a hamutartóba. Beleharaptam a süteménybe, és utána küldtem egy korty kávét.

Vissza tudom venni a piát. Persze nem lesz mindig könnyű. Eszembe jutott Fuhrmann, és hogy beszélhettem volna vele. Aztán Manch és a nagy ugrás, aminek más oka is volt, nem csak az én hívásom. Hardesty egész végig szorongatta, ráadásul sok év bűntudatát cipelte. Én viszont nem segítettem neki, és ha akkor nem hívom fel...

Na így nem szabad gondolkodni. Arra kell gondolni, hogy elkaptál egy gyilkost, és egy ártatlan embert megmentettél a börtöntől. Mindig nem nyerhetsz, és nem okolhatod magad, ha egyet-egyet olykor elvesztesz.

- Matt? - Ránéztem. - A múlt esti beszélgetésünk, tudod, abban a bárban, ahol lógni szoktál.

- Az Armstrongban.

- Ja, Armstrongban. Szóval olyasmit is mondtam, amit nem kellett volna.

- Ott egye meg a fene, Eddie.

- Nem neheztelsz?

- Nem hát.

Szünet. - Szóval pár srác, aki tudta, hogy ma beugrom hozzád, hátha itt találllak, megkért, hogy mondjam meg, nem haragszanak rád. Nem mintha bármikor is komolyan haragudtak volna, csak éppen hasznosabb lett volna, ha akkor nem kavarsz Broadfielddal, ha érted, mire gondolok.

- Azt hiszem, értem.

- És remélik, hogy nem neheztelsz a rendőrségre.

- Nem én.

- Sejtettem, de gondoltam, jobb kimondani. Biztos, ami biztos. - Megsimította a homlokát, beletúrt a hajába. - Komolyan vissza akarsz venni a piálásból?

- Miért ne?
- Nem is tudom. Úgy gondolod, hogy kész vagy újra csatlakozni az emberi fajhoz?
- Nem is léptem ki, vagy igen?
- Tudod te, hogy értem.
Nem feleltem.
- Tudod, azért bebizonyítottál valamit - folytatta. - Hogy még mindig jó zsaru vagy, Matt. Ebben vagy igazán jó.
- És?
- Könnyebb zsarunak lenni, ha jelvényed is van.
- Dehogy. Néha nehezebb. Ha ezen a héten lett volna jelvényem, rám parancsolnak, hogy ne legyek útban.
- Az igaz. Persze amúgy is mondták, és te le se szartad. Meg amúgy se szartad volna le, jelvény ide vagy oda. Nincs igazam?
- Talán. Nem tudom.
- Egy jó rendőrséget úgy lehet irányítani, ha az ember jó rendőröket szed össze. Baromi szívesen látnálak újra nálunk.
- Hagyd már, Eddie!
- Nem arra kértelek, hogy most dönts, csak hogy gondolkodj rajta. Erre azért van egy kis időd, nem? Talán értelmes ötletnek látod, ha a véralkoholszinted csak a felére csökken.
- Meglehet.
- Gondolkodsz rajta?
- Gondolkodom rajta.
- Hm - kavargatta a kávéját. - Na és mi újság a srácaiddal?
- Jól vannak.
- Az jó.
- Szombaton velem lesznek. A cserkészcsapatuknál lesz valami apafiú program, aztán vacsora, este meg jegyek a Nets meccsre.
- Engem valahogy sose csigázott fel a Nets.
- Állítólag jó a csapatuk.
- Ja, én is hallom. Szóval velük leszel. Az jó.
- Az.
- Talán te meg Anita...
- Ezt hagyjuk, Eddie!
- Igen, túl sokat jár a szám.
- Amúgy is van neki valakije.
- Nem várhatod tőle, hogy ölbe tett kézzel várjon rád.
- Nem várom, és nem is érdekel. Nekem is van valakim.
- Hoppá. Komoly?
- Nem tudom.
- Ezért érdemes lassítani és kivárni, hogy alakul?
- Valahogy úgy.

Ez volt hétfőn. A következő pár napban nagyokat sétáltam, és sok időt töltöttem ilyen-olyan templomokban. Esténként leküldtem egy pohárkát, csak hogy el tudjak

aludni, de nem többet. Sétáltam, élveztem az időjárást, átnéztem a telefonüzeneteket, olvastam reggel a *Timest,* este a Portot. Egy idő után kezdett zavarni, miért nem jön a hívás, amire várok, de annyira azért nem, hogy felvegyem a kagylót, és én hívjam őt.

Aztán csütörtökön kettő körül éppen sétáltam, csak úgy a vakvilágba, amikor egy újságos mellett mentem el az 57. utca és a Nyolcadik sugárút sarkán. Véletlen megakadt a szemem a *Post* szalagcímén. Általában megvártam az esti kiadást, de a szalagcímet látva megvettem az újságot. Jerry Broadfield meghalt.

TIZENHÉT

Amikor leült velem szemben, egyből tudtam, ki az, fel se kellett néznem. - Hello, Eddie - mondtam neki.

- Gondoltam, hogy itt leszel.

- Nem volt nehéz kitalálni, mi? - Intettem Irinának. - Mit kérsz? Seagramet? Hozz a barátomnak egy Seagremet szódával! Nekem meg még egyet. - Aztán visszafordultam Eddie-hez. - Gyors vagy. Én is csak egy órája vagyok itt. Na persze a hír biztos megjelent már a déli kiadásban. Én csak egy órája láttam az újságot. Azt írják, úgy nyolc körül történt. Igaz ez?

- Igaz, Matt. Legalábbis ez áll a jelentésben.

- Kilépett az ajtón, és egy lefékező kocsiból valaki egy lefűrészelt csövű puska mindkét csövét beleürítette. Egy iskolásfiú szerint a gyilkos fehér volt, de a sofőrt nem látta.

- Úgy van.

- Szóval fehér ember, kék színű kocsi, és a helyszínen hagyott fegyver. Ujjlenyomat, gondolom, semmi.

- Nem hinném.

- A puskát, gondolom, lehetetlen lenyomozni.

- Még nem szóltak, de...

- De nem lesz rajta semmi.

- Nem valószínű.

Trina meghozta az italokat. Fogtam az enyémet. - Egy eltávozott barátra, Eddie.

- Rá.

- Neked nem volt a barátod, és bár lehet, hogy azt hiszed, de nekem még kevésbé, de így illik tósztot mondani: egy eltávozott barátra. A múltkor úgy ittam, ahogy te akartad, most te jössz.

- Ahogy akarod.

- Egy eltávozott barátra.

Ittunk, így pár napnyi kihagyás után jobban megéreztem a piát. Ízleni azért ízlett. Szépen lecsorgott, és egyből tisztában lettem tőle, ki is vagyok tulajdonképpen.

- Mit gondolsz, megtalálják valaha is, hogy ki volt?

- Őszinte választ akarsz?

- Szerinted azt akarom, hogy a képembe hazudj?

- Nem, azt nem hinném.

- Akkor?

- Kétlem, hogy valaha is megtalálják a tettest, Matt.

- De azért megpróbálják?

- Ezt is kétlem.

- És te? Ha a te ügyed volna?

Rám nézett. - Hogy teljesen őszinte legyek veled - mondta pillanatnyi töprengés után -, gőzöm sincs. Szeretném azt hinni, hogy legalább megpróbálnám. Szerintem...

szerintem... bassza meg, szerintem a mieink voltak. Hogy a fenébe lehetett volna más, nem?

- Ja.

- De akárki is tette, kibaszott idióta lehet. Egy kibaszott idióta, aki ezzel több kárt tett a rendőrségnek, mint amit Broadfield egész életében tehetett volna. Ki kéne tekerni a nyakát annak az idiótának, és szeretném azt hinni, hogy teljes erővel koslatnék utána. Már ha az én ügyem lenne. - Leszegte a szemét. - De hogy őszinte legyek, fogalmam nincs, hogy tényleg ezt tenném-e. Valószínűbb, hogy végigmennék a rutinon, aztán a szőnyeg alá söpörném az egészet.

- Pontosan ezt csinálják Queensben.

- Nem beszéltem velük, úgyhogy nem tudom. De meglepne, ha másként csinálnák. Téged is meglepne, nem?

- Ja.

- Most mihez kezdesz, Matt?

- Ki? Én? - meredtem rá. - Miért kéne bármihez is kezdenem?

- Mármint utánuk eredsz? Csak mert nem vagyok benne biztos, hogy ez jó ötlet.

- Miért erednék utánuk, Eddie? - mutattam fel két üres tenyerem. - Nem volt a rokonom. És senki nem bérelt fel, hogy találjam meg a gyilkosát.

- Komolyan?

- Komolyan.

- Nehéz rajtad eligazodni. Amikor azt hiszem, most megvagy, mindig kicsúszol a kezem közül. - Felállt, pénzt tett az asztalra. - Ezt a kört én állom.

- Maradj még, Eddie! Igyál még egyet!

Az elsőbe is alig kortyolt bele.

- Mennem kell - mondta. - Matt, emiatt semmi értelme visszabújnod az üvegbe.

Az nem változtat semmin.

- Nem?

- A fenébe is, nem. A magad élete még megvan. Ott a nő, akivel jársz, ott a...

- Nincs.

- He?

- Talán még találkozom vele. Nem tudom. Valószínűbb, hogy nem. Már hívnia kellett volna. Ha az, ami köztünk történt, tényleg igazi volt, már hívnia kellett volna.

- Nem nagyon értem...

De nem is hozzá beszéltem. - A jó időben voltunk a jó helyen - folytattam mégis. - Ezért látszott úgy, mintha fontosak lennénk egymásnak. Ha volt is rá valami esély, hát az ma reggel kihunyt, amikor elsült az a puska.

- Ennek semmi értelme, Matt.

- Szerintem meg van. Talán az én hibám. Talán mégis találkozunk. Nem tudom. De se így, se úgy nem változtat semmin. Az emberek nem változtatnak a dolgokon. A dolgok olykor-olykor változtatnak az embereken, de az emberek a dolgokon nem.

- Mennem kell, Matt. Csak csínján a piával, oké?

- Csínján, Eddie, csínján.

Aznap éjjel feltárcsáztam a Forest Hills-i számot. Tucatszor kicsöngött, aztán feladtam, és eltettem a tízcentesem.

Utána egy másik számot tárcsáztam. Egy még élő hang köszöntött: - Hét-kettő-öt-öt. Sajnálom, de pillanatnyilag nincs itthon senki. Ha a sípszó után meghagyja a nevét és a számát, hamarosan visszahívom. Köszönöm.

Következett a sípszó, aztán jöhettem volna én. De egyszerűen nem tudtam mit mondani.